

РАЛФ ПИТЪРС

ИЗМЕННИКЪТ

Превод от английски: Елисавета Маринкева, 1999

chitanka.info

Тази книга е литературна творба. Всички имена, действащи лица, места и събития са плод на въображението на автора или са използвани метафорично. Всяка прилика с действителни събития, места, организации и хора, е напълно случайна и не е целена нито от автора, нито от издателя на книгата.

Изразените в тази книга идеи отразяват възгледите на автора и не са съобразени с официалната политика или позиция на Министерството на отбраната, армията или правителството на САЩ.

*На брат ми Брус Робъртс Питърс, който винаги е
подозирал, че Холмс крие нещо,
и на Хенри Новак — Черният господин*

*В евангелието на Лука се разказва как
войници отишли при Йоан Кръстител и го
попитали: „Ами ние, ние какво да правим?“ И
той им отговорил: „Никого не ограбвайте със
сила или по чужди клевети и се задоволявайте, с
каквито пари получавате.“*

Парите променят всичко.

*Философът
популист Синди Лопър по
повод интерпретацията на*

Марксовите произведения
от Том Грей.

ПЪРВА ГЛАВА

Изчаках тълпата да се разотиде и се върнах при гроба. Вашингтон през юли. Униформата се впиваше в тялото ми.

Вече бяха изпратили минибагер, който да запълни дупката. На Арлингтън^[1] всичко се върши експедитивно. Работник със сивееща коса и мускули на щангист се беше навел над сгъваемите столове и събираше разпилените след салюта гилзи.

Щом ме усети, изпъна гръб.

— Върна са да фърлиш още едно око, а, полковник?

Кимнах. Страшен полковник, със сребърни нашивки.

— Кой е джентълмена, ако мога да попитам? — Лицето му просветна.

— Генерал Фарнсуърт. Мики.

— Добър човек?

— От най-добрите.

Работникът показва ред изпочупени зъби.

— Ша са погрижим добре за него. Ни са тревожи.

— Работи си. Не ми пречиш. — А трябваше да ми пречи. Металният ковчег лежеше мирно в изкопа под целувките на пръстта.

— Не, сър. Ний не правим така. Никога не почваме, преди всички да са си отишли. Заповед.

На една от зелените пейки кацна черна птица и слънцето омазни до блясък перата ѝ.

— Стой си спокойно — продължи работникът. — Винаги са радвам, като са върни някой. Хората вече не са връщат. Чаткаш ли? Е, може жените. За малко. Ама всеки го забравят след време.

Мери Фарнсуърт, застанала до гроба, старееща се да запази отговарящо на положението на съпруга си достойнство. Стоеше изправена, церемонията беше дълга и се страхувах, че ще припадне от жегата. След като всичко свърши, тръгнах към нея, но останалите генерали, изгубили съперник в повишенията, я заобиколиха, гукайки съчувствено. Адютантите им не ме пуснаха да мина.

— Той беше голям човек — казах на работника. — Герой. Никой не очакваше да свърши така.

— Сърцето, а?

Едва не се изсмях.

— Сърцето беше последната му грижа. — Фарнсуърт беше в по-добра форма от лейтенант, току-що завършил школата за рейнджъри. А и имаше сърце намясто. Опитах се да го кажа спокойно. — Блъснали го, както си бягал една сутрин.

Погледнах нагоре и присвих очи. Всички си мислехме, че Фарнсуърт ще е следващият Колин Пауъл, а ето че беше невъзвратимо мъртъв.

Работникът размаза потта по челото си и въздъхна. Гледаше надолу през дърветата, отвъд реката. Към града от мрамор.

— В очите на Господ всички сме песъчинки. — Размаха силната си ръка, обхващайки с жеста белите редици гробове и хилядите мъртви. — Това тук е почти като в рая, полковник. Всички са равни. Никой няма камък по-голям от на другия. На всеки поравно. Чаткаш ли? — Пак ме погледна. — Но хората не са връщат. Всеки го забравят след време. Така си е писано.

— Аз ще се върна.

Работникът се усмихна.

— Ша са радвам да та видя.

И аз се усмихнах за момент.

— Не ми вярваш?

Той сви рамене:

— Не са впрягай. Що, може и да идваш за известно време. После ша забравиш. Така е устроен светът. И правилно. Той ша си остане твой приятел горе на небето. Ша чува всяка твоя дума. Може вече и да я чува.

— Няма скоро да се роди друг такъв.

Работникът бавно кимна. С неизмерима нежност. „А, това е хубаво.“ Обърна се и слънцето го сграбчи в прегръдките си. Едното му око изглеждаше така, сякаш някой беше капнал в него мляко. Беше от нещата, които забелязваш веднага. Ако си буден.

Изведнъж се почувствах отвратен. От себе си и от света.

Усетих, че съм пропуснал много важни неща, но нямах и представа точно какви. Бях просто един ядосан глупак.

— Слушай, господин полковник. Искаш ли нещо тука, само питай за стария Ричи Йорк. К'вото и да ти трябва. Разбра ли?

— Благодаря.

— Бъди спокоен. — Той се затътри към сянката. — И Господ да та благослови.

Времето ми беше свършило. Трябваше да се връщам на работа. После да купя подарък на Тиш, преди магазинът да затвори. И да загубя следобеда си със стар приятел — вече не и приятел — защото не ми стиска да му кажа: „Разкарай се, Ем. Ти дори не ми се обаждаше, като те търсех. Отивам вкъщи да честитя рождения ден на момичето си.“

Знаех, че трябва да направя още нещо за генерал Фарнсуърт. Но човешкият репертоар е ограничен.

От жегата очите започваха да ме болят. Погледнах надолу към гроба и си обещах да се върна.

Клуб „Айви“ е на две пресечки от Белия дом и костюмите, които влизат и излизат от него, прилягат перфектно по раменете на притежателите си, но не и по талията им. Вместо портиер клубът е наел човекоподобна бейзболна ръкавица. Тя погледна униформата ми така, сякаш съм се заблудил и мястото ми е при черния вход.

— Имам среща с Емерсън Карол.

— Заповядайте, сър. Мистър Карол ви очаква на бара. Знаете ли как да стигнете дотам, сър? Барът е на втория етаж.

Стари персийски килими по пода. Дървени антики. Мирис на задушени зеленчуци и восък.

Беше вторник вечер и клубът бе почти празен. Ем стоеше сам на бара и гарнираше с пура уискито си. На погребението представляваше ужасна гледка и дори и на приглушената светлина вътре лицето му изглеждаше съсипано. Не знам дали бях по-изненадан от скоростта, с която се беше състарил, или от това, че си беше направил труда въобще да се появи на гроба на Фарнсуърт. Емерсън Карол беше второразреден играч, тръгнал към първа дивизия. Голяма клечка в града си. Мъртвите генерали не можеха да помогнат с нищо. Казах:

— Приличаш на Корнелиус Вандербилт^[2].

Ем не стана да ме посрещне. Усмихна се и през стиснатите му устни усетих миризмата на уиски. Едно от основните правила на социалната биология е, че твърдят алкохол се отразява особено твърдо върху златните момчета. Той прекара пръсти през посивялата си коса, като при това за малко изпъна кожата по челото си. Не ми предложи ръката си.

— Джон, нито за момент не мога да повярвам, че имаш и най-малка представа как всъщност е изглеждал Корнелиус Вандербилт. Сядай. — Акцентът му беше наследство от семейство, занимавало се с търговия с порцелан още от основаването на Ню Ингланд. Като лейтенант Ем беше смел и забавен, пълен с пикантни истории за братята Кенеди. Беше постъпил в армията, за да ядоса баща си, но тръпката се беше поизтъркала след първите няколко наряда. Въпреки това притежаваше талант за войник, за предводител. И го беше пропилял.

Отначало поддържахме контакт. Но връзката се разпадна с течение на годините. Срецах името му по вестниците. Понякога в политическите клюки, обикновено в бизнес раздела. Емерсън Карол завеждаше отдел „Правителствени връзки“ на „Макон-Болт“, най-голямата компания в света в областта на оръжейната промишленост. Ем участваше и във всеки отбранителен проект и международен комитет на Потомак^[3]. Покани ме на едно от партитата им. Мъжете разговаряха с конгресмените, които купуваха, а жените шепнеха на конгресмените, които купуваха тях. Така и не се вместих никъде.

И най-неочаквано Ем, който на погребението изглеждаше като невротичен дебелак, ме помоли да се видим. Явно в промеждутъка беше успял да се съвземе. Може да беше и от пиенето.

— Мислех, че за да членуваш тук, трябва да си умрял.

Сви рамене.

— Ще ти бъде по-лесно. Но не е задължително. — Забеляза, че гледам към пурата му. — Искаш ли една?

— Продължавам да не пуша.

— Пурите не се броят.

— Всичко се брои.

Устните му бяха тънки като белег от кама.

— Все същият пуритан. Но не във всичко, доколкото си спомням. Всъщност при това правителство имаш всички шансове да успееш.

Президентът притежава забележителни негативни способности. — Той угаси пурата си в пепелника. — „Монте Кристо“. Не е същата, ако я запалиш пак. Нещо за пиене?

Поръчах си бира. Ем потупа чашата си за още едно уиски, отпусна се в стола си и ме изглежда изпитателно.

— Е, изглеждаш добре, Джон. При все природосъобразния си живот. Още ли бягаш всеки ден?

— Защо ме извика, Ем? Или погребенията те настройват носталгично?

— Не бъди гаден — каза той накрая. — *Все още* те имам за приятел, Джон. Пренебрегван, но приятел. Вашингтон се отразява така на хората, нали знаеш. Всички сме хванати в този държавен бизнес. Начинът, по който управляваме тази страна, е невероятно неефикасен. Времето никога не стига за важните неща. — Той жално изглежда похабената си пура.

— И така да е. Какво искаш? — Тия дни бях особено зле настроен към Ем. Бях един от легиона кадрови офицери, полагащи отчаяни усилия да укрепят недостатъчно финансираната армия. Докато корпорацията на Ем си беше поставила за цел да й продаде самолет, който дори според официалните изчисления щеше да ни струва двеста милиарда за следващите десет години — което означаваше минимум триста.

Бойният бомбардировач на следващото поколение щеше да прави всичко перфектно. Щеше да бъде най-способният, издръжлив и смъртоносен бомбардировач в историята. Като се изключи фактът, че не ни трябваше и не можехме да си го позволим, ББСП можеше да мине за страшно полезен за Америка. Корпоративните социални грижи като естетика.

При нас бяха зачислени войници, които бяха на хранителни дажби и живееха в палатки. Нямахме средства за обучение, а парите за медицинска осигуровка се бяха сгромолясали до нивото на Испано-американската война^[4]. На международната сцена бяхме застрашени от гангстери, въоръжени със стари калашници, масови убийци с прически като на Елвис и играещи си на криеница терористи. Нямахме мисия, която да се нуждае от струващия триста милиарда долара бомбардировач на Ем. А и да се появеше такава, вече си имахме достатъчно технически боклук, с който да свършим работата. Не ни

достигаха по-простите неща. Пехота и камиони например. ББСП щеше да взриви бюджета на отбраната. Но Конгресът щеше да го финансира, гласуването беше въпрос на дни.

И в случай че дебелокожите сенатори ги хване шубето, „Макон-Болт“ публикуваше на цели страници из големите ежедневници реклами, уведомяващи страната каква сделка за националната отбрана и човечеството е ББСП. ББСП ще запази живота на американските синове и дъщери. Армията и пехотинците дори няма да трябва да си помръдват пръста. ББСП ще бомбардира с вуду точност, която и да е точка по света. Рекламите за „общественото благо“ влизаха в графата производствени разходи, които щяха да се начислят обратно на данъкоплатците при финансирането на ББСП. Най-последно беше създадена самоизяждаща се фунийка сладолед.

По една случайност „Макон-Болт“ беше и компанията с най-голям дял във финансирането на предизборни кампании. И за двете партии. Както и за всеки регистриран във Вашингтон начинаещ политик. Като мярка за сигурност шефът на корпорацията Боб Нечестни беше натъпкал борда на директорите си с пенсионирани генерали и адмирални, които трябваше да се появяват веднъж в годината, за да заслужат заплатата си от половин милион долара. Те се мотаеха из Пентагона в непривичните си цивилни костюми и пътьом набързо поздравяваха бившите си подчинени. Мексиканците си имат своята корупция, ние си имаме нашата.

Ем се размърда на стола си.

— Добре. Виж, съжалявам. Бях пълно копеле. Прословутият неблагодарен приятел. Но наистина трябва да ти задам няколко въпроса, Джон. Неща... за които не мога да попитам кого да е. — Погледна ме с настойчивост, която ме върна към добрите стари времена. — Моля те да ми помогнеш. Или поне ме изслушай. Моля те в непривичен дух на смиреност. Представи си, че не е останал никой друг, на когото да мога да се доверя.

Знаех, че Ем е артист, и веднага вдигнах отново гарда. Чудех се колко въпроса си е приготвил. Мисълта ми непрекъснато прескачаше към Тиш, подаръка в багажника на колата ми и към секс. Сянката на смъртта винаги ме настройва така.

— Не мога да остана за пълна сесия глупости, Ем. Имам си други планове за вечерта.

Ем отхвърли с ръка предупреждението ми.

— Няма да отнеме много време. Дай ми половин час.

Той се намести и затегна възела на вратовръзката си. Изведнъж ми заприлича на изправен пред съда лъжесвидетел. — Джон... знаеш ли нещо за вчерашната експлозия във френския изследователски център за военни самолети?

— За бомбата ли?

— Бомба ли е било?

Свих рамене и отпих. Бирата беше добра, но бира можех да пия навсякъде.

— Така мислят журналистите.

— Не се измъквай. Знаеш, че не ме интересува какво мислят журналистите. — Гласът беше вече хладен. Много подходящ за момчето за всичко на корпорацията. Явно си беше пийнал повечко.

— Стига, Ем. Искаш поверителна информация? От мен? Не ти дължа нищо и не съм свикнал да нарушавам правилата.

— В течение съм на всичко. За бога, Джон, аз имам сведения за програми, за които ти дори не подозираш. Оръжейната ни индустрия има.

— А, не. Повикай си някой от твоите задници с четири звезди. Както и да е, моята част не е Франция. Вече не се занимавам с разузнаване. Просто се опитвам да направя така, че да продължим да имаме армия, след като вие сте си взели паричките.

— Само ми кажи какво се говори из Управлението.

Тогава разбрах накъде бие. Или си мислех, че съм разбрал.

— Страхотно, а, Ем? Тази лаборатория ви конкурираше, нали? Френското самолетостроене? — Изсмях се. — Вие сами сте я хвърлили във въздуха? Или просто сте извадили късмет?

Ем не реагира, както очаквах. Приблужи съсипаното си от годините лице към мен и за момент си помислих, че животът му може и да не се състоеше само от успехи и повишения.

— *Моля те, Джон.* Трябва да ми кажеш. По-важно е, отколкото си мислиш. Много щекотлив въпрос. Можеш ли да предположиш кой го е направил?

Отговорът ми беше не. Гледах репортажа по Си Ен Ен, четох „Поуст“ сутринта и бях прегледал „Ърли Бърд“. Бомба изравнява със земята силно защитен изследователски център край Тулуза. Някъде

към 10 предобед, така че максимален брой от работещите да са там. Стотици мъртви, включително няколко важни клечки. Дива история, гарнирана с доста кръв. Но не бях чел никаква поверителна информация по случая.

— Запознат съм само с клюките — му казах. — Информация направо от извора. Същото, което чуваш и от медиите. Алжирци. Глупаците от разузнаването. Отмъщението на Аллах. Жабарите си имат пълна колекция заподозрени. „Империята отвърща на удара“.

Ем приключи с уискито и направи знак към бара.

— Искаш ли още една бира?

Поклатих глава. Грешеше, ако си мислеше, че ще се натръскаме заедно.

— Дръж ме в течение. Каквото и да чуеш. Моля те, Джон? По-важно е, отколкото мога да ти кажа в момента.

— Не съм си мислел, че французите са ви толкова сериозна конкуренция.

— Те и не са. Дори не могат да изпълнят чертежите, които крадат. Цялата страна е една музейна сбирка.

— Тогава защо се интересуваш от тях?

— Не става дума за конкуренция.

— А за какво тогава?

— Не мога да ти кажа. — По лицето му премина мрачна тръпка. — А и не ти трябва да знаеш. — Затърси портфейла си. От усилието по челото му изби пот. Подаде ми визитката си:

— Вземи я. Телефонът го няма в указателя. Обади ми се.

— Ем, току-що ти спря да се отнасяш с един стар приятел като с лайно и започна да го имаш за тъпо лайно. Защо да ти помагам? За това или за каквото и да било друго. Така, че после „Макон-Болт“ да измъкне още дваайсет или трийсет милиарда от данъкоплатците? Не си падам по вашингтонските интриги. И ти нямам доверие.

Барманът отново се появи. Ем се усмихна.

— Наистина ми беше приятно да те видя. Също като в доброто старо време. Винаги си притежавал тази черта в характера. На кръстоносец. — Можеше и да продължи: което е причината все още да си само подполковник.

— Добре — казах. — Аз съм наред. Само за да спре да ме гризе любопитството. Какво те доведе на погребението на Фарнсуърт?

Мислех, че се целиш много над генерал-майорите.

— За бога, Джон. С Фарнсуърт сме приятели отдавна. — Превключи на нова вълна. — Както и с теб. И двамата сме му задължени. Всеки друг батальонен командир отдавна да ни е изритал към военния съд. Ти нямаше да си дори капитан, а момчетата от личен състав отдавна щяха да са изхвърлили кандидатурата ми.

— Не съм забелязал напоследък да си се отдал на благодарности. Ем изглеждаше искрено учуден.

— Джон... С Фарнсуърт бяхме *приятели*. Е... може би не точно това, което *ти* би нарекъл приятели. Не сме полагали кръвната клетва на тамплиерите. Но през последните няколко месеца се виждахме доста често.

Явно лъжеше. В Пентагона не бях подчинен директно на Фарнсуърт, но задачите ни се препокриваха и често се виждахме. Той и Мери редовно ме канеха у тях на вечеря. Поне докато Тиш не се намеси в картинката. Мери не я одобряваше. Но генералът дори не беше споменал, че се е срещал с Ем. Корпорацията на Ем беше тъмната половина, решена да намали армията до параден батальон, така че Министерството на отбраната да може да купи повече от златните крилати играчки.

— Никога не е споменавал да сте се виждали.

Ем отбягна погледа ми.

— Беше нещо като секретен проект. Пазехме го в тайна.

— Не ми пробутвай плитките си лъжи.

Той повдигна глава. Сякаш се отърси от тонове мрачни мисли.

— Виж, не знам защо не ти е казал нищо. Не се обиждай. Знаем, че наистина те ценеше. Гордееше се с теб. Но проектът наистина съществуваше. Всъщност вече казах повече, отколкото трябваше.

— Не ти вярвам. — Извърнах поглед и се зазяпах в прозорците на насрещната сграда. Последните чиновници прибираха нещата в куфарчетата си.

— Джон? — каза Ем след малко. — Моля те. Забрави за това. Има още нещо, за което трябва да те попитам. Още по-важно.

Изглеждаше десет години по-стар, отколкото всъщност беше. Може и петнайсет. Играеше си с празната си чаша.

— Джон... вярваш ли в изкуплението?

— Какво?

— Изкуплението.

— Като в Библията, в разкаянието и прошката?

— Не точно. Всъщност, да. Но тук, на земята, сега. Мислиш ли, че можем да изкупим грешките си?

— Какви грешки?

— Лошите.

Ръцете му трепереха. Щом видя, че ги гледам, ги стисна здраво една в друга. Но кожата му продължаваше да трепери.

— По дяволите, Ем.

Мислех си, че ще изпадне в нервна криза. Но настроението му отново се промени. Стана. И се усмихна. Усмивка, издялана по лицето на труп. Кимна към входа на бара.

В подножието на стълбите стоеше млада жена в синя рокля. Позираше на вратата така, че да можем да ѝ се полюбуваме. Роклята беше тънка — лек полъх беше достатъчен, за да се разпадне, — а краката ѝ — дълги, като списък извинения на политик. Носеше плоско куфарче. Чертите на лицето ѝ бяха от типа, който те кара да подозираш семействата с традиции, че нарочно избиват пеленачета, за да подобрят породата. Руса къса коса. Никакви бижута. Момиче от тия, на които етикетите никога не стърчат отзад.

Тя театрално задържа позата още няколко секунди, преди да тръгне към нас.

Ем стана. Последвах примера му. Без да спира да се усмихва, той прошепна:

— Всеки момент ще ме напусне. С времето започваш да разпознаваш симптомите.

Успях само да си помисля, че това момиче няма нужда от Ем.

— Кори, приятно ми е да те запозная с Джон Рейнолдс, стар приятел от армията. Джон, Кори Невърс.

Беше по-ниска, отколкото изглеждаше. Подаде ми ръка. Беше суха и хладна.

— Емерсън ми е говорил толкова много за вас.

— Кори е в екипа на сенатор Фауст. Тя е тази, която отговаря за отбранителната политика на Хълма.

Погледнах крадешком часовника си. Мислейки за Тиш. Понетърпелив отвсякога да си тръгна.

— Защо вие двамата не седнете и не си поприказвате малко — каза Ем. — Винаги си обичал хубавото вино, Джон. Кори също. Ще отида да потърся нещо по-добро от това, което се предлага на бара.

С което ни остави сами. Още не беше излязъл и тя се наведе към мен, обля ме с дъх на ванилия и каза:

— Не изглеждаш достатъчно стар, за да си съвипускник на Ем.

Беше от тия реплики, на които ти се ще да отговориш с нещо остроумно, но така и не намираш какво да кажеш.

Тя се наведе още по-близо.

— Предполагам, че пак е досаждал с маниите си за изкупление. — Показа ми чисто белите си зъби по начин, по който друга жена би разголила бедрата си. — Напоследък става все по-скупчен.

Едно от най-хубавите неща в този живот е гадже, което истински се радва да те види. Тиш ме целуна така, че ципът на дънките ѝ се впи в слабините ми.

— Честит ми рожден ден.

— Честит рожден ден, Тиш.

— Страх ме беше, че няма да мога да те дочакам.

Можех да усетя уханието на вечерята, която беше приготвила за собствения си рожден ден.

— Извинявай, трябваше да се срещна с едни приятел. По работа.

Не бяхме заедно от толкова дълго, че да позволяваме подобни неща да ни развалят настроението.

— Така ли? Кой? — попитано с привичната си, запазена по чудо невинност. Въпреки професията, която си беше избрала, и татуировката на рамото. Пак ме прегърна. — Понякога ми се иска да те задуша.

— Емерсън Карол. Не вярвам да съм ти говорил за него. Преди ми беше приятел. Много, много отдавна. Заедно се забърквахме в разни каши.

Тиш се изсмя.

— Не мога да си те представя забъркан в нещо. Ти си абсолютно свършен.

— Всички сме били млади.

Тя си придаде абсурдно сериозен вид.

— Още си млад.

Десетгодишната разлика във възрастта ни още ѝ беше болна тема. На Тиш не ѝ пукаше, но приятелите ѝ бяха лайна. В много отношения.

— Е, Ем вече не е. С единия крак е в гроба. Пие. Жъне успехи все там, където не му трябват. Нямаше да ти хареса.

— Харесвам приятелите ти. — Което беше истина. Тиш харесваше всички. А на мен ми се искаше повече от моите приятели да я харесват. Мъжете се подхилкваха, а жените се съюзяваха срещу възрастта ѝ, тупираната червена коса, котешки слабото ѝ тяло. И музиката ѝ.

— Слушай, каубой. Искам да се обърнеш с гръб към вратата. Без да мърдаш. И не надничай. Трябва да донеса нещо от колата.

Обърна се стегнато като войник и застана с повдигнато коляно. Искаше ми се да я отнеса горе в спалнята.

Когато се върнах, я заварих в стойка „свободно“.

— Добре. Обърни се.

Тиш е свирила на китара още от хлапе в Индиана, така че само по формата трябваше да познае, че китарата е „Гибсън“, а приблизително и моделът ѝ. Но изненадата си оставаше за повдигането на калъфа.

— Джон! — Очите ѝ щяха да изскочат от орбитите си.

— Ами пробвай я. И честит рожден ден.

Тя отключи калъфа, също както дете би разкъсало шарената опаковка на подаръка си, и се наведе над зеещия ковчег на китарата. Будист пред олтара си. Дори не докосна инструмента.

— Джон, наистина ли е...

— Оригинална? За най-оригиналната жена, която познавам.

Чак тогава я докосна. Погали шийката. Гриф от слонова кост, седефени инкрустации. Беше стара „Пол Гибсън“, рокерският еквивалент на „Страдивариус“. Най-после я извади от калъфа. Този модел е удобен само ако ремъкът е прехвърлен през рамото. Тиш просто я притисна към гърдите си. Без да се опита да вземе дори един акорд. Изведнъж се разплака.

— Никой не е бил толкова добър с мен. През целия ми живот. Никой.

Излежавахме се в леглото, а долу ни чакаше вечерята. Другите може и да се подиграваха на връзката ни, но тя си струваше в много отношения. През прозореца се промъкна здрачът и бялата кожа на Тиш заблестя.

— Ще ми се да не трябваше да свиря тази вечер.

— И на мен.

— Трябва да вървя.

— Добре.

Тя се претърколи по-близо и аз я притиснах към себе си. Носът ми докосваше тънката редица обици.

— Благодаря ти.

— Ще я вземеш ли довечера?

— Нямах предвид китарата. Благодаря ти, че те има. И за китарата. Чудесна е. Ти си съвсем като добрата фея от приказките.

— Нямам търпение да те чуя да свириш на нея.

Тя се притисна към мен. Тялото ѝ беше студено, още потно. Обиците се отдръпнаха и по лицето ми пробяга кичур коса.

— Първо ще свиря за теб. Няма да я взимам тази вечер. Трябва да свикна с нея. — Лениво се обърна по гръб и отпусна глава на възглавницата. — Знаеш ли, страх ме е.

— От какво?

— От тази китара. Сигурно струва повече от колата ми.

Беше много по-скъпа от колата ѝ, по която имаше повече ръжда, отколкото боя. Тиш не го каза с алчност, само учудване. Десетина години беше живяла в доброволно поетата от музикантите клетва за бедност. Когато я срещнах, живееше в една гола стая. Използваше кредитните карти, докато не ги обявяха за невалидни. Не беше нещо особено като готвачка, но наистина се стараеше и беше майстор на кухненските икономии. Най-ценното, което притежаваше, бяха китарата и усилвателят ѝ.

— Щом мислиш за колата си, значи пак е счупена.

Усетих, че се изчерви.

— Мога ли да взема твоята? За последен път? Само до клуба. Ще я пазя.

— Знаеш, че можеш. — Повдигнат на лакътя си, се възхищавах на играта на сенките по тялото ѝ. Не исках да отива, където и да било.

— Имаш ли време за вечеря?

Тя се притисна към мен и сенките се срещнаха със сенки.

— Ще си взема сандвич в клуба. За групата е безплатно. Предпочитам да прекараме времето по друг начин.

Връзката ни имаше много недостатъци. В Пентагона работех по схема, срещу която профсъюзите се бяха борили до края на миналия век. Тиш свиреше вечер или в късни шоута като тази нощ. Приятелите ѝ, които бяха пропуснали тръпката на 60-те, но не и предразсъдъците им, се чудеха какво толкова е намерила Тиш в едно фашистко изчадие. Моите приятели бяха убедени, че знаят какво търся в нея. На нас не ни пукаше и използвахме всяка минута, която можехме да откраднем между края на моето работно време и началото на нейното. Живеехме за съботните следобеди.

Срещнахме се в един музикален магазин в Джорджтаун, от тия, в които продавачите се обличат в черно и прекарват живота си в очакване на промяна във „временното“ си назначение. Минавах след работа, бях с униформа и на път да купя четвъртия си диск „Неправилнен английски“ на Мариан Фейтфул. Беше един от дисковете, които никой никога не връща.

Тогава забелязах Тиш. Нямах как да не го направя. Носеше се сред рафтовете с червената си коса и черното си сако от модел, с който евтините магазини отвърщаха на предизвикателството на „Армани“. Трябваша ми само няколко секунди, за да я причисля към типа „Какво правите с трупа на следващата сутрин?“

Тя започна всичко:

— Извинете, но този албум може и да не ви хареса.

Погледнах я, сякаш ме беше зашлевила през лицето.

— Искам да кажа, че... ами, не изглеждате... Слушали ли сте го някога? Той е... ами наситен. Нямах предвид, само исках да...

Попораснала скаутка, притекла се да ме приведе през джунглата на музикалната индустрия.

— Купих си го, когато излезе на дългосвиреща плоча. В Германия през 1979.

— Съжалявам, не исках да бъда груба, само си помислих... Изчервена, Тиш затъкна пламъче коса зад ухото си и се вторачи в мен. В очакване на наказанието си. След като видях лицето и прочетох погледа ѝ, открих в нея уязвимост, която ме накара да смекча гласа си.

— Обичаш ли Мариан Фейтфул?

— Майтапите се! Тя е *божествена*! А този ѝ е най-добрият. Един от най-добрите албуми въобще. Ако можех да запиша поне едно такова нещо...

Пихме кафе и тя ме покани да отида да чуя групата ѝ. Музиката беше сносна, но нищо повече. Тиш свиреше със страст, граничеща с отчаяние, сякаш ѝ беше невъзможно да накара музиката да премине от душата до пръстите ѝ, без да загуби най-доброто от нея. Казах ѝ, че съм си прекарал добре. И не лъжех. Харесваше ми да я гледам. Може и да нямаше дарба, но изглеждаше добре. Определих я като един от второстепенните таланти, обречени да обожават величието, без да могат да го притежават.

Харесваше ми да съм с нея. Възхищавах се от честността ѝ и обичах ирландската ѝ коса. В началото дори се мъчех да търпя приятелите ѝ. Които тайно си представяха как разкъсват със зъби невинни младенци. В наивността си тя се появи на един от вечерните коктейли на Мери Фарнсуърт с черна къса рокля, която откриваше малката синя китара, татуирана на рамото ѝ. След което задълбочи греха си и с искрено изказване по адрес на Нют Гингрич. Никой не си направи труда да проучи, че същата тази Тиш работи като доброволка с бездомни малолетни и обича да чете английски викториански романи, като вярва с детски плам на всяка дума в тях. Записвахме всички минисериали на Би Би Си, така че да можем да ги гледаме заедно. Нощем ме прегръщаше така, сякаш бях единственият мъж на света.

След малко моята рожденичка ме целуна и стана.

— Трябва да тръгвам.

— Събуди ме, като се върнеш.

Тя си взе душ и тръгна, без да си изсуши косата.

Стъпките ѝ се отдалечиха по тротоара. Заслушах се в градските шумове. Въздишка на спиращ на ъгъла автобус, безгрижни веселяци на път към Индиън Кънтри^[5]. Градският прибой на колите. Сирени. Реклама, отричаща обречен на провал начин на живот. Шумът, с който климатикът си поемаше въздух. Капитолият, морското равнище на Америка.

Опипом обух шортите си и слязох долу. Тиш беше сготвила за празничната си вечеря вегетарианска лазаня. Под чинията ми на подредената за случая кухненска маса имаше бележка.

Това вече не е истинският ми рожден ден.
Животът ми започва от мига, в който те срещнах.

Изведнъж си помислих, че трябваше да отида да слушам как свири на рождения си ден. Започвах работа рано сутрин и си бяхме изработили график. Ходех на важните съботни сешъни и Тиш ме разбираше. Но сега стоях над лазанята, предвидена да изкара до следващата заплата, и се чувствах така, сякаш я бях предал.

Изхвърлих порцията си, за да си помисли, че съм я изял, и се върнах в леглото.

Още градски шумове. Домашна кавга в къщата през две врати от моята, която се даваше под наем. Аларма на автомобил. Тих джаз, долитащ от някой съсед.

Продължавах да мисля за Фарнсуърт. И за Ем. Чаршафите още миришеха на Тиш, тя ми липсваше. Най-хубавите нощи от живота ми бяха тези, през които оставаше вкъщи. Но, от друга страна, не можех да си представя едно по-далечно бъдеще с нея.

Лежах буден, с усещането, че точно там, където не мога да го видя, ме дебне нещо сериозно. Като се изключи прекарания с Тиш един час, бях имал лош ден.

Най-сетне заспах дълбоко. Не знам колко дълго се е звъняло на входната врата. Изправих се рязко. Тиш имаше навика да забравя ключовете си. Или ръчния часовник с аларма, който ѝ бях подарил за Коледа. За пореден път нахлузих шортите си и се засмъквах надолу, крещейки: „Идвам!“

Отворих рязко вратата и се намерих на една ръка разстояние от момичето на Ем. Тя стоеше в светлината на коридора, все със същата „да подразним селяндурите“ рокля, все така перфектна. Но очите ѝ бяха различни.

— Ем е мъртъв. Убиха го. Помогнете ми.

[1] Военно гробище в едноименния квартал на Вашингтон. — Б.пр. ↑

[2] Железопътен магнат, един от легендарните американски милионери. — Б.пр. ↑

[3] Реката, на която е построен Вашингтон. — Б.пр. ↑

[4] Водена 1846–1848 г. — Б.пр. ↑

[5] Квартал на Вашингтон. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Истерията може да те хване по почти толкова начина, колкото и любовта. Наблюдавал съм я в леко ранени мъже, в бежанци, оставили зад гърба си изклани роднини и опожарени домове, в тълпи, в джамии. Истерията беше част от декора в армията в периода след Студената война. При Кори Невърс истерията се прояви в една от най-тихите си форми. Беше нечовешки напрегната, трепереше и отговаряше на въпросите ми чак след третото им задаване. След което бълваше лавина от думи.

С Ем отишли да вечерят в „Леспиназ“. Ресторантът, само за важни клечки, беше почти на 16-а улица, в охраняемата зона около Белия дом. На връщане към колата на Ем от един вход излезли двама мъже. Били въоръжени и поискали пари. Стреляли в Ем няколко пъти и избягали, без да вземат нищо, като оставили пиццата Кори на тротоара. Следва поредният триумф на гвардията на кмета — ченгетата я отвели в управлението и ѝ крещели в продължение на часове, колкото да се застраховат, в случай че тя е убийцата.

Беше толкова напласена, че ме помоли да се качи горе, докато се облека. Разтреперваше се като клонка при всяко по-рязко движение от моя страна. Заведох я в кухнята и ѝ направих чай, който дори не опита.

Искаше ми се предната вечер да се бях държал малко по-добре с Ем.

Кори избягваше погледа ми. Беше толкова напрегната, че можеше да експлодира всеки момент.

— Не мога да го повярвам — повтаряше отново и отново. — Все още не мога да го повярвам. Трябваше да...

— Нищо не си можела да направиш. Слушай, отговори ми само на един въпрос, става ли. Защо дойде при мен?

— Какво?

— Откъде знаеш къде живея?

Тя заразбърква чая, от който не беше отпила. Стискаше лъжицата толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ се зачервиха.

— Кой те изпрати при мен, Кори?

На лицето ѝ се изписа изненада.

— Ем ти имаше доверие. Говореше за теб. Често. Все по-често напоследък. Каза ми... каза ми, че мога да разчитам на теб. Ако възникнат проблеми. — Лицевите ѝ мускули предсказваха неприятности. — Мислех, че е полудял. — Сълзи. Като че ли първите досега. — Имам предвид, сякаш предчувстваше какво ще се случи с него. — Влажните ѝ очи ме потърсиха. — Дали е било така?

Един лош ден се преливаше в друг. Бях се държал зле с Ем и не се чувствах особено горд от това. А и не харесвах Кори Невърс особено. Може и да беше ревност. Дори в това състояние у нея имаше нещо класическо, което Тиш никога нямаше да притежава. След Тиш можеше да се обърнеш, Кори Невърс променяше целия ти живот.

— Страх ме е да се прибера вкъщи. Знам, че е глупаво. Но имам чувството, че те ще ме чакат там. Че знаят къде живея. Аз съм единственият свидетел.

Обикновените улични мародери не работят така. Питам я тъпо:

— Носеха ли маски или нещо подобно? Успя ли да ги разгледаш добре? — Думите ми не достигнаха до съзнанието ѝ.

Бях готов да повторя въпроса си, когато чух познати стъпки по алеята.

Тиш си отключи вратата и влезе директно в кухнята. Навсякъде светеше и сигурно си беше помислила, че съм останал да я чакам. Трябва да ѝ се признае, че веднага забеляза Кори.

— И коя, по дяволите, е тая?

— Аз ще я откарам до тях — каза Тиш. — Ти трябва да поспиш.

Бях се качил да взема шофьорската си книжка. Тиш ме последва в настроение стил „хеви метал“.

— Тиш, тя е изплашена. Сигурно ще се чувства в по-голяма безопасност, ако я откарам аз.

Тиш завъртя бясно очи, но накрая отново ги установи върху мен.

— Изплашена? Гарантирам ти, че не е била изплашена от деня, в който се е родила. Господи, понякога си толкова сяп.

Усмигнах се.

— Говори по-тихо, може ли?

Тиш се наведе над леглото.

— Знам какво иска тя.

— По дяволите, Тиш. Току-що са застреляли гаджето й. Гледала го е как умира. Позволено й е да не е на себе си.

Тиш рязко постави юмруци на хълбоците си.

— Така ли? Ами тогава защо първото, което прави, е да вземе такси до дома на някого, когото току-що е срещнала? Доста добре се справя, може да й се признае.

— Тя ми обясни.

— Естествено.

— Ако искаш да дойдеш и ти.

— Защо да не може да я закарам аз? Какво ще му е толкова лошото? — Тиш поклати глава. — За бога, Джон. Може и да си обиколил света, но понякога нищо не разбираш.

— Трябва да тръгвам.

Тиш смени подхода.

— Чакай. Моля те. Е, добре. Ревнувам. Кой не би го направил? — Келтски очи, програмирани да страдат. — Искam да кажа... Нямам търпение да се прибера. Мисля си го цяла вечер. Прибирам се. И ето те теб, уютно настанил се с госпожица „Риц-Карлтън“.

— Тиш, въобще не се интересувам.

— Джон, ти *не знаеш* от какво се интересуваш. Тогава, първата нощ... не мислеше, че се интересуваш и от мен.

— Тиш, почти 4 сутринта е.

Тя скръсти ръце.

— Там е работата. Ако си легнеш веднага, ще можеш да поспиш малко повече от час. А ти гарантирам, че тя и гаджето й са си свили гнездо далече на североизток. На бас за пет долара, че къщата им е с изглед към реката. Няма начин да се върнеш навреме.

Истината беше, че умирах за сън. Не разбирах напълно какво става. Прекалено много неща се бяха случили прекалено бързо. А и Тиш беше улучила в десетката: Ем живееше далеч на североизток. Дълъг път с кола, дори и в ненатоварените часове.

— Не я оставяй просто така. Влез с нея, увери се, че е по-добре. Тя наистина е изплашена.

— Ще държа нежната й ръчица — каза Тиш.

През цялата си кариера са ме тренирали да се вслушвам в инстинктите си. Сега, когато наистина имах нужда от тях, не им обърнах внимание. Казах само:

— Обади ми се, ако има нещо.

Тиш ме погледна със съжаление.

— Джон, кълна се. Ти наистина имаш нужда от някой, който да те пази от големия, лош свят.

Кори Невърс прие смяната на шофьорите, без да я коментира, но усетих, че не ѝ се понрави особено. Беше използвала времето, през което ние с Тиш се карахме, да се преобрази обратно в жена, която излиза от асансьор на К стрийт и гледа като през стъкло всеки мъж, който не печели по неколкостотин хиляди долара годишно.

На излизане сграбчи ръката ми. Очите ѝ, само допреди час индигови, бяха избледнели до предишното леденосиньо.

— Благодаря. Наистина ми помогнахте. Ем беше прав.

Задържа ръката ми колкото наистина да вбеси Тиш.

Когато най-после се върнах в леглото, имах по-малко от час, преди да вляза под душа и да навлека униформата. Тръснах се по корем и заспах дълбоко.

В първия момент помислих, че звъни будилникът. Но се оказа телефонът. Докато го разбера, вече бях съборил часовника на пода и замалко не закачих и нощната лампа.

— Ало?

Беше Тиш. Тонът ѝ ме събуди окончателно. Едва тогава чух писъците.

— Джон — каза Тиш. — Трябва да дойдеш. *Веднага*.

— Откъде се обаждаш? Случило ли се е нещо?

Тиш вече крещеше, но не в слушалката:

— Какъв ти е адресът, по дяволите? Кажи ми проклетия адрес!

— Спокойно, Тиш. Имам адреса на Ем. Успокой се. Какво става там?

Тиш понижи гласа си, но все така усещах страха в него. Истински страх.

— Просто *побързай*, Джон. Трябва да дойдеш.

— Какво става? Извика ли полицията? Какво.

— Не мога да извикам полицията — каза Тиш, но тогава не обърнах внимание на думите ѝ. — Трябва да дойдеш.

— Тиш, колата ми е в теб.

— Вземи такси. Направи нещо. Моля те.

— Приятел — каза ми детективът. — Направо си играеш с търпението ми.

Беше се представил като детектив лейтенант Дики. За части от секундата името му почти ме накара да изпитам симпатия към него.

Той потърка брадичка с опакото на ръката си.

— Мога да повярвам, че русата се е втурнала при тебе за професионален съвет, след като гаджето ѝ е хвърлило петалата. Хората правят глупости, когато са изплашени. Мога да разбера и това, че съседът отдолу чува повече, отколкото му трябва и се намърдва в цялата история, за да я приключи като доброволец кръводарител. — Огледа се из спалнята, в която ме беше отвел за разпит. Беше в ужасно състояние, както и останалите стаи в апартамента на Ем. Някой беше разкъртил стените и избил тежкия паркет по пода. Който и да е, здравата се беше потрудил. — Мога дори да разбера защо гаджето ти докарва русата дотук — продължи детективът. — Това го разбирам. — Примъкна стола си до моя. — Това, което още не мога да разбера, е, защо тя се обажда първо на теб, а не на полицията. — Лицето му придоби всезнаещ вид. — В този град, господинчо, ако има проблем, викаш ченгетата. Не армията. Така, че какво ще кажеш да ме пуснеш за малко във века на информацията и да ми светнеш къде се връзваш ти във всичко това?

Можех да му кажа, стига да знаех. Имах чувството, че всичко около мен се сгромолясва. А що се отнася до викането на ченгетата, детективът не беше много наясно с действителността. Местните ги беше страх от полицията също толкова, колкото и от престъпниците.

— Казах ви всичко, за което се сещам — отговорих. — Самият вие казахте, че при стрес хората невинаги взимат правилните решения. Тиш сигурно е мислела, че аз ще знам какво да направя.

Детективът ме погледна така, сякаш ме беше спипал с пистолет в ръка, а аз се опитвах да му докажа, че пистолетът всъщност е букет рози.

— Приятел, гаджето ти няма вид точно на безпомощна.

Около нас лежеше това, което до вчера е било светът на Ем. Натрошени антики, накълцани възглавници. Чекмеджета, изпразнени на пода. Не виждах нищо, което можеше да е на Кори. Явно не бяха живели дълго заедно.

Поредният редови полицаи почука проформа и влетя в стаята. Носеше някакви документи. Дики го погледна и онзи му се ухили.

— Интересни новини, лейтенант. Проверих досието на червенокосата.

Тиш не ми беше споменавала да има досие в полицията.

Детективът пое документите и демонстративно се престори, че ги чете. Цъкна с език, поклати глава и се усмихна по начин, от който ми се прииска да го изритам от стола му. Искях да разбера какво пише за Тиш и той го знаеше.

— Е, полковник. Изглежда, си примерен гражданин. Няма даже талон за превишена скорост. И как точно се забърка с госпожица О'Мейли? Ако приемем, че си... запознат с това, което пише в досието ѝ?

Излъгах:

— Знам всичко, което ме интересува.

— И не ти пука, че е признала притежаването на кокаин? Че едногодишният ѝ изпитателен срок още не е изтекъл? Да ти кажа право, като гледам количеството, е трябвало да ѝ лепнат по-голяма присъда. — Той отново се усмихна. — Сигурно е много готина. Ако си падаш по хърбавите. Явно е знаела как да се отърве. Има и „Подозрения за участие в канал за крадени стоки“. Ама ти знаеш всичко това.

Тиш ми беше отворила вратата като робот. Когато влязох, беше седнала на един счупен стол и се взираше в тялото. Кори Невърс се беше свила в ъгъла и тихичко ридаше и трепереше, прекалено изморена да пици. Веднага извиках ченгетата, явно прекалено тъп дори да се замисля защо им е на нападателите да оставят телефона в пълна изправност.

Тиш заряза ролята си на мъжко момиче и трепереща се притисна в мен, с гръб към тялото ми. Държах я така, докато дойде полицията.

Не можех да помогна на Кори. Оставих я да ридаше.

Виждал съм доста трупове. Не толкова много колкото други военни с едно-две десетилетия зад гърба си, но повече от много от командосите на Студената война. Мога да разпозная професионалиста. Един разрез през гърлото почти беше отнесъл главата на стареца.

В човек има страшно много кръв.

Ченгетата успяха да успокоят Кори, колкото да разберат, че мъртвият е съседът отдясно. Нещастникът трябва да бе чул звуци, които му се сторили подозрителни, а и спадаше към поколение, което не беше свикнало да гледа безразлично проблемите на съседите.

Погледнах детектива и казах:

— Ако ще ме държите тук, бих искал да се обадя в службата и да им кажа, че не съм се чупил от работа по собствено желание.

Дики сложи ръце на коленете си. Сякаш искаше да се изправи. Не го направи, само каза:

— Човече, свързан си с две убийства. И гаджето ти има досие. Но хич да не ти пука. Върви, сложи си чистичка униформа и иди да ни пазиш от руснаците, сърбите, проклетите канадци или който и да е наред тази седмица. — Прекара ръка през остатъка от косата си. — Свободен си.

— А госпожица О'Мейли? Тя не е направила нищо.

Детективът се изсмя.

— Какво ще кажеш за разместване на улики на местопрестъплението? Може и възпрепятстване на правосъдието, стига да го напиша както трябва. В този окръг си имаме и обвинение за „неуведомяване за извършено престъпление“. — Той прогони с ръка една муха. — Разкарай я оттук. И я дръж далеч от коката, разбра ли?

— Ами госпожица Невърс? Какво ще стане с нея?

Детективът отново ме изглежда преценяващо.

— Май си решил да ги размениш, а?

— Тя е съвсем сама.

Той се ухили.

— Жена като нея остава сама само в случай, че тя го поиска.

Изправих се да си ходя. Но детектив Дики не беше свършил със сбогуването:

— Хей, войниче. Сигурно си мислиш, че съм пълен лайнар? Некадърно вашингтонско ченге, а? Хайде тогава *ти* се опитай да държиш това място чисто, ако нямаш бюджет и на никой горе не му

пука. — Изглежда ме с омраза. — Такива като тебе, дето само тоалетните ви чинии струват милиони долари.

Бяха оставили Тиш в преддверието. Двама дебелаци в бели униформи качваха чувала с трупа на носилка, а едно ченге безразлично ги наблюдаваше, докато предъвкваше кифлата от „Макдоналдс“.

Сутрешното движение пълзеше покрай авеню „Масачузетс“.

— Не си ми казвала, че имаш полицейско досие — рекох.

Тиш са наведе и закри лице с длани.

— Моля те, нека да говорим за това по-късно.

На калника на волвото, което се моташе пред мен, беше залепен стикер с надпис: „Детето ми е отличник в подготвителното училище за мангизлии“.

— Да. — Превключих на втора. — По-късно.

Тиш се разплака.

— Искаш ли да слеза от колата?

Хвана ме още един поток червено.

— И аз не знам какво искам — отговорих й честно.

Тя ме докосна по рамото, после бързо отдръпна ръката си. Сякаш ме беше опарила. Аз следях движението, но с периферното си зрение виждах сведената й глава, почти докосваше колана.

— Коката не беше моя. И стереоуредбите. Излизах с едно момче, което се оказа копеле. Криеше ги в апартамента ми. Не знаех за дрогата. Нито че уредбите са били крадени. Кълна се, не знаех. Заклучваше коката в едно куфарче. Правил си срещи с купувачите, докато свирех по клубовете. Не знаех — тя потрепери. — Толкова съм тъпа. Накисна ме в ужасна каша.

Ръката й помръдна, повдигна се, после пак се върна на мястото си. Клаксоните изреваваха всеки път, когато някоя кола не реагираше веднага на смяната на светлините.

— Ти ме излъга.

— Не съм те *лъгала*.

— Мълчанието е един вид лъжа.

Тя се разплака.

— Не исках да те загубя. Беше ме страх. Не разбираш ли?

Беше мой ред да запазя мълчание.

— Никога ли не ти се е случвало... никога ли не си се влюбвал в погрешния човек? Никога ли не си грешил? Нито веднъж?

Смачкан отстрани додж ме изпревари и трябваше да натисна спирачките.

— Може би и аз съм грешил — казах й.

Когато стигнах в службата, заварих момчетата събрани около телевизора в залата за конференции.

— Как може това копеле да каже подобно нещо? — Скоти токущо се беше върнал от Босна, където мина беше отнесла две от момчетата му само защото армията не можеше да си позволи да закупи свестни минни детектори.

Секретарят по отбраната отговаряше на въпросите на Комисията по въоръжените сили към Сената. Като се изключи изблика на Скоти, в стаята цареше мъртва тишина.

— ... експертите не изпитват никакво съмнение, сенаторе. Нашата армия се нуждае от този самолет. И като поддържахме предложеното за покупката количество, ще намалим стойността на отделните машини. Наистина ще струва скъпо, но службите са готови да поемат тази стойност. Сумата въобще не е толкова голяма, ако я поставим срещу живота на американските войници, които бойният бомбардировач на следващото поколение ще спаси.

Полковник Мори — шефът, полковник от главата до петите, със сребърни орли и прическа, стил канадска ливада — изключи телевизора.

— Добре. Хайде на работа. Да се опитаме да удържим още малко, докато самолетът чудо ни дойде на помощ.

Беше сърцераздирателно да чуеш как секретарят по отбраната изрича такава лъжа. Всеки един от нас знаеше, че този самолет не ни трябва и че покупката му ще разбие бюджета по отбраната. Ако ги хванеш насаме, дори и пилотите от въздушните сили и морската пехота щяха да го признаят. Но това не им пречеше да го искат, бяха попаднали в плен на магията на техниката. Невидим за радарите, с междуконтинентален обхват, максимално количество боен товар, предпазни щитове като излезли от „Междוזвездни войни“. Морската пехота никога вече нямаше да е същата. Генералите и адмиралите се

държаха като мъже на средна възраст, които купуват поршета, когато в действителност им трябва семейни микробуси.

Последвах полковник Мори в офиса му и му предадох набързо най-важното от последните двацет и четири часа. Той беше от тия хора, които са могли да ходят с добре ушити костюми и да си имат уютен офис. Вместо това носеше униформа от полиестер и работеше на омазано бюро в кибритена кутийка без прозорци.

Той се облегна назад и попита:

— Колко време ти трябва?

— Сър, бих искал да си взема отпуска до края на тази седмица. Да отида на погребението на приятеля си. Да се обадя на Мери Фарнсуърт и да разбера дали не мога да ѝ бъда полезен с нещо. Да обмисля някои неща.

— Какъв ти е графикът за тази седмица?

— Нищо особено важно. Ник може да покрие приема на аташето вместо мен. Щях да хващам автобуса за надолу в петък, но то си беше просто за морална подкрепа.

— Изпрати ми молбата си за отпуска по електронната поща. — Скръсти ръце зад тила си. — Изглежда, напоследък не ти върви, а, Джон? Пази се, чуваш ли?

— Да, сър.

— Как беше погребението на Фарнсуърт? Задържаха ме отгоре.

Свих рамене.

— Шефът дойде, но не и секретарят. Стандартната смес от скръб и крокодилски сълзи. По-малко, отколкото заслужаваше.

— Фарнсуърт ще ни липсва — каза Мори. Изречени от него, тези четири думи казваха повече от некролог на цяла страница в „Поуст“. — Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

— Обади ми се, ако имаш нужда от нещо — казах на Мери Фарнсуърт. — Каквото и да е то. Моля те.

Тя ме погледна нежно. Сякаш аз бях този, който имаше нужда от грижи. Мери принадлежеше към това, което южняците наричат „Другата аристокрация“, и притежаваше грация, която би засрамила и кралица. Беше единственият човек, който независимо от госта си поднасяше кафето в сребърен кафеник.

— Оценявам загрижеността ти, Джон. Но няма нещо, за което да се сещам.

Тук всеки друг би избухнал в сълзи. Но не и Мери. Тя стоеше изправена и изрече думите със същото спокойствие, с което преди малко беше поела с щипките бучката захар. Със спокойствието, което така контрастираше на фурията, за когото се беше омъжила.

Отпих от кафето си и се огледах почти очаквайки да открия някаква промяна. Но всичко си беше така, както го помнех. Антики от семейството на Мери, толкова потъмнели от времето, че дървената им повърхност изглеждаше почти черна. И репродукцията на Фарнсуърт — „Ловците на бизони“ — над камината, безвредна безвкусица, която Мери търпеше. Фарнсуърт беше роден през 1947 в барака на по-малко от двайсет мили от огромната къща, която семейството на Мери построило по време на Реконструкцията^[1], когато корупцията замалко прескочи расовите граници. Бащата на Фарнсуърт орял с муле, майката на Мери яздела арабски коне. Приживе Фарнсуърт беше огромен мъж и навремето беше играл защитник в отбора на Уест Пойнт^[2]. Мери изглеждаше измамно крехка. Бяха живели щастливо. Като се изключи фактът, че нямаха деца, само по-младите офицери, чиито кариери Фарнсуърт беше наглеждал.

Мери се засмя:

— Джон, винаги си бил толкова прозрачен, дори за Мики. Той знаеше какво мислиш за картината му — че е ужасна. Според мен беше решил, че двамата с теб сме се съюзили. — Преди да успее да отговоря, тя продължи: — Как е Тиш?

Казано от Мери, това си беше маслинено клонче с размерите на вековен дъб.

— Добре е.

— Не бях справедлива спрямо нея. Държах се ниско и жестоко. — Очите ѝ ме убедиха, че кафявото е цветът на милосърдието. — Предполагам, че двамата с Мики обитавахме един вид рай за глупци, цял живот заобиколени от военни. Като че ли бяхме изгубили връзката с реалността. — Тя въздъхна. — Изглежда, младите днес имат съвсем различен подход към живота. — Добрата, безупречна Мери. — Мислиш ли, че Тиш някога ще ми прости?

— Тя наистина се старее.

— Не се извинявай. Дори не се опитах да я опозная. А тя е твоето момиче. Момичето на нашия Джон.

— Тя е различна. Само дето. — Истината беше, че точно в момента не ми се говореше за Тиш.

— О, Джон! — Сега тя почти се разплака. — Работата е там, че... Мики и аз... ние се опитвахме да планираме и твоя живот. Мислех си, че знам за какво момиче трябва да се ожениш. По същия начин, по който Мики планираше кариерата ти. Искях да имаш идеалната съпруга. И се самоназначих за арбитър на съвършенството. — Докосна очи с пръста си с цвят на капучино. — Правехме го за твое добро, Джон.

— Още не съм тръгнал да се женя.

Мери се овладя и леко поправи стойката си, след което с привичното си чувство за такт промени темата:

— Сигурно си десетият посетител днес. Дори ме е страх да си помисля какво ще стане довечера. Но си единственият, за когото мисля, че наистина е искал да дойде. Благодаря ти за това, Джон.

На устата ми беше да ѝ кажа, че Мики ми е бил като втори баща. Вместо това попитах:

— Реши ли вече какво ще правиш? Или още е много рано?

Мери извърна глава. Все още беше красива жена и можех да си представя впечатлението, което е направила на младия лейтенант, върнал се вкъщи за първата си отпуска. Кратка почивка в Батон Руж на път за Виетнам.

— Не знам. Толкова беше внезапно, толкова. — Тя отново си наложи да остане спокойна. — Още кафе, Джон? Мисля си, че може и да ми хареса отново да преподавам. В града. Мики би го одобрил.

— Мери, трябва да те питам нещо. Обаждал ли ви се е Ем Карол? Наскоро имам предвид.

Можех да чета по лицето ѝ.

— О, да. Все по-често. Толкова бях щастлива, че двамата с Мики са надживели старите дразги.

— Бяха се сдобрили?

— Първи приятели. И да ти кажа под секрет, бяха намислили нещо. Стояха в кабинета на Мики с часове. Всичко започна миналата зима. Не бяхме виждали Емерсън от векове. — Разпознах едно от социалните ѝ мероприятия. — Накарах Мики да го покани на някоя от

вечерите ни. Когато и ти щеше да си тук. Заради доброто старо време. Но Мики отказа. Нещо като тяхна си момчешка тайна. Затворен клуб. Понякога наистина се чудех защо не са включили и теб. Преди бяхте толкова близки.

— Мери, имаш ли някаква представа с какво се бяха забъркали? Може да се окаже важно.

По лицето ѝ си личеше, че не знае.

— Като че ли беше някакъв проект, над който работеха заедно. Но Мики не ми каза нищо повече. Рядко говорехме за работата му.

— Знаеш ли кой от двамата пръв се е свързал с другия?

Мери се замисли за момент.

— Наистина не мога да ти кажа. Не и със сигурност. Имам чувството, че беше Ем. Май той се обади на Мики. Но не съм сигурна.

— Ем... изглеждаше ли ти Ем щастлив?

— Ем никога не ми е изглеждал щастлив. Не е от този тип хора.

— Все пак как ти се стори? Същият? Променен?

Мери ме погледна в очите.

— Имаш предвид пиенето? Естествено, от пръв поглед му личеше. Но не пиеше много, докато беше тук. Мики не би му позволил.

— Говореше ли за работата си? Изглеждаше ли ти нещастен?

— Джон, за какво изобщо става дума?

Не знаех. Лутах се. Главата ми цепеше един от тия махмурлуци, които се появяват след недоспиване. За малко да ѝ кажа за Ем, но така и не можах да оформя думите.

Мери наруши мълчанието.

— Станало ли е нещо? Ем се е забъркал в някакви неприятности, нали? Това момче винаги си е патило. Спомням си, когато вие двамата.

— Мери, Ем е мъртъв. Застреляли са го на улицата вчера. Писаха в сутрешните вестници.

— Не може да бъде. Това е.

— Съжалявам, Мери. Не трябваше да ти казвам.

— Не мога да повярвам.

— Съжалявам.

— Веднага след.

Исках да го обсъдим. Да кажа: „Да, страхотно съвпадение.“ Историята започваше да намирисва. Дори аз го усещах, а поначало съм

бавен.

На входната врата се позвъни. За момент Мери затвори очи, после се изправи.

Беше пасторът им. Потънал в собствените си загадки, се извиних и си тръгнах, макар да усещах, че Мери иска да остана.

— Обади ми се — ми каза. — Съобщи ми кога ще е погребението на Ем.

Не ми хрумна да ѝ кажа да се пази.

Обадих се на Роб Бърнс — Робърт Мейхю Бърнс — и го помолих да се срещнем. Беше учтив, макар и озадачен от нетърпението ми. Бил зает до 6. Обикалях из града, колкото да убия времето. Не исках да се прибирам. Дори и за да се преоблека. Не бях готов да се срещна с Тиш.

От залива Чесапийк заваля. Лято във Вашингтон. Вали, после водата се връща обратно във вид на пара. Трябваше да пусна чистачките на максимална скорост. Накрая спрях в един от панорамните парцели по реката откъм страната на Вирджиния. Дори в това време хората продължаваха да бягат около Пентагона. Оставих прозорците да се замъглят.

Роб Бърнс е издънка на едно от тези сякаш пуснали корени във Вашингтон семейства, които никога не се кандидатира за държавни постове. Те следват право или може би политика и влизат в правителствата като „съветници“. За сто години от семейството му бяха излезли четири министри. Независимо че беше няколко години по-млад от мен, Роб вече беше изкарал две години като заместник-секретар по отбраната преди смяната на правителството. Излизах със сестра му — по-точно тя излизаше с мен — за няколко месеца. Докато разбрах, че съм само отметка в дневника ѝ, спеше с войник по същата причина, по която други спят с негри или азиатци — да види как е. Ходеше на лов в западните части на Лудон и Фокуе и нито за минута нито в социално, нито в интелектуално отношение не ме прие като равен. Може да беше права и по двата показателя, но не и да ме накара това да ми харесва. С брат ѝ обаче се разбирахме добре. Сега той си мируваше в просторен кабинет на 18-а улица и изчакваше електоратът да се обърне отново.

На връщане към града карах срещу тайфата, разбесняла се в посока към предградията. Униформата ми беше подгизнала от пот. Дори климатикът не успяваше да се справи с жегата.

Пуснах радиото. Доларът се покачваше. Акциите на самолета падаха. Първата дама беше на прага на съдебно обвинение. Краен либерал критикуваше последното изявление на секретаря по отбраната с въпроса дали парите, които хвърляме за оръжия, няма да са полезни за обучение и преквалификация. Имаше ужасен глас, но това, което казваше, беше разумно.

Започвах да се чувствам като предател на себеподобните си.

Влязох в 14-а и свих наляво. През дъжда бягаха секретарки. Скитниците се мотаеха, слепи за останалата част от света. Костюмирани мъже се пазеха от дъжда с куфарчетата си или се мъчеха да отворят чадърите си. Едно такси се беше развалило наскреда „Кънектикът“.

Девет долара за паркинг. Трябваше да бягам през пороя, в армията все още важеше забраната на чадърите, правило, което нямаше да нарушим преди пехотинците. Докато стигна фоайето на сградата на Роб, униформата вече прилепваше към тялото ми като един от онези старомодни бански костюми.

Пред асансьора на етаж на Роб чакаше аташето по отбраната към френското посолство. Не показва да ме е познал, въпреки че се бяхме срещали на няколко от безбройните градски приеми. Може да се дължеше на това, че приличах на мокър плъх. Или на нещо друго. Просто се разминахме.

Момичето на рецепцията вече си тръгваше, но ме пусна вътре. Личната секретарка на Роб остави документите, които четеше, и се престори, че съм някой, когото си струва да познаваш. Роб ми махна да вляза. Говореше по телефона иззад бюро, отрупано със снимки на всички, които бяха играли някаква роля в историята на последните петнайсет години. Посочи ми един стол.

Останах прав. От мен се стичаше вода.

— Да, Трент — каза Роб. — Знам. Но той те изпревари. Погледни резултатите от проучването. Мисля, че трябва да зарежеш тази работа. Да. Абсолютно си прав. Съжалявам, че не мога да ти кажа нещо по-куражително. Да. Ще се видим в петък.

Тръшна слушалката и ме погледна.

— Ужасно е трудно да накараш тия на Хълма да разберат, че „мнозинство“ вече не е предишното понятие. Все едно се мъчиш да дресиращ котки. — Той се надигна в посока към вратата. — Джоан, няма да си ми нужна повече за днес, благодаря ти. Остави кафе машината да работи. — И вече седнал обратно в креслото си, каза:

— За бога, седни някъде.

— Целият съм вир-вода.

— Столовете се подменят. Приятелите не.

— Благодаря, че ме прие.

— Когато пожелаеш. Даже и да не те харесвах, щях да се появявам с теб само и само да ядосам сестра си.

— Как е тя?

— Вики винаги ми е напомняла за Боб Макнамара^[3]. Живо доказателство за това колко изтъркано нещо е злото. Какво те води насам?

— Видях Дьо ла Вер при асансьора.

Семейството на Роб поддържаше връзки в Лондон, не в Париж. Личното му отношение към французите беше типично американско и винаги с удоволствие го споделяше с приятели: „Горкичките, в депресия са, откакто Памела Хариман умря. Никой не ги разбира.“

— Дьо ла Вер е излязъл на бойната пътека заради Еврофайтъра и възможността „Макон-Болт“ да завладее самолетостроителния бизнес на цяло НАТО. Боб Нечестни се превръща в крал, докато „Дасо“ и „Аероспасиал“^[4] си заминават по реда. Виждаш ли оная снимка, на която Нечестни се ръкува с Хавел? Когато новите момичета в НАТО си получат униформите, те ще са с цветовете на „Макон-Болт“.

Експанзията е свързана със сериозни инвестиции и жабарите не могат да поддържат конкуренцията. А и тази експлозия в изследователския им център май е била якичка. Поне видимо е разтърсила Дьо ла Вер. Горкият, искаше да знае кой *според мен* го е направил. Явно и разузнаването им е в упадък. Направо патетично. Не заслужават актрисите си, онази, как ѝ беше името.

— Роб, искам да те питам нещо. Лично.

— Питай. Искаш ли кафе? Сигурно не е прясно.

Поклатих глава.

— Познаваше Емерсон Каръл, нали?

Той се намръщи.

— Много добре. Тъжна история. Семейството му го прие много тежко. Единствен син. — Той заоправя гънките по вратовръзката си. — Познавам Ем, откакто се помня. От „Сидуел“. Тогава баща му работеше във Вашингтон. В началото на мандата на Никсън. Като си помисля, не съм много сигурен дали баща ми не проявяваше прекалено голям интерес към майката на бедния Ем. — Очите му се забулиха в спомени. — Знаеш как е. Вечери, тенис, обичайните заподозрени. Ако си спомняш, бащата на Ем подаде оставка малко внезапно. Премести семейството на Северния полюс. В Харвард, все тая.

— Кажи ми какво мислиш за Ем. Но честно. Моля те.

Боб пресметна.

— Познаваше ли го?

— Отдавна. Служехме заедно.

Той се облегна назад.

— Господи, никога не съм знаел, че е служил в армията. Трудно ми е да си го представя. — Наклони глава, сякаш преценяваше билиарден удар. — Искаш да чуеш истината ли? Окей. Но да си остане между нас, Джон. — Той погледна мократа ми риза. — Като че ли не споделях конвенционалното мнение за него. Предполагаше се, че се издига, но за мен той вече си беше изпял песента. Някога тук човек можеше и да си позволи да бъде алкохолик, но тия времена са безвъзвратно отминали. А Ем можеше да бъде и учудващо глупав. Правеше дебелашки грешки в момента, в който си мислеше, че проявява особена хитрина. Начинът, по който принуди сенатор Фауст да наеме гаджето му например. Вече не можеш да прилагаш тия мръсни номера. Поне не често, хората ги помнят. — Той се усмихна.

— Но момичето си го бива, трябва да ѝ се признае. Ледена блондинка с изваяни крака. Познаваш ли я?

Чувствах се толкова зле, че ми се прииска да стана и да си тръгна. Но нещо в главата ми се размърда:

— Роб, ти познаваш всички в този град.

— Звучиш като конгресмен, който ще ми иска услуга.

— Разкажи ми за „Макон-Болт“. Какво мислят вътрешните хора?

Той се размърда в стола си. Дъждът отвън промени посоката си и зачука в прозорците. Усещах миризмата, с която водата се изпаряваше от униформата ми.

— Тук няма нищо тайно. Боб Нечестни се превръща в идола на своето поколение. Казват, че индонезийците имали връзки. Ами Боб си влиза и излиза от Белия дом, когато си поиска. Както и във всеки офис на Хълма. Той е от тия, които наистина носят печалба на акционерите си, за което те му се отблагодаряват. И неслучайно „Макон-Болт“ са най-щедри във финансирането на предизборни кампании. Пари, спечелени и изхарчени по най-добрия начин. Боб Нечестни може да ти уреди всичко, освен може би решение на Върховния съд — а не съм много сигурен дали не може да нагласи и това. Ако наистина поиска.

— Роб се усмихна. — Значи ти и останалата част от армията на Съединените щати сте ядосани заради бойния самолет? Или става дума за нещо лично?

— Може да се каже, че и за двете.

Той поклати глава.

— Е, моят съвет е да приемеш неизбежното. Не можеш да победиш Боб Нечестни и „Макон-Болт“. Няма смисъл дори да се опитваш.

— ББСП ще глътне целия бюджет на армията.

Роб се разсмя.

— Както и бюджета на всички останали. Някой ми подшушна, че дори духовият оркестър на Въздушните сили се е замислил. Като се вземат предвид цените, явно се планира след десет години въздушните сили да се състоят от този самолет и почти нищо друго.

— Мислиш ли, че ще го позволят? Има ли.

— Не и докато сме живи. Хайде, Джон. Знаеш как стават тия неща. Генералите и адмиралите са на страната на Нечестни, а когато се пенсионира, „Макон-Болт“ ги наема на работа. Най-съвършеният рекет в света. — Той погледна часовника си. — Джон, наистина ми беше приятно да те видя, но трябва да тръгвам. Довечера ще пушим лулата на мира с няколко сенатори от другия лагер. Усещам, че тази година все пак ще успеем да свалим данъците.

Изправих се. Чувствах се още по-зле, отколкото преди разговора.

— Благодаря.

— Придърпай външната врата на излизане, моля те. Скитниците непрекъснато влизат във фойето. И, Джон? Бъди разумен и не се бъркай много-много в работите на „Макон-Болт“. Няма начин да спечелиш.

— Ще се видим ли на погребението на Ем?

Той кимна утвърдително.

— Сигурно ще се отбия. Майката е наистина сладурана. Но, Джон, ще се учудиш колко малко хора ще дойдат. Ако самият ти отидеш. Ще ти послужи за урок. Този град не е за всеки.

Пред сградата някакъв мъж с гнездо мръсна коса се беше увил с едно одеяло, пееше химни и псуваше. Дъждът беше намалал до зловонни изпарения. Сигурно, мислейки, съм забавил крачка, защото Роб ме настигна след по-малко от една пресечка.

— Забравих да те питам. — Беше негов ред да моли за информация. — Кой ще замести Фарнсуърт в проекта „Бъдещи разработки“.

— Нямам представа.

— Нали ще ми се обадиш, ако разбереш нещо? Ти си ми вътрешният човек там. И, Джон, това, което казах горе. Да си остане между нас, нали?

Спрях и се обърнах към него.

— Не че не ти вярвам — каза той. — Просто бях изключително откровен с теб. По дяволите, Джон, в теб има нещо, което кара човек да ти се доверява. Но в този град.

— Сигурно е заради липсата ми на въображение — успокоих го. — Не се притеснявай.

Той продължаваше да ме гледа.

— Разбира се, съжалявам. Но нека да те посъветвам нещо. Като приятел. — Очите му бяха непроницаеми, говореше само долната част на лицето му. И той на свой ред някой ден щеше да стане член на правителството. — Не се доверявай на никого.

[1] Периодът след Гражданската война (прибл. 1865–1876). — Б.пр. ↑

[2] Американската военна академия. — Б.пр. ↑

[3] Секретар по отбраната при Кенеди и Л. Джонсън, смятан за един от основните защитници на войната във Виетнам. — Б.пр. ↑

[4] Френски самолетостроителни компании. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Още си нямах достатъчно доверие да се прибера и да говоря с Тиш. Купих си хамбургер и го изядох на един паркинг до Форт Майер. Дъждът мокреше седалката до мен, но не си направих труда да затворя прозореца.

Имах два проблема: Тиш, после всичко останало. Фарнсуърт и Ем. На първо място идваше Тиш. И на последно. И между всичко останало. Знаех, че трябва да ѝ покажа пътя. Но не бях сигурен дали ще мога да живея без нея.

Трудно се доверявам. Може да се дължи и на работата ми. Предателството е вторият най-разпространен начин да си запълниш свободното време, а аз бях прекарал няколко десетилетия в наблюдение как точно го правят разни убийци в мърляви униформи из целия свят. Можех да измисля хиляди причини защо Тиш не е искала да ми каже за криминалното си минало. Независимо какво всъщност е било то. Но беше длъжна да го направи. Работата ми зависеше от чистото ми досие. Тиш беше наясно с правилата, въпреки че не бяха позволени дори джойнтовете. Обвинение в притежание на кокаин се равняваше на уволнение.

Беше премълчала за досието си, което значеше, че може да е крила и много други неща. Не исках да мисля за това, но не можех да мисля и за нищо друго.

И след целия този ад продължавах да искам да спя с нея. Да бъда с нея. Дъждовните капки барабанияха по покрива на колата и се изпаряваха.

Наложих си да се фокусирам върху Фарнсуърт и Ем. И самолетът на Ем. Напоследък теорията за конспирацията е навсякъде. Конспирация по улиците, в пресата, в канализацията. Започваш да се чудиш дали механизмите в гаража ти не те мамат и завършваш с убеждението, че Елвис е убил Кенеди.

В цялата си кариера не се бях сблъсквал и с най-малкото доказателство, че конспирации съществуват. В нито едно

правителство, в нито една правителствена клика. Като изключим конспирацията на посредствеността. А и не можех да си представя защо някой, свързан с „Макон-Болт“, ще иска да се включи в конспирация. Продажбата на ББСП беше въпрос на време. Първоначалното му финансиране вече беше одобрено и парите щяха да завалят със следващия бюджет. Нещата не можеха да се променят и една игра на шпиони можеше да навлече само неприятности.

Налице бяха няколко неприятни съвпадения. Но в армията непрекъснато се сблъскваш с тях. Съдбата те чака да се подхлъзнеш и чак тогава те изритва наистина здраво. Може и да имаше някаква конспирация около самолета и десетките милиарди долари. А може и приятелите ми просто да са нямали късмет.

Истината беше, че още не можех да възприема смъртта на Ем. Както и тази на Фарнсуърт. Може и реакцията ми да беше нормална. Бяха хванали старото копеле неподготвено.

Всички мисли водеха обратно към Тиш. Тя беше истинска и аз я мразех заради това.

Върнах се вкъщи чак когато бях сигурен, че е тръгнала за клуба си. Тя беше навсякъде. В провисналите завеси, в миризмата от кухнята. Във всяка сянка. До телефона ме причакваше разпадащо се издание на „Далеч от шумната тълпа“. Имах чувството, че някой ме е зашлевил през лицето.

На телефонния секретар имаше съобщение от Кори Невърс. Изтрих го и се качих горе. На леглото в малкия си ковчег ме чакаше китарата, която бях подарил на Тиш. С бележка:

Моля те, върни я. Не я заслужавам.

Тиш.

Вече не знаех кой колко заслужава.

Не бях готов за разумно обяснение с Тиш, но трябваше да я видя. Групата ѝ свиреше в един гей клуб близо до Дюпонт Съркъл. Пускаха и нормални, стига да си кротуват.

По въпроса за секса военните бяха насред лов на вещици. Никой военен съд нямаше да повярва, че офицер е отишъл в гей клуб за друго, освен за една по-специална услуга, така че се качих на балкона, където беше тъмно и можех да виждам сцената, без сам да се излагам на показ. Хлапе, което приличаше на Одри Хепбърн с мустаци, ме попита дали може да ми прави компания, но се разкара, когато поклатих глава.

Тиш никога не е била особено добра. Не ѝ достигаше талант. От нея би излязла чудесна кабаретна певица. Беше добра, когато си почиваше, на бавните парчета, които тя не обичаше. Свиреше на очуканата си китара с такава жар, сякаш душеше смъртния си враг. Червената ѝ коса се удряше и лепнеше по бузите ѝ, капките пот се носеха около нея като късчета счупено стъкло. Въпреки жегата беше с кожените си панталони. Приличаше на тигрица до момента, в който не се вгледаш по-внимателно. Чак тогава избиваше страхът ѝ. Беше красива. Призляваше ми да я гледам и да се чудя каква е всъщност. И дали всичко е свършило.

Страх ме беше, че никога няма да мога да ѝ се доверя и за най-простите неща. Бях живял достатъчно, за да съм наясно, че тези мисли отминават. Доверието се завръща. Малко целувки и хората забравят. Не бях сигурен, че искам точно това. Беше ме страх от Тиш по начин, по който никога не съм се страхувал от юмруци или оръжия.

Тръгнах си преди почивката. Не исках да ме вижда, не исках никой от групата да ме засече и да ѝ каже, че съм бил там. Пошлях се малко по улиците. По авеню „Кънектикът“ се тълпяха хора, които не са били популярни в гимназиите си, но са се преоткрили във Вашингтон. Страничните улички бяха задръстени от търсещите място за паркиране шофьори. Прозорците на къщите светеха. Пред кафене на една от големите улици плачеше някакво момиче.

Върнах се вкъщи. Имаше съобщение от шефа ми, искаше да знае дали съм наред. Върнах обаждането на служебния му телефонен секретар: на Западния фронт нищо ново. От Си Ен Ен ме уведомиха, че току-що сме върнали статута на най-облагодетелствана нация на Китай, а говорителят на Белия дом събщи на страната, че дългокосата жена лъже за връзките си с президента. Говорителят свърши добра работа, нито веднъж не употреби думата „лъже“. Някое извънземно можеше и да му повярва.

Махнах китарата от леглото и изхвърлих бележката на Тиш. Легнах за малко с дрехите, само за минута. После явно съм се унесъл.

Събуди ме тялото на Тиш. Нито един от двамата ни не каза нищо. Любехме се така, сякаш искахме да си причиним болка един на друг. Когато всичко свърши, останахме да лежим прегърнати. Като влюбени гимназисти. Усещах мириса на косата ѝ и ми се искаше светът да беше устроен различно.

Събудих се с усещането, че нещо не е наред. Беше тъмно. Тиш не беше до мен, заслушах се и я чух.

Беше седнала, ярко открояваща се под светлината на крушката, на ръба на ваната и плачеше. Усети, че съм там, но не се обърна, само зарови лице в дланите си. Беше гола и трепереше въпреки жегата. Накрая каза:

— Искам да умра. Толкова те обичам, искам да умра.

— Всичко ще бъде наред — казах. Да, с помощта на времето, но все пак не бях сигурен, че казвам истината.

Тя поклати глава и пак се разплака.

— Нещата никога няма да бъдат наред. Аз развалих всичко. Никога вече няма да ми повярваш. Развалям всяко проклето нещо, до което се докосна.

Поставих ръка на рамото ѝ и тя потрепера. Сякаш я бях ударил. После се изправи рязко и се притисна към мен.

— Господи, обичам те. Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало някога. Моля те, нека да остана.

— Тиш...

— Толкова те обичам. — Гласът ѝ пресекна. Лоша радиовръзка.

— И аз те обичам — казах ѝ. Надявах се да е истина. Мисля, че беше истина, тогава.

Тя продължи да плаче.

— Ти не разбираш. Аз те обичам целия. По всички начини, по които можеш да обичаш някого. Всички. Обичам те. Искам да имам деца от теб.

Опитах се да я взема на ръце, но някак си не успях да я повдигна от земята. Хърбавата Тиш. Тежеше повече от цялото земно кълбо.

— А не мога. Никога няма да имам деца. Правих глупави неща. Глупави, глупави неща. Толкова съм глупава. О, господи. Прости ми. Моля те, прости ми.

В съвременните книги хората не молят за прошка. Всичко е разрешено, само не това. Ако действията на другите ни нараняват, сме си виновни самите ние. Да живее свободата. Може би щеше да е по-добре, ако животът наистина беше като в тези книги, ако не бях почувствал това, което чувствах към Тиш. Докато стоях в колата, си бях представял тази сцена. Искях я.

Не знаех какво повече да ѝ кажа. Вече не ме беше страх, всичко се примеси с любов и желание.

Тиш се притискаше до мен, докато намерих сили да я повдигна и отнеса в леглото. Обърнах се с гръб към нея и тя обви ръце около тялото ми.

На сутринта, докато Тиш беше под душа, се обади Кори Невърс. Искаше да се видим и да поговорим. Казах, че ѝ желая само най-доброто, но не виждам за какво толкова има да говорим.

— Страхувам се — каза.

— Недей.

Тя започна да ридае.

— Ужасно е.

— Ще го преживееш.

— Не разбираш. Става дума за друго. Не ми позволяват да присъствам на погребението.

— Какво?

— Родителите на Ем. Погребението ще е само за „непосредствени членове на семейството“. Никой друг не може да присъства. Обадох се и попитах. Няма да ми позволят да отида. Майка му никога не ме е харесвала.

Бях мислил за погребението като за неприятно задължение и ми стана неудобно от облекчението, което изпитах. Колко патетични са нещата, които ни доставят облекчение. Да изкръшкаш от нещо е едно от основните човешки удоволствия. Измъкнах ѝ още подробности и я принудих да затвори, като обещах, че може да ми се обади, ако се случи нещо наистина важно.

Тиш се появи мокра и усмихната. Мълчахме, но се отнасяхме един към друг с пресилено внимание. Навън вече напичаше. Не бях на работа и беше време да реша с какво да запълня отпуската си.

С Тиш закусихме в „Ийстърн Маркет“ и в последните прохладни часове тръгнахме към Мал. Малка почивка само за нас. Чиновниците

от Хълма ни подминаваха, стегнати в костюмите и колосаните си яки. Облечени в тъмни костюми жени крачеха тържествено с гуменките си. Ние се държахме за ръце.

Бях решил, че идеята за световна конспирация, въвличаща Ем, Фарнсуърт и „Макон-Болт“, е просто измислица. Нямаше да звъня или да се ровя повече. Нека мъртвите почиват в мир. Може Тиш и аз да не останем още дълго заедно, но пък нищо не ни пречеше да се насладим на отреденото ни време. Останалата част от света можеше да върви по дяволите. Пред Капитолия автобуси бълваха тълпи, облечени със сувенирни тениски. Туристите успяваха да бъдат едновременно шумни и изпълнени със страхопочитание. Повечето бяха с наднормено тегло.

Тиш поиска сладолед. Току-що беше закусила, но ѝ купих „Дав“. В накъсаните си дънки тя вървеше с лекота, която никога нямаше да постигне на сцената. Имаше крака на роден беглец. Под очите ѝ вече се появяваха луничките, които толкова мразеше.

— Искam да задържиш китарата — ѝ казах.

Не отговори.

— Тя няма нищо общо. Искam да я имаш.

Спря се и ме целуна. Страстно, пред двама японски туристи.

Беше страхотен ден. Разходихме се около паметниците и не срещнахме нито един познат. Обиколихме набързо новата изложба във „Фриър“ и ядохме вероятно отровните хотдози, които ни пробута един уличен продавач. Върнахме се, когато стана наистина горещо, пихме бира и се любихме.

Тиш имаше насрочена репетиция и трябваше да върви. Взе си още един душ и се хвърли на леглото до мен.

— Чувствам се ужасно.

— Ти си ужасна.

— Не, искам да кажа.

Усетих, че настръхвам.

— Колата ми още не е оправена. Могa ли да взема пак твоята? За последно, утре ще закарам моята в гаража. Обещавам.

— Вземи я. И без това няма да ходя никъде. Може да мръдна до магазина. За филе от пъстърва за вечеря, в случай че някой се интересува.

Тиш се извъртя и издаде звук, на който щях да реагирам иначе, ако си бях починал още половин час.

— Обичам те, когато готвиш. Ще се върна рано.

— Карай внимателно.

Докато се обличаше, я гледах и си мислех, че никога няма да мога да живея без нея. Слушах отдалечаващите се стъпки и се опитвах с всички сили да прогоня мислите си. Искях да сме заедно и в безопасност. Някъде, където нищо или никой нямаше да може да ни нарани.

Прозорците потрепериха, но не се счупиха от взрива.

— Я стига си ме баламосвал — каза лейтенант Дики. — Няма да повярвам на сълзите ти, войниче.

Експлозивите проявяват ексцентричност по свой собствен начин. Колата ми беше хвъркнала във въздуха наред улицата, вратите ѝ се търкаляха в страничните дворове, но сред пламъците още виждах изпепелената мумия, която някога беше Тиш. Предпазните колани си знаят работата.

Ченгетата ме разпитваха вече часове. Не знам колко точно, но зад прозорците на полицейския участък се беше стъмнило. Само Дики още не се беше предал.

— Хайде. Улесни работата на всички ни. Казваш ни истината и може даже да те оправдаят. Може да се явиш в съда с униформа и всичките си медали и да кажеш на всеослушание колко много съжаляваш. Сега ми кажи истината. Всичко е свързано с наркотиците. Ти и твоята малка червенокоса наркоманка. Продавали сте хероин. На тъпанарите в квартала, нали? — Направи физиономия „Сега вече те пипнах“. — И какво се прецака? Не платихте навреме на пласъора? Или се намесиха и други банди? Може и още много военни да са в играта, а? За добавка към пенсионния фонд. Показвате на гангстерите как се провежда истинска операция. Военна точност и всичко останало. Имаш ли нещо против да си запаля, войниче? — Запалката му беше пластмасова. — Дай ми имена и дати и ще направя за теб каквото мога.

Погледнах го. Не изпитвах гняв или страх. Само празнота.

Дики изпълни стаята с дим.

— Хайде, приятел. Да се споразумеем, а? Или все пак искаме адвокат?

— Не ми трябва адвокат. Не съм направил нищо подсъдно.

Детективът стана и закри по мръсния линолеум. Стаята за разпити можеше да се намира и в Сирия, толкова грубо и изпочупено беше всичко. Някой викаше зад вратата.

— Слушай, герой. Не знам как си ги представяш тия работи, но искам да ти кажа, че вече си свързан с три убийства.

Поправих го:

— Четири.

Погледна ме. С уста, отворена широко като астматичен ауспук.

— Миналата седмица — му казах. — Генерал на име Фарнсуърт е бил премазан от кола. Във Вирджиния.

— Вирджиния не е в моя район. Разкажи ми нещо за Вашингтон.

— Решиха, че е злополука. Но аз мисля, че са го убили.

— Разкажи ми за последното убийство.

— Не съм сигурен къде е връзката. Но аз... — Изведнъж ми се прииска да не му казвам нищо. Той не представляваше закона, беше просто грубиян, умиращ от високото ниво холестерол в кръвта си. — Предяви ми обвинения или ме освободи. Такава ви е практиката, нали?

Той изсумтя.

— Какво? Да не си прекалил с филмите за ченгета, а? — Разпери ръце, наведе се към мен и тежко постави длани на масата. — За теб ще е по-добре да излезеш от въображаемия си свят и здраво да се замислиш. Това, което избухна, беше твоята кола. Може този, който е свършил работата, да е знаел, че гаджето ти ще я подкара, но нещо ми подсказва, че са се целили в теб, войниче. Ако не се държиш добре, може и да ми се наложи да те пусна. Ама животът навън се очертава много жесток към теб. Какво ще направиш, ако те изрита от тук? Къде ще отидеш? — Усмихна се, но усмивката му не ми направи никакво впечатление. — Представи си, че този, който е направил онова с колата ти, още не е мирясал. Поне ще спестят на държавата разходите по делото ти и по затвора. Така че, кой се опита да те убие? Кажи ми за наркотиците. От самото начало.

— Няма наркотици.

— Тогава какво има?

— Не знам.

— Кой го направи?

— Не знам.

Той скръсти ръце и се изправи над мен. Всеки път, когато бях готов да го поставя на мястото му, пред мен се явяваше Тиш. Виждах я и сега. Комбинирана снимка. До мен, с разпиляна по бялата възглавница червена коса. И черното нещо в пламъците.

Очите ми отново ме предадоха.

— Какво си мислиш? Че се предполага да те съжалявам или какво? Загубили сме си момичето, а? Любовта на живота ни? — Той захвърли фаса на пода. — Я се разкарай. Хей... може да си поискаш и държавен адвокат, а? Тогава със сигурност ще те опандизят.

— Предяви ми обвинение. Или ме освободи.

Той отново се наведе през масата.

— Човече. Приятелю. Войниче. Май не ме разбираш. Сериозно престъпление, сериозна присъда. Мога да те хвърля за седемдесет и два часа в ареста само заради отношението ти към мен. Хей, това може и да ти хареса, а? Кой е този приказан^[1] бар, в който каза, че си ходил? — Лицето му изразяваше погнуса. — Обичаш да си оставяш вратичка, а? Къде отива проклетата армия? „Не питай и няма да ти кажа“, нали така?

Погледнах го.

— Бъркаш — му казах спокойно. — Ако знаех кой е сложил бомбата, щях да ти кажа в мига, в който те видях.

— Защото ти харесвам ли? Или защото по принцип обичаш ченгетата?

— Защото обичах Тиш О'Мейли.

Той се изсмя.

— Никой никога не е обичал Тиш О'Мейли. Дори собственото ѝ семейство. Макар че баща ѝ я обичал малко повече от приетото, ако се вярва на тамошния шериф. Тежък случай, приятел. Бедна бяла със звезди в очите. И кока в носа. И знаеш ли кое е готиното? Знаеш ли какво е учила в колежа Корнхол? Фармация. Не е ли страхотно? Момиче, което мисли за бъдещето си. Може да се е виждала и като притежателка на верига лаборатории за пречистване на хероин.

— Не знаех, че е била в колеж. — Веднага съжалих, че съм го казал.

— Не е било за дълго. Твоята любима никъде не се е застоявала за дълго. Ей, вие двамата май не сте си губили времето в приказки, а? Какво друго искаш да знаеш за нея?

— Знам всичко — излъгах.

Усмивката му се поизкриви.

— Имам друга идея. Може и да те е излъгала. Да. Няма ли да е точно в неин стил? Тя и нейните смъркащи ретро приятелчета. Тя те лъже за дрогата и ти откриваш. И я изкарваш от играта. — Приблужи лице до моето. Не беше много приятна гледка. — И какво става после? Решаваш да се изнесеш с малката блондинка? Как ѝ беше името? Кади Мерцедес? — Отдръпна се. — Е, нека ти кажа нещо. Като мъж на мъж. Няма да се задържите дълго заедно. Тя все някога ще се омъжи за някой от големите клечки от Грейт Фолс. Ти не си за нея.

— Ще стигнеш ли въобще до разследване на убийството на Тиш О'Мейли?

Щипна ме по бузата, сякаш бях малко дете.

— Обичам ги тия войници. С вас се работи страхотно. Сигурно се досещаш, че не ми харесваш. И се чудиш защо. Е, да те светна. Не харесвам умните копелета като тебе, дето идват в този град, изсират се отгоре му и после циврят, че чернилките не могат да се управляват сами. Мислиш си, че си над закона. — Той запали нова цигара с отработен от навика жест. — Не давате на града никакъв шанс. А знаеш ли, аз обичам този град. Тук съм роден и отраснал. И мразя хора като теб, които идват да се ебават с него.

— Още си на погрешен път.

— Верно? Този път за какво?

— За всичко. Улучваш право в десетката.

Той пое дима и каза:

— Така ли? Е, добре, ти си или невинен и толкова наивен, че чак ме боли за теб, или си мръсно лайно, което заслужава „Оскар“. И в двата случая си само един проклет загубеняк. — Вдъхна и се загледа през мен. — Знаеш ли какво? Ще те пусна да си ходиш. Защо ли? Защото искам да видя какво ще стане.

На две пресечки от участъка не издържах, седнах на стъпалата на стара, разделена на офиси сграда, и се разридах.

След малко усетих, че не съм сам. Навлечени една над друга дрехи въпреки жегата и дядомразовски чувал през рамо. Плетена шапка над водопад от коса. От гъстата брада главата му изглеждаше

огромна. През всичката мръсотия не можех да определя цвета на кожата му.

— Оставиха ли те? Понякога с тях се живее трудно.

Нямах никакви пари, така че ме отмина. Продължих да вървя. Полицейски патрул забави покрай мен. Помислих, че са дошли да ме приберат обратно, но се оказа, че просто съм събудил среднощното им любопитство.

Да мисля за Тиш беше все едно да се опитвам да гледам в слънцето. Можех само да се плъзгам покрай спомена за нея. Продължавах да мисля за проклетата китара. Беше взела старата си китара на репетицията, която така и не се състоя, и в обърканото ми съзнание изоставената „Пол“ се превръщаше в нещо като сираче.

Тиш. Бях й дал един роман на Джеймс Солтър, който обичах да препрочитам на всеки няколко години. С обяснението колко добре е отразена сложността на човешкото сърце и на взаимоотношенията между половете. Тя я прочете до средата и ми я върна. С думите: „Не искам да чета за това какви са хората, Джон. *Знам* какви са.“

Сега наистина я обичах. Когато вече беше безопасно.

Исках да разбера кой я е убил. Опитвайки се да убие мен. Исках да знам кой е и исках да се пече в ада сред мъчения, които още не бях измислил.

Можех да мисля за Тиш по два начина. Като за комарджийка с малко музикален талант, но много талантлива в леглото. Или като за човек, на когото при решаващото раздаване са се паднали лоши карти. Докато свиреше, за добро или лошо, Тиш даваше на музиката всичко от себе си. Бях решил да повярвам, че ми е дала всичко, на което беше способна, и в любовта. Положително мислене, според вашингтонския жаргон, за което беше виновен разговорът ми с детектива.

Ако смъртта на Фарнсуърт или на Ем ми се бяха стрували недействителни, то смъртта на Тиш беше невъзможна. Не можех да повярвам, че нея вече я няма.

На пресечка от къщи до мен спря кола. Бял мъж ме попита за някаква улица. Бавно схващаш, както обикновено, се наведох да отговоря и тъмнината ме погълна.

[1] Игра на думи, „fairy“ означава приказен, но и гей. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Може да не им личеше, но бяха яки. И бяха взели работата насериозно. Английският на момчето хич го нямаше, но четиридесетгодишният го приказваше без никакво усилие. В училище не бях внимавал достатъчно, така че хващах само *merde* и *mort*.^[1]

Момчето имаше ръце на заклет побойник. Джери Луис с бицепси от часовете по щанги. Безсилието да ми задава директно въпроси го вбесяваше. По-старият имаше издълженото лице и къса сивееща коса на персонаж във френските филми, от тия, които съпругите зарязват заради отрицателния герой. С тази разлика, че самият той беше отрицателен герой. Влечуго в човешки дрехи. Наведе се към стола и за пореден път заби юмрук в стомаха ми.

— Защо ги убихте? — попита отново. — Направихте ни на глупаци. Не ви ли стигаше? Защо ви трябваше и да ги убивате?

Задъхвах се за въздух. Отговорих му веднага, щом успях да издам членоразделни звуци:

— Защо убихте Тиш? Майната ви. — Надявах се да е излязло ядосано, а не изплашено.

Бяхме отработили сценката добре. На два пъти.

Рогоносеца се отдръпна отвратен. Още френски. Хванах само „*amateur*“.

Рогоносеца скръсти ръце и ме изгледа през празната бяла стая. Единствената мебел беше масивният дървен стол, към който ме бяха привързали. Изглеждаше замислен специално за случая. Бяха донесли и голям алуминиев куфар. От време на време Джери сядаше върху него и ми се звереше, докато изпуши цигарата си. И двамата жабари пушеха непрекъснато, единственото поле за конкуренция, което им беше останало.

— Партньорът ми — каза Рогоносеца — не вярва, че си особено схватлив.

Кожените ремъци ми попречиха да свия рамене. Столът беше дървен, с облегалка, разделена на две. Анатомично не беше правилен.

Още френски. Още *Merde*. Сякаш се бяхме върнали към ерата на екзистенциализма. Рогоносеца каза:

— Партньорът ми е убеден, че образователната ви система е пълна нула. Учил ли си логика? Или диалектика? В толкова лош университет ли си бил? Или съм си съставил неправилна преценка за теб? Наистина ли си мислиш, че сме толкова глупави, та да можеш да ни излъжеш?

И за да наблегне на казаното, отново ме удари в корема. Беше много добър, усетих юмрука му чак в гръбначния си стълб.

С непрекъснатите удари в стомаха ми бяха издали нещо много важно. Не искаха да оставят белези. А това значеше и че няма да ме убият. Продължавах да гледам на света в черно-бяло.

Рогоносеца се отдалечи от мен, приклепна и опря гръб на стената. Явно в младежките си години беше прекалил с филмите на Белмондо.

Не ми бяха дали възможност да се защитавам. Съвзех се със завързани очи в багажника на колата им. Щом стигнахме до мястото, където и да беше то, ме измъкнаха и преведоха по някаква чакълена алея. Блъснах се във врата, после в стените на коридор и накрая ме тръшнаха в стола за гости.

Някъде се затвори врата. Завързаха ме и свалиха превръзката от очите ми.

Джери подхвърли на Рогоносеца цигара и запалката.

— Да обобщим. Първо, гаджето ти. Нашите съболезнования. Нямаме нищо общо с този... инцидент. Тя не ни интересуваше. Позволи ми да спомена, че ми изглеждаше симпатично момиче. — Дръпна от цигарата и присви очи. — Независимо дали си глупав, или само се преструваш на такъв, трябва да разбереш, че който и да е оставил бомбата, се е целил в *теб*. Не в мадмоазел О'Мейли. — Направи движение с пръсти, сякаш почистваше върховете им от нещо мръсно. — Трябва да разбереш, че собствените ти хора са решили да те убият. Знаеш прекалено много. За щастие си заменим. Както и цялата ви проклета култура.

Бях готов да повторя, че нямам представа за какво говори, но явно нямаше смисъл. Държеше се по начин, типичен за французите

през по-голямата част на века. Реалността въобще не му правеше впечатление.

— И с какво точно разполагаме? — продължи той. — С американски подполковник, осъден на смърт. Затова, че е вършил мръсната работа за страната си. — Захвърли фасата си и той се удари в носа на обувката ми. — Джон Рейнолдс, държиш се като глупак. Ние сме единствените ти приятели. Не. Позволи ми да ти го кажа по-точно. Може и да бъдем твои приятели, ако ни помогнеш. Ще получиш признателността на правителството на Франция — което, както знаеш, още значи нещо. И ще извършиш едно справедливо дело. — Той се наведе напред, като балансираше тежестта на тялото върху петите си. — Как ще постъпиш? Знаеш, че те ще те убият.

— Дори не знам кои са „те“, за бога. — Вече хриптях. Сякаш стомахът ми се беше скрил в дробовете. — Правите ужасна грешка.

Домакините ми отново заговориха на френски. По-младият започваше да се ядосва. Стотици *пол*. Това, което не можех да си обясня, беше връзката между възрастта и чина им. Джери беше още момче, но не се колебаеше да стъжни живота на Рогоносеца. Явно бяха от различни организации.

Рогоносеца се върна към мен.

— Окей. Да опростим нещата. „Да свалим картите“, както обичат да казват твоите сънародници. Разбира се, че ви следим. И вие правите същото. Но играта си има правила. Понякога ви прецакваме. Както и вие нас. Но досега френски агент не е убивал американски колега. Нито американски гражданин, поне така мисля. — Той се нацупи и размаха ръце. — Може да сме имали малки проблеми в Африка, може понякога нещата да са се изплъзвали от контрола ни и на юг от вас. Но това дойде от връзките ни с *noires*^[2], разбираш ли? Мисля, че вие американците трябва да разбирате тия неща. — Той протегна обърнатата си надолу длан, сякаш удряше по невидима топка. — Но тук? Не. Във Франция? Не. Правилата трябва да се спазват.

Той бавно се приближи към мен и наруши едно от собствените си правила. Обхвана челюстта ми в едната си ръка и впи пръсти в бузите ми. За пръв път се докосвах до главата ми. Ако не се брои свалянето на превръзката, когато пристигнахме. Той приближи ръбътото си лице до моето и успя да придаде на очите си изражение едновременно ядосано и безразлично. Вонеше на цигари.

— Вие, копелета, нарушихте правилата. И искам да ми кажеш защо. — Пусна ме и отстъпи назад, също както правят боксьорите в почивките между рундовете.

Джери рязко измърмори нещо, но този път Рогоносеца не му обърна внимание. Отново се приближи към мен. Ведно с цигарения дим и омразата си.

— Не беше ли достатъчно? Направихте ни за смях, нас, „глупавите французи“. Защо ви трябваше да взривявате лабораторията? Толкова ли сте наплашени? Или сте такива мръсници? — Поклати глава. — Вие *спечелихте*. И все пак трябваше да избиеете всички...

Загрявам бавно. Ако някой ден се явя на тест за интелигентност, сигурно ще завърша в училище за деца с умствена недостатъчност. Все още не можех да схвана значението на това, което ми казваше французинът. Естествено, той също не го разбираше. Щяхме да се усетим по-късно.

Джери се изправи и се изпика на по-отдалечената от мен стена. Рогоносеца се засегна, явно реши, че деянието прекалено добре отговаря на американския стереотип за сънародниците му от мъжки пол.

— Нямаше защо да избивате всички тези хора — продължи той. Отстъпваше, гласът му беше станал по-мек. — Нито един от тях. Насмяхте се на воля за наша сметка. — Кимна към Джери. — Ето, партньорът ми и хората му мислят, че вие сте нагласили цялата работа, че когато сте ни подхвърлили плановете, вече сте си имали едно наум. Знаели сте, че тепърва ще трябва да събираме най-добрите технически специалисти във Франция. И после ще можете да ги убиете всички наведнъж. — Изсмя се едносрично. — И да прехвърлите вината на алжирците. — Погледна към някаква своя бездна, в която беше готов да ме завлече. — Не трябваше да ти казвам всичко това. Нарушавам дисциплината. Но мисля, че ти е нужен малко... по-обширен поглед върху положението ти. Съпругата на партньора ми също е била в сградата. — Той ме погледна. — Досега са разпознали един от краката й.

Не разбирах нито дума от казаното. Но ми беше ясно, че за пръв път наистина знаех прекалено много. Благодарение на самия Рогоносец.

— Лично аз продължавам да си мисля, че американското разузнаване не е чак толкова добро — продължи той. — Уважавам промишлеността ви. И постиженията в науката, разбира се. Но агентите ви са същински деца. — Сбърчи брадичка, докато за пореден път ме изглежда преценяващо. — Мисля, че колегите ми са на погрешен път. Не мисля, че сте планирали всичко това, за да елиминирате най-добрите ни хора. Мисля, че сте го започнали като на игра. После сте видели, че ви се отваря възможност. И сте действали. — Постави ръце на бедрата си. От това сякаш се смали. — Полковник Рейнолдс, Джон, мисля, че знаеш точно кой е поставил бомбата. Познаваш американците, които са го направили. И познаваш мръсните ви свръзки във Франция. Знаеш кой, как и защо. Ей, събуди се.

Нанесе ми най-силния досега удар.

— Господи! — казах. Не знам дали говорех достатъчно разбираемо дори за Господ.

— Хайде, скапаняко — каза Рогоносеца. — Говори.

Всичките ми мускули трепереха.

— Слушай — казах. — *Моля ви.* Просто ме изслушайте. Заклевам се в Господ, че не знам за какво става дума. Не знам нищо за никакви бомби, планове или шеги. Всичко, което знам, е, че трима от познатите ми са мъртви. Както и един непознат. Може двама от тях и да са знаели нещо за един самолет. Единият със сигурност знаеше. Но аз нямам нищо общо. Тиш нямаше нищо общо. Не знам нищо за бомбата в лабораторията. Само това, което казаха по новините. Сбъркали сте ме с някой друг.

Реакцията му ме изненада. Загуби всякакъв самоконтрол. Изпадна в бяс и ме удари толкова силно, че ръката му изчезна между ребрата ми. Почти обърна стола. Джери трябваше да дойде и да го дръпне назад.

Притъмня ми, по бузите ми се стичаха сълзи. Бях напълно безпомощен. Болеше ме навсякъде. Ако можех, щях да убия и двамата.

Джери прегърна Рогоносеца, който ридаше. Цялата картина беше нереална. Прокарах език по небцето си и усетих киселия вкус на кръв.

След малко Джери се приближи към мен. Да поеме смяната, както предположих. Но той само сложи ръце на раменете ми и се втренчи в лицето ми.

— Разбирам, той казва. Той ти казва. — Думите не идваха лесно и той говореше бавно. — Той ти казва, че моя жена, тя... тя *mort, non*^[3]? — Усмихна ми се в стил „Чарлс Менсън отива в Париж“ и се чукна по челото. — Лъжа. Не моя жена. Non. Жена негов. *Tres jeune, tres belle. Comprenez?*^[4] Може и да убие тебе.

Рогоносеца се беше извърнал и отказваше да погледне към мен. Помислих си дали той е убил Тиш. Като отчаян опит да си отмъсти.

Джери бавно се върна при куфарчето, но вместо да седне върху него, го отвори. Вътре в легла от сив стиропор лежаха различни малки уреди. Той повдигна един, който приличаше на дрелка с всмукателна помпа на края, и я нагласи срещу предмет, голям колкото цигарена кутия. Доволен от постигнатото, отново ги раздели и насочи дрелката срещу мен.

Каза рязко нещо на френски и Рогоносеца го погледна през рамо. По лицето му сякаш беше преминал ураган.

— Последен шанс — каза Рогоносеца. — Кажете ни какво знаеш.

Вече наистина изпитвах страх. Не бях спирал да се страхувам през цялата нощ, но предишното беше нищо в сравнение с това, което изпитвах сега. Не ми харесваше уредът в лапите на Джери. Новият страх ме заля — силен и на тласъци.

— Кълна се в Исуса, не знам за какво става дума. *Вие* знаете повече от мен.

Рогоносеца беше застанал в профил и ми предоставяше да се любувам на сякаш разцепеното му на две слабо лице. Беше мокро от сълзите.

— Машинката на колегата ми не оставя белези. Много е добра. Но не е била създадена от най-добрите хора на света. За разлика от хората, които убихте. Така че понякога се засягат нерви. Ти може и да извадиш късмет.

Джери застана зад стола и притисна устройството срещу гръбнака ми. Едва сега разбрах защо облегалката се разделяше на две в средата.

Всичко около мен експлодира. Често съм бил нараняван — спортни травми, по погрешка в армията, — но никога не съм изпитвал такава болка. Не съм си и представял, че подобно нещо съществува. Времето спря. Не виждах нищо. Мятах се в стола и крещях. Секунди, а може би минути по-късно разбрах, че уредът се е отдръпнал. И че

ужасната болка я няма. Но шокът беше като най-ужасния махмурлук, изпитван някога.

— Моля ви — казах. — Моля ви.

Джери ми приложи още една доза, колкото за ефект. Този път светът избухна в писъци. Мускулите ми се бунтуваха срещу ремъците. Бих направил всичко, за да спра болката, всичко.

Когато си възвърнах зрението, видях Рогоносеца да примижа пред мен.

— Говори!

Опитах се да говоря. Трябваше ми време, за да оформя каквато и да било мисъл, дума.

— Ем. Емерсън Карол знаеше нещо. Не знам какво. Пита ме за бомбата. Дали съм виждал доклади. — Поех дълбоко въздух. — Нищо. Не бях виждал нищо. Не съм чувал нищо. Само слухове. Всички си мислеха, че алжирците...

— Лайно — каза Рогоносеца. Джери отново ми показва какво е болка. Не съм много сигурен как реагира тялото ми. Може и само да съм си мислел, че се мъча да се освободя от ремъците. Може и да съм стоял абсолютно неподвижно. Не знам. Усещах само болката и тя беше невъобразима.

Сякаш години по-късно Рогоносеца ме попита:

— Сега готов ли си да говориш?

— Фарнсуърт. Генерал-майор Фарнсуърт. Човек на „Бъдещи разработки“. Свързал се е с Ем. С Емерсън Карол. Стари приятели. Познавах и двамата. Но не са ме включили.

Ем беше притеснен, изнервен. — Изведнъж събрах сили да извикам. — *Нищо не знам. Нищо не знам. Нищо не знам.*

Приложиха поредната порция болка. Продължи с години. Не можех да направя нищо, за да я спра.

— *Тиш* — извиках.

Беше ми останал мозък само за толкова. Помня го, защото болката вече беше спряла, но тялото ми още не беше разбрало за това.

— Не се прави на герой — каза Рогоносеца. — Говори!

Държах се на стола само благодарение на кожените ремъци. Не знаех нищо повече. Не можех дори да им пробутам някоя лъжа. Вдишвах дълбоко, прекалено слаб, за да говоря.

Машинката ме докосна отново. За цяла вечност. Помислих, че умирам. Подобна болка можеше да съществува само ако в края ѝ ме чакаше смъртта.

Припаднах. Мисля, че беше за секунди, но никога няма да разбера със сигурност. Когато отново отворих очи, Рогоносеца се беше надвесил над мен и ме гледаше.

— По дяволите — каза, когато видя, че отварям очи. — Май наистина не знаеш нищо.

— Можеш да станеш. — Гласът на Рогоносеца. Пресегна се през седалката и ми помогна да се изправя. После свали превръзката от очите ми. От достойнството ми не беше останал и помен. През кратката ни игра бях напълнил гащите. Да изтърпиш миризмата в колата беше само по себе си тест за издръжливост.

Карахме по шосе 395. Беше малко преди разсъмване. От време на време преминаваше някоя кола. Пред нас светлините очертаваха покривите на баровските къщи по „Скайрайз“. Знаех къде точно се намирам, но всичко останало продължаваше да е като в сън.

— Чуй ме добре — каза Рогоносеца. — Опитай се да разбереш. Хората, които вдигнаха във въздуха лабораторията ни. Това са същите хора, които убиха гаджето ти. Които се опитаха да убият теб. Убиха твоите приятели. — Лицето му блестеше на светлината от магистралата. — Без значение какво си мислиш в момента, какво искаш. Вече сме съюзници.

Очакваше прекалено много от мозъка ми. Не мислех, че нервната ми система някога пак ще проработи.

— Те ще се опитат да те убият. Няма да се откажат. Не съм сигурен, но може би ние можем да ти помогнем. Честно казано, в момента не играем особено важна роля. Но аз бих ти помогнал. Всички тези убийства — той се извърна и погледна към магистралата — са лудост.

— Ще се оправя ли?

Погледна ме въпросително.

— Това, което използвахте. Завинаги ли ще... продължа да се чувствам така?

Сви рамене.

— Мисля, че ще се оправиш. Сигурно. Наспи се добре.

— Не. Не виждам смисъла.

— Наспи се. Мисли утре. Ако още си жив.

Започна речта си за съвместната ни работа — в името на някакво мъгляво общо благо, — когато вече навлизахме във Вашингтон. Обеща, че ще поддържа контакт, но не ми даде телефон, на който да го търся. Извини се за това, което бяха направили с мен.

— Трябва да те оставим тук — каза. Джери беше спрял покрай алея в Индиън Кънтри. По това време беше тихо, дори наркоманите от време на време трябва да спят. — Не можем да те оставим на случайността. Може и да те чакат. А, между другото, не се опитвай да се свържеш с контраразузнаването ви. Нямах белези по тялото. Няма следи. Никакви доказателства за това, което ще им разкажеш. Само ще те убият, задето знаеш твърде много. — Той се наклони още повече. — А и край с приятелството ни. Ние сме единствените ти приятели, Джон.

Трябва да сънувах. Просто се носех през станалото като през мъгла. Спомнях си само болката. Тиш и всичко останало бяха изчезнали. Бях глух и сляп.

— Излизай — каза ми Рогоносеца. — Имаш ли нужда от помощ?

Успях да се измъкна. Донякъде. Вече бях наполовина навън, когато сграбчи китката ми. Виждах само долната половина на лицето му.

— *Bonne chance.* ^[5]

През предния ми двор почти до земята бяха провиснали жълти ленти. „Полиция — преминаването забранено.“ Минах през тях. Едва вървах. Обърнах се, с мъка се наведох, откъснах лентите и ги увих на кълбо. Предположих, че Дики ги е оставил само за да се заяде с мен.

Ченгетата поне се бяха сетили да заключат след себе си. Влязох. Почти физически усещах идването на зората. Денят започваше добре. Със сирени в далечината.

Умирах за сън.

Полицайте бяха изпочупили всичко. В търсене на доказателства, а може и Дики просто да ми даваше урок. Отидох в банята, съблякох се и изхвърлих дрехите си в една торба за отпадъци. После се вмъкнах

под душа. Не можех да изпъна гърба си. Стоях свит, докато не свърши топлата вода. Дори не се бях сапунисал. Мразя студена вода, но не можех да помръдна. Най-накрая събрах сили да се почистя. Треперейки. След като се изсуших, използвах тоалетната. Нямаше как да не забележа, че пикая кръв. Заклатих се към леглото.

Мозъкът работи по странен начин. Когато работи. Разбрах, че нещо липсва дори и през цялата бъркотия, която напомняше за тежко преминал купон.

Някой беше свил китарата, която бях купил на Тиш.

Проклетите вашингтонски ченгета.

Свих се на кълбо като пеленаче и вдъхнах миризмата на Тиш от чаршафите.

Трябва да наближаваше обяд, когато се събудих от думкането по входната врата. Явно бяха решили, че звънецът не е достатъчно силен. Превивайки се от болки, се въртах из стаята, докато намеря чифт дънки, които полицаите бяха захвърлили до гардероба. Около мен се носеше плащеница от тежък въздух.

Заслизах по стълбата, както си бях бос и без риза. Схванат, потрошен и изтощен. Трябваше да претърся цялата кухня, преди да намеря ключа на лавицата, на която го бях оставил вчера.

Посетителят ми поднови чукането.

Сграбчих най-големия нож, който успях да намеря.

Не вярвах някой да е дошъл да ме убие. Не и посред бял ден, думкайки по вратата ми. Но беше крайно време да проявя известна доза предпазливост.

Погледнах през шпионката и видях Кори Невърс.

Отворих вратата, преди да успее да почука отново. Беше по-силна, отколкото изглеждаше. От типа жени, които обичат да висят по спортните зали.

След като ме разгледа добре, тя се усмихна лукаво и каза:

— Вкъщи винаги ли ходиш гол? — Насочи малкия си изваян нос към ножа в ръката ми. — Не съм *чак* толкова опасна.

— Какво искаш?

— Не бъди толкова лош с мен. — Отвори леко устни и усмивката ѝ стана още по-ослепителна. Способна да накара брокери и банкери да изплезят езици. — Моля те.

По природа не съм груб. Но когато току-що са убили гаджето ти, а изглежда, че някой се мъчи да убие и теб, когато са те измъчвали, пикаеш кръв и ченгетата наскоро са си спретнали купон в дома ти, си склонен да занемариш маниерите си.

— Колко е часът? — Имах чувството, че съм спал петнайсетина минути.

Погледна часовника си. Оригинален „Картие“.

— 12:15. Да не те събудих?

— Легнах си късно.

— Полицията?

Това привлече вниманието ми.

— Писаха в „Поуст“ — обясни тя. — За приятелката ти. Просто исках да ти кажа, че съжалявам. Тя изглеждаше готина.

— Не беше готина. Беше разкошна. Но не готина.

— Прекрасно определение за жена. „Разкошна“. — Усмивката ѝ увехна. — Не мисля, че някой ще каже нещо толкова хубаво и за мен. Ако умра.

Пуснах я да влезе. Умен както винаги. Забеляза разрушението още преди да пристъпи прага.

— Скъп спомен от полицейския участък във Вашингтон — обясних ѝ. — Убедени са, че съм наркотрафикант.

В сребърното ѝ гласче се промъкна несигурност.

— Могат ли... разрешено ли им е да правят така?

— Защо не? И така, какво искаш?

Бях си създам погрешна представа за нея. Както и за всичко останало напоследък.

Разплака се.

— *Самотна* съм. Не разбираш ли? Страх ме е. Не знам какво да правя. Опитах се да се върна на работа. Мислих си, че ще ми помогне да забравя. Не стана. — Скри очи с длан. Някаква муха, която я беше последвала в къщата, закръжи около русокосата ѝ главица. Тя махна с ръка, за да я прогони, и видях, че гримът се е размазал под клепачите ѝ. — *Кокво искаш?* Просто искам да поговоря с някого. — Вече ридаеше. — Прочетох вестника. Прочетох за приятелката ти, за колата ти. Мислех си, че сега между нас има нещо общо.

Продължаваше да изглежда като реклама в скъп моден журнал. Стилна мъка. Стоях, както си бях по дънки, не знаех какво да правя с

ръцете си и коремът ме болеше така, че единственото, което исках, беше да се върна в леглото и да се свия на кълбо.

Бях готов да я докосна. За успокоение. Но нещо ме спря. Имах необяснимото чувство, че тя и Тиш са били врагове, че предателството следва като сянка Кори Невърс.

При мисълта за Тиш си опомних нещо друго. Не бях направил едно от основните неща, които всяко човешко същество в моето положение беше длъжно да стори.

— Чакай ме в кухнята. Седни някъде и ме чакай.

Съвсем не подскачах нагоре по стълбите, така че имах достатъчно време да се почудя дали ченгетата са прибрали нещата на Тиш. Колкото и малко да бяха те. Трябваше ми бележникът ѝ с адреси. Който следователите със сигурност бяха взели, ако наистина вярвах, че Тиш е замесена в нещо противозаконно.

Бяха пребъркали безцеремонно вещите ѝ. Под краката ми пукаха перца за китара. Дикенс лежеше върху Шарлот Бронте. Но ченгетата явно се бяха интересували основно от бикините ѝ, които лежах разхвърляни по пода като малки сигнални знаменца.

Бяха взели китарата, но не си бяха дали много зор с бележника. Беше малък и раздърпан. Винаги бях изпитвал желание да го прегледам. Сега поне имах повод.

Знаех, че сегашното име на майка ѝ е Бенет и че се е преместила в Мичиган. Тиш не ми беше казала нищо повече и аз не я бях питал. Не трябваше да я познаваш от чак толкова дълго, за да разбереш, че не изпитва особена носталгия по родния си град.

Набрах номера. С надеждата, че никой няма да вдигне телефона отсреща. С надеждата, че по това време майка ѝ е на работа. Знаех, че трябва, но не исках да ми се налага да го правя.

Някой вдигна след четвъртото позвъняване.

— Да? — чуваше се шум от телевизор.

— Госпожа Бенет?

— Да.

— Госпожо, вие ли сте майката на Патриша О'Мейли?

— Ти да не си ченге? Тази малка кучка пак се е замесила в нещо, нали?

— Не, госпожо. Аз съм. Тиш и аз бяхме...

— Значи си някой от гаджетата й. Слушай, приятел. Не знам къде е. Нямам си и представа. Не ми е казвала.

Дори през жиците усещах миризмата на алкохол.

— Ей, ти — продължаваше майката на Тиш. — Като я намериш. Да й предадеш нещо от мен. Кажй й, че е неблагодарна малка кучка, чу ли? Така ще й кажеш. Сто долара за проклетия месец. На това ли викаш ти благодарност? След всичко, което съм направила за нея? Да не си мисли, че е проклета светица, като изпраца на майка си по сто долара на месец? Ще й кажа.

Обади се мъжки глас и ми кресна да се разкарам.

Долу Кори почистваше. Из въздуха се носеше благословената миризма на кафе.

— Знаеш ли, че имаш седем съобщения на телефонния си секретар?

Не, не знаех. И не бях в състояние да ги прослушам точно сега. Отпуснах се на разчистения от нея стол. Болеше ме дори като сядах.

— Да ти сготвя ли нещо?

— Седни. — Не мислех, че някога пак ще мога да ям. — Значи се върна на работа? — Може да беше и от викторианските романи в спалнята ми, но ми се струваше, че е редно да пази траур за Ем.

Остана права и повдигна двете половини на една счупена чиния, сякаш се чудеше какво точно се е случило с нея.

— Мислих, че ще ми помогне да се разсея. Но не се справих кой знае колко добре.

— Наистина ли харесваш работата си?

Не разбра въпроса ми.

— Разбира се. Със сенатор Фауст се работи страхотно. Научавам много. А и се срещам с много хора. — Рязко остави счупения порцелан и се надвеси над миялната машина. — Но днес просто не можех... не знам. Идеята беше глупава. Не излезе, както го мислех. Предполагам, че е било знак на неуважение към Ем. До известна степен. — Тъжна усмивка. Може да беше истинска, а може и да я беше отрепетирала пред огледалото. — Сигурно ти изглеждам старомодна.

Едва не я попитах дали спи със сенатора. Беше висок, косата му си беше на мястото и се представяше добре на телевизионните

интервюта. Много пари, много власт. Точно мъж като за Кори Невърс. Ем беше само стъпало нагоре, а Кори беше родена да се вози с асансьора.

— Кори, седни, моля те. Спри с чистенето. Просто седни и ми кажи за какво е всичко това. Моля те. — Докоснах корема си. Мускулите не одобриха жеста ми. — Извини липсата ми на самочувствие, но не се смятам за твой тип. Трябва да имаш други приятели. Купища приятели. Не разбирам защо си тук.

Тя се подчини и седна. Принцеса, взета в плен от плебеите революционери.

— Страх ме е — каза.

— Не ти личи.

Хвърли ми един от запазените си убийствено сини погледи.

— Страх ме е да изглеждам изплашена.

— Глупости. От какво те е страх?

— Не знам. Ако знаех, сигурно нямаше да ме е страх.

— Обаждал ли ти се е някой? Някой ти е досаждал?

Поклати глава. Реклама за красива коса на бавен кадър.

Мястото ѝ беше в Манхатън, не във Вашингтон.

— Никой. Дори от полицията.

— В момента те са заети. От какво се страхуваш тогава?

— От какво се страхуваш *ти*? Нямам ли право и аз да съм изплашена?

— Кой ти е казал, че се страхувам от нещо?

— Винаги ли отваряш вратата с касапски нож в ръка?

— В такъв квартал живея.

— Мисля, че се страхуваш от мен. А не мога да разбера защо.

Постарах се да посрещна очите ѝ с подobaващо за случая самочувствие. „Внимание. Момичето има черен пояс в мъжката психология. И не обича да отговаря на въпроси.“

— Питай. Питай, за каквото си поискаш.

— Щеше ли да напуснеш Ем?

— Ем ли ти каза?

— Това не е отговор.

Тя сведе очи и гласът ѝ загуби увереността си.

— Нямах търпение да го напусна.

— Защо?

— Биеше ме. Беше алкохолик. Смърдеше. Да продължавам ли?

— Ем не би ударил жена.

— Удряше мен. Когато беше изплашен. Напиваше се и ме биеше.

— Очите ѝ се втренчиха в мен. — Не познавам мъж, който не би ударил жена. Когато е в безизходица.

— От какво се страхуваше той? Защо беше в безизходица?

— По много причини.

— Назови ми една.

— Страхуваше се, че ще го изоставя.

— Но ти не го направи.

— Не можех да си позволя.

— Нека да позная. Проблеми на борсата? Чичо ти избягва със семейните авоари?

Повдигна вежди.

— За каква ме мислиш?

— А коя си всъщност?

— Искам да чуя какво ще кажеш ти. Затова ли си настроен толкова враждебно към мен? Коя си мислиш, че съм, Джон?

Огледах я от главата до петите без ни най-малко неудобство.

— Корделия Невърс. Момиче от богато семейство, което си играе на правителствена служителка. Докато чака богатия си съпруг. Родена да дава коктейли в подпомагане на нещо си.

Тя се изсмя и смехът ѝ ми напомни за начина, по който Тиш се смееше, когато си го бях заслужил.

— Казвам се Корин. Не Корделия. Фамилията ми е Неверовски. Дядо ми я посъкратил, защото поляците не можели да си намерят друга работа, освен в мините. Майка ми и баща ми се състезаваха кой първи ще пукне от пиене. Татко спечели. Постъпих в Пен Стейт^[6] със стипендия по линията „да подпомогнем бедните момичета“ и през летата работех в последната тъкачна работилница в Северна Америка. Сръчна съм и по този начин изкарвах повече, отколкото можех да изкарам от участие в някой проект с професор, който да ми налита. Дойдох във Вашингтон, защото имах нужда от промяна, най-вече в самата себе си. Преместих се при Ем два дни след като се срещнахме. Защото беше чаровен, когато се ограничи до определено количество алкохол, имаше всички неща, които си мислех, че искам, и на втората ни среща ме запозна с министъра на финансите. В ресторант, където

бакшишите са по-големи от седмичната заплата в родния ми град. Намери ми работа. Чукаше ме и ме биеше, когато не му ставаше. Понякога изчезваше. С часове, с дни. Но аз нямах много пари, за първи път имах наистина добре платена работа и се страхувах от Ем и влиянието му в този град. — Погледна ме със злоба, която ми напомни Тиш по време на солата й. Но Кори Невърс беше абсолютно неподвижна. — Сега доволен ли си?

Не. Не бях доволен. И мисля, че повече от всичко ме ядосваха паралелите с живота на Тиш. И по-добрия избор, направен от сравнително успялата Корин Неверовски.

Телефонът иззвъня. Мислено благодарих, на който и да се обаждаше и докато измина няколкото метра до телефона, се запитах дали някога ще започна да разбирам нещата около себе си.

— Ало?

— Джон? Джон, ти ли си? — разпознах гласа на Мери Фарнсуърт. Въпреки че никога не го бях чувал такъв. — Джон, можеш ли да дойдеш? Моля те! Можеш ли да дойдеш веднага? Някой е влизал в къщата.

— Трябва да вървя — казах на Кори.

— Случило ли се е нещо?

— Един приятел има проблем.

— Свързано ли е с.

— Кори, моля те. Задръж за малко. Съжалявам, че се държах като мръсник. Но първо, ще си в по-голяма безопасност, ако знаеш колкото се може по-малко. Второ, аз самият не знам кой знае колко. Трето, да се мотаеш с мен е може би най-глупавото нещо, което можеш да направиш. — Пъхнах ръце в джобовете на дънките и от болката през стомаха ми преминаха светкавици.

— Ще дойда с теб.

— Ще бъде глупаво от твоя страна.

— Може и да мога да помогна.

— Не, вече ти казах. Ще бъдеш в по-голяма безопасност, ако стоиш далеч от мен.

— Не ми пука. Може и да сме по-защитени, ако сме заедно.

— А може да сме двойна мишена.

— Какво искаш да кажеш?

— По-добре ще е да се върнеш на работа.

— Не искам да се връщам на работа. Не мога да се концентрирам. Не мога да мисля за нищо, освен за.

Изведнъж се сетих за нещо и сграбчих телефона.

— Информация за кой град?

— Вашингтон. Полицейското управление. Отдел „Убийства“.

— Изчакайте, моля.

Набрах номера и поисках да говоря с детектив Дики. Служителката ми отговори, че е зает. Казах й, че съм заподозрян в убийство. Отвърна:

— Пак е зает. Но ще го питам дали иска да говори с вас.

Дики се обади:

— Кой е?

— Армията на Съединените американски щати.

— Охо? Какво има този път, войниче? Обядвам.

— Помниш ли какво ти казах за другото убийство? За генерала? Във Вирджиния?

— Извън района ми е. Ей, защо не се обади на позвъняванията ми?

— Току-що ми се обади жена му. Някой е бил в къщата им. Може да са били и същите, които са разнебитили апартамента на Ем.

— На детектив ли си играеш? Всеки се мисли за проклет следовател. От тъпата телевизия е.

— Казва се Мери Фарнсуърт. Адресът е 5211...

— Казах ти вече. Вирджиния не ми е в района. Какво се опитваш да направиш, да ме вкараш в беля ли? Мечтай си.

— Не ти ли пука?

— Адвокатът ти ли ти е подшушнал да се обадиш? Ей, защо просто не си домъкнеш задника дотук и не напишеш признания?

— Искам да знам само едно. Само едно нещо, става ли? Разбирам защо екипът ти е разхвърлил апартамента ми. Имали сте си куп причини. Но знаеш ли, че едно от момчетата ти е откраднало от спалнята ми много скъпа китара?

— Не ги наричай „момчета“. Много са докачливи. Никой не е ровичкал в наркоманското ти гнезденце. И ти гарантирам, че никой не е крал никаква проклета китара. И щом така и така се обаждаш,

слушай. На Хиацинт ѝ трябва името на застрахователната ти компания, за да довърши доклада си за колата. Вече ти казах за тялото. Ти не си ѝ роднина, така че ще трябва да.

Затворих.

Кори ми се усмихна, сякаш се бях държал като глупак.

— Ще ми се да ми позволиш да ти помогна.

Извърнах глава. Бях си загубил времето. Трябваше да се облека и да тръгвам. Мери Фарнсуърт имаше нужда от мен.

Бях качил половината стълби за втория етаж, когато се сетих, че съм забравил нещо от огромна практическа стойност. Наведох се през парапета и извиках:

— Кори?

След секунда тя вече стоеше в подножието на стълбата.

— Добре ли си?

— С кола ли дойде?

Тя се усмихна пленително:

— Да те закарам ли?

[1] „По дяволите“ и „мъртъв“ (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Черните. — Б.пр. ↑

[3] Мъртва, нали? (Фр.) — Б.пр. ↑

[4] Много млада, много хубава. Разбираш ли? (Фр.) — Б.пр. ↑

[5] Късмет (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Университетът на Пенсилвания. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— В полицията не ми повярваха. Настояват, че просто съм разстроена след случилото се. — Мери Фарнсуърт беше единствената жена, която познавах, в чиято уста думата „разстроена“ звучеше нормално.

Бяхме във всекидневната ѝ. Нищо не беше счупено или дори преместено, поне не за окоето на външен човек. Опитах се да оставя Кори в колата, но Мери не ми позволи. Настоя, че вън е горещо, а и би било прекалено неучтиво. Може и да си имаше неприятности, но си оставаше безупречна домакиня.

Беше ясно, че Ем никога не е водил Кори в къщата. Мери я виждаше за пръв път и явно се опитваше да разбере какво точно има между нас. Мери не знаеше за Тиш, нямаше начин да е чела вестниците или да е гледала местните новини. Беше изнервящо. Сякаш Тиш беше още жива в свят, в който не бях допуснат.

— Защо мислиш, че е влизал някой?

Въпросът ми я засегна.

— Не мисля, Джон. Знам. — Поомекна. — Винаги мога да позная. Семейна черта. Усещаме... усещаме чуждото присъствие.

— Има ли някакви следи? Нещо да липсва?

Тя поклати бавно глава.

— Нищо не е откраднато. Но са били в кабинета на Мики. *Знам го*, Джон. Нещата бяха съвсем леко разместени. Все едно че ги е бутнала жената, която ни чисти. Мисля, че са били и в останалата част от къщата. Но за кабинета съм сигурна. Преместили са стола на Мики. Знаеш колко държеше Мики на реда. Този стол е бил пипан. А и това обаждане от Пентагона.

— Какво обаждане?

Изглеждаше уморена. Прическата ѝ беше само 99 процента перфектна. Ако през последните няколко дни собственият ми живот не се беше обърнал нагоре с краката, сега щях да съм на страната на полицията. Тя можеше и да греши. Досега момчетата, които си падаха

по претърсването на къщи, не си бяха правили труда да бъдат толкова прибрани.

— Някой искаше да ме отстрани от къщата. Обади се някакъв майор. *Каза*, че е майор Брейди. Беше ужасно досаден. За бога, искаше ми се да го зашлевя през слушалката. *Каза* ми, че трябва да отида и да се разпиша за личните вещи от бюро на Мики. Трябвало да разпозная всяка една от тях. — Докосна чело с върха на пръстите си. — Наистина ми се стори малко брутално. Но съм виждала толкова промени в армията, та предположих, че сега редът е такъв. Отидох. Номерът на офиса, който ми беше дал, беше на някаква стая на Въздушните сили. Никой не беше чувал за майор Брейди. Качих се в кабинета на Мики. Изненадаха се да ме видят. — Тя се усмихна при спомена. — Лично помощникът на Мики прибрал нещата му. Щял да ми ги донесе. Не трябваше да подписвам нищо.

— *Каза* ли това на полицаите?

— Не ме изслушаха. Загубиха интерес веднага, щом им *казах*, че не липсва нищо. — Тя се вгледа в Кори, после се върна към мен. — Съжалявам. Не ви предложих дори кафе. Ще седнете ли за малко?

— За бога, Мери, не сме дошли за кафе.

— Аз бих пила — обади се Кори.

Мери се усмихна така, както я беше учила майка ѝ, и *каза*:

— Седнете. Казвате се Невърс, нали? Мисля, че в Ню Орлиънс живеят няколко души с тази фамилия. Старо семейство, ужасно горди с френското си потекло. Така и не се примириха, че са ги продали на американците^[1].

— Семейството ми е от Севера — *каза* Кори.

— Бих предположила. — Мери се усмихна чаровно.

Исках Кори просто да изчезне. Имах си свои егоистични планове спрямо Мери. Исках да поговорим. За Тиш. Трябваше да говоря с някого, а Мери беше единствената чиста душа, която познавах.

Тя отиде в кухнята. Кори разглеждаше стаята, сякаш беше на търг, и избягваше погледа ми. След малко отидох при Мери.

Тя подскочи, когато влязох в кухнята. Стоеше в ъгъла, отмерваше кафе и появата ми я беше накарала да разсипе цяла лъжица.

Не ми даде шанс да ѝ обясня. Шептеше от яд.

— Джон, това момиче *не ми харесва*. Засрами се. Ако с Тиш сте се поскарали за нещо, искам веднага да ѝ се извиниш. Отбий се на път за вкъщи и ѝ купи цветя. *Много* цветя. Ще ви чакам и двамата на вечеря следващия петък. В седем и половина.

— Мери, трябва да ти кажа нещо.

Тя сложи ръце на хълбоците. Никога не я бях виждал да го прави. Атавизъм, останал от прадедите ѝ, от робските колиби, заклинание за сила преди битка. Ноздрите ѝ пулсираха.

— За бога, Джон, мъжете така ме вбесяват. И точно ти! Мислех те за джентълмен. И *винаги* съм те мислела за сериозен. Ако беше малко по-дребен, щях да те натупам!

Мълчаливо ѝ помогнах да направи кафето.

Над сребърния сервиз за кафе на Мери се вдигаше пара. Тя го сервира с ледена учтивост, сякаш танцувахме менует в двора на Луи XIV. Кори или нищо не забелязваше, или не ѝ пукаше.

Разговорът замря. Отпивахме мълчаливо.

Изведнъж Кори каза:

— Имате толкова красиви антики. Хоби ли са ви, госпожо Фарнсуърт?

— Наследство — отвърна Мери. — Джон, бъди така добър да долееш чашата на госпожица Невърс.

Подчиних се, после попитах:

— Мери, нали спомена, че който и да е бил тук, е преместил един стол? До бюрото на генерала?

— Да, Джон.

— Може ли да погледна? Ще ми го покажеш ли?

— Разбира се. — Тя се изправи. — Моля ви, госпожице Невърс, не ставайте.

Последвах Мери до стаята, която генерал Фарнсуърт беше използвал като кабинет, библиотека, зала за съвещания и бърлога за покер. Моряшки сандък заемаше почти половината стая. Нямаше странични приставки, така че можеше да се използва и като бюро. Половината от плота се падаше на компютъра на генерала. Стените и подът бяха отрупани с книги по военна история. Сувенирите от дългата служба — плочи, грамоти и знамена, дипломи и снимки с

автографи на герои, кадетска сабя и кивер — можеха да попълнят колекцията на някой частен музей. Беше единствената стая, в която Мери не беше наложила чувството си за ред. Генералът беше придобил навици, които наподобяваха дисциплинираност, но Мери беше истинския старшина в семейството. Стаята не изглеждаше по-различно от обикновено, но поради многото струпани в нея неща нямаше как да преценя дали нещо е било пипано.

Мери затвори френските прозорци зад нас.

— Невъзможна е, Джон.

— Мери, между нас няма нищо. Тя само...

Мери Фарнсуърт ме изгледа ледено с кафявите си очи.

— *Ти* може и да си мислиш, че няма. Но тя не споделя мнението ти.

Погледнах към стола. В Кори имаше нещо особено. Досега не бях срещал някой, който да е в състояние да предизвика силна неприязън със същата скорост.

Във всеки случай исках Мери да престане с нападките. Коментарите ѝ за Тиш ме изкарваха от релси. Исках да ѝ кажа какво се е случило, но не ми достигаше кураж да го направя.

Вместо това попитах:

— Как точно беше оставен столът?

Веднага стана делова.

— Винаги, след като свършеше работа с компютъра, Мики пъхаше стола под тази част на бюрото, която използваше за писане. Без никаква причина, просто така му харесваше. Знаеш как подреждаше нещата си.

Столът беше оставен под компютъра.

— Имаш ли нещо против да го включа? Само за проверка?

— Не, разбира се. — Тя се приближи. — Какво си...

Вече не я слушах. Включих монитора, после се пресегнах за бутона към мозъка на машината. Чудех се дали Мики има парола.

Дори и да я знаех паролата, нямаше да ми е от особена полза. Копчетата за хранването светнаха, но мониторът си остана черен. Натиснах няколко клавиша — без успех.

— Къде държеше дискетите си?

— Точно на рафта до теб.

Нито следа от дискети. Лавицата беше празна.

— Господи — каза Мери.

Бяхме се върнали към зоната на здрача.

Клекнах.

— Искам да погледна в проклетото нещо. Става ли?

— Каквото и...

— Може и да го повредя.

— Няма значение.

Изключих компютъра и дръпнах кабела. Компютърът беше от старите модели, огромен, но по-лек, отколкото изглеждаше. Сложих го да легне върху килима.

Не ми потрябваха инструменти. Болтчетата се отвъртяха без засечка. Отворих кутията. Хард-дискът беше изчезнал.

— Нещо не е наред ли? — попита Мери. — Трябва ли пак да се обаждам в полицията?

Зяпах изкормената машина. Бях пълен с въпроси, на нито един от които не можех да си отговоря. После затръшнах капака и върнах кутията на мястото ѝ.

— Мери, чуй ме внимателно. Не мисля, че имаш нужда от полицията. Трябва да забравиш, че въобще сме се докосвали до компютъра. Забрави за дискетите. Нещо става и каквото и да е то, искам да стоиш настрана от него.

Тя ме погледна с кафявите си очи.

— И Мики е бил намесен, нали? В това, за което говориш?

— Моля те. Просто забрави за всичко. — Четях мислите ѝ. *Ако съпругът ми е бил замесен и това му е струвало живота, проклето да съм, ако остана настрана.* — Мери, можеш ли да отидеш на гости на роднините си? Където и да е, само да се махнеш оттук?

— Няма да.

— Чуй ме. Опасно е. И не можеш да помогнеш с нищо. Съпругът ти не е искал да се намесваш. Не е искал да се намесвам дори аз. Но аз съм вътре, а ти не и те моля в името на Мики да хванеш първия самолет и да се махнеш оттук.

На Мери това не ѝ хареса. Никак.

— Мики никога не е обичал страхливците.

— Не става дума за това. Става въпрос за живота ти. Само ще те наранят, без да можеш да помогнеш с нищо.

Тя обмисли думите ми. Жадна за повече информация.

— Кой друг знае за това, Джон?

Погледнах нагоре към нея. Малко под подгъва на полата ѝ видях Кори. Стоеше до френския прозорец.

Тръгнахме си, след като изтръгнах от Мери обещание да хване самолет за нанякъде още същата вечер. От страна на Кори очаквах лавина от въпроси, но тя караше мълчаливо.

— Можеш да ме оставиш на някой от паркингите за коли под наем около „Джеф Дейвис“.

Тя ме изгледа иззад слънчевите си очила. Все същата супер мадама. Би ѝ подходдала немска спортна кола. Или бял „Ягуар“. Вместо това караше малка японска колица. От типа, която жена, тръгнала нагоре по обществената стълбица, би оправдала като удобна за града. Дотук Кори се беше справила с дилемата за правото на избор. Беше взела няколко правилни решения. Докато всички решения на Тиш бяха лоши. Кори Невърс не би се татуирала за нищо на света. И една обица на ухото беше напълно достатъчна.

Все още предпочитам Тиш.

— Можеш да ползваш моята кола.

— Благодаря. Предпочитам да си наема.

Изгледа ме крадешком. Косата ѝ изглеждаше разрошена от вятъра дори при затворени прозорци.

— Госпожа Фарнсуърт не ме хареса кой знае колко.

— Още не се е съвзела след всичко, което ѝ се случи.

— Имах чувството, че ме *мрази*. — Упорито се загледа в магистралата. Профил като за реклама на бижута. — Не знаеше за приятелката ти, нали?

— Не. Не чете вестници.

— И си мислеше, че ѝ изневеряваш с мен?

Неволно се усмихнах.

— Много старомоден израз.

— Времето в родния ми град не беше от най-бързите неща.

— Да, така си помисли.

— И тази жена е харесвала приятелката ти? Искам да кажа, не се обиждай, но не мога да си представя, че...

— Млъкни, Кори.

— Не исках да прозвучи гадно.

— Глупости.

— Добре, съжалявам.

При всяка мисъл за Тиш ми се приплакваше като на дете. Наистина ѝ се бях подигравал за татуировката. По много начини. Мръсотиите, които хвърляме по хората и за които после съжаляваме.

— Примирие? — попита Кори. Нежно.

— Щом казваш.

— Искаш ли да пусна радиото?

— Както искаш.

Тя пусна тихо някаква музика.

— Не разбирам.

— За какво говориш?

— Къщата не беше разхвърляна. Както при Ем.

— Знаели са къде да търсят. И какво търсят.

Кори поклати глава.

— Може и да си прав. Но знаеш ли какво мисля? Може да са две отделни групировки. Които търсят едно и също. Може да са съперници.

— И какво точно търсят?

Тя побутна нагоре очилата си.

— Нещо, което можеш да въведеш в компютър.

— Ами ако — казах, — ако са същите хора. Привлекли са прекалено много внимание. Бум от убийства. Пресата. Ченгетата. Нещата се изплъзват от контрола им. Може и някой да им е казал да се държат прилично.

— И какво мислиш, че търсят?

— Нямам представа — излъгах. Болките в корема и гърба ми отдавна ме бяха убедили, че е нещо, свързано със самолета на Ем. — А ти?

— Не знам, но трябва да е нещо, до което Ем е имал достъп. Ем и този генерал. Само не мога да разбера твоята роля.

— Също като твоята. Виновен само защото съм ги познавал.

Покрай канавката профуча полицейски патрул. Колите намалиха скорост.

— Отбий в следващата пресечка — казах. — Знам по-бърз начин да стигнем до „Джеф Дейвис“.

— Наистина можеш да вземеш моята кола.

— Тихо. — Наведох се и увеличих радиото. Марта Радац докладваше с овладян секси глас от Пентагона. Мощна експлозия в изследователския самолетен център до Атланта. Пожарите още не са угасени. Намерени са 114 тела, но над още сто работници се смятат за безследно изчезнали. Сред жертвите имало цивилни учени, както и военни съветници от американските въздушни и военноморски сили. Лабораторията се смятала за основното място за изпитанията на летателната апаратура на бойния бомбардировач на следващото поколение.

— Проклети жабари — казах.

— Какво става? — попита Кори. Цялото спокойствие беше изчезнало от гласа ѝ. Предполагам, че реакцията ми е била заразителна. — Има ли нещо общо с нас?

— Копелета!

Тя зави към отбивката.

— *Моля те*, кажи ми какво става.

Вгледах се в това разкошно лице, от което беше лесно да се възхитиш, но не и да го харесаш. Почудих се колко още ѝ остава да живее. Единствената ми надежда беше, че събитията са стигнали дотам, че ние вече сме без значение. Че може и да ни забравят.

Казах ѝ:

— Вече стрелят на месо.

Може Мери Фарнсуърт да не я хареса, а може би аз не си позволявах да я харесам. Но дори и в малкото ми мозък беше започнало да се прокрадва чувството, че Кори Невърс наистина е изплашена. Когато ме остави до гаража, се престори, че я е страх от тъмното. В пет часа посред лято. Преди да си тръгне, се съгласих да се отбие вкъщи по-късно.

Имаше си начини да постига своето.

Бизнесът с коли под наем процъфтяваше. Трябваше да обиколя три гаража, преди да намеря свободна кола. Наех един форд, който беше пред разпадане. За безбожна дневна такса.

Влях се в пълзящия следобеден поток коли и прослушах станциите за допълнителна информация. До следващия кръгъл час броят на жертвите беше нараснал с 12. Не бях гладен, но спрях за продукти в един супермаркет. Движех се покрай рафтовете като затворник, изведен на разходка. Платих и вече нямаше как да отложа връщането вкъщи.

„Вкъщи“ означаваше Тиш. А тя беше мъртва. Всичко, до което се беше докосвала някога, носеше заряда на емоционална атомна бомба. Кипнах вода за спагети и изслушах съобщенията на телефонния си секретар.

Няколко обаждания от репортери. Не си направих труда да запиша имената и телефоните им.

Едно обаждане от шефа ми. Още едно от правните служби към армията. Беше петък вечер и реших, че няма смисъл да им звъня. Можех да ги видя лично в понеделник.

Обаждане от Дики, което събитията бяха изпреварили.

Един от групата на Тиш питаше дали наистина е мъртва, или във вестниците става дума за някой друг.

И секси глас, който ме посъветва да сменя телефонната си компания.

Пуснах спагетите във водата и взех указателя. „П“ за „погребални агенции“. Навечерях се, изпих чаша вино от една отворена бутилка и чак тогава набрах номера на рекламата, която изглеждаше най-стилна.

Когато обясних какво точно се е случило с Тиш, гласът от другата страна ме предупреди, че ще е трудно да ѝ възвърнат вида, в който я помня.

— Сигурно не съм бил достатъчно ясен — им казах. — От нея не е останало нищо. Само пепел. Не може и дума да става за отворен ковчег или излагане на тялото. Искам просто да я погребам.

— Допитали ли сте се до останалите членове на семейството?

— Аз съм единственият член. Искам гроб южно от реката. На чисто място. И красиво.

— Колко места ще искате, господине?

Замислих се ненужно дълго.

— Едно.

— Обмислете добре колко ще спестите.

— Искам *едно* място. Вижте, чудя се дали още използвате дървени ковчези? Не от евтините. Хубави ковчези.

— Разбира се, господине. Имаме разкошно ложе, изработено от махагон. И наистина шиказен модел от розово дърво, внос.

— Мога ли да ги видя?

— Разбира се. Естествено, господине. Нали затова сме тук. Правилно ли разбрах, че искате церемонията да се проведе след един ден?

Исках да му изкрещя. „От теб се иска само да я погребеш, по дяволите!“ Вместо това казах:

— Да. И ще съм ви благодарен, ако успеете да намерите католически свещеник. Мъртвата не беше член на местното паство.

— Цветя?

Отново се замислих. Щеше ми се всичко това да свърши.

— Рози. Много рози. Нека са жълти.

На няколко пъти бях подарявал на Тиш рози. Първият букет — от жълти рози — я беше разплакал.

Качих се горе и разлистих бележника на Тиш. Имената бяха помалко, отколкото очаквах. Повечето на клубове и музиканти. До всяко име беше нарисувала човече. Усмехнато или намръщено. Това срещу моето име беше ухилено да уши. Споменът за него ме измъчва половин час.

Първо се обадох на имената, които ми звучаха познато. Всяко позвъняване ми причиняваше физическа болка. Някои от приятелите й искаха подробности, с каквито още не разполагах, или утешение, каквото не можех да им дам. Други се държаха с тромава учтивост и просто искаха да приключат по-бързо. Едно копеле ми каза със съчувствие, че работата при Тиш е била въпрос на време.

— Така й не повярвах, че не се друса — ми каза. — Гладът за дрога се усещаше.

Свърших и останах с глава, заровена в дланите ми. До иззвъняването на телефона.

Представи се като Карл Алстрьом. Силен глас, замислен да звучи като убедителен.

— На бас, че не ме помниш — ми каза. — Началният курс. В Хуачука. Спомняш ли си Али Алстрьом? Готино си купонясвахме тогава, а, Джони?

Не бях купонясвал с него, но сега си го опомних. Лейтенант Карл Алстрьом. Той и още няколко курсанти бяха хванати да преписват. От школата за разузнавачи трябваше да ги изхвърлят веднага, но бяха само лейтенанти и командването се стараяше да намали колкото е възможно броя на отпадналите. Така че ги плеснаха през ръцете и ги наказаха с допълнителни тренировки. По-късно чух, че Алстрьом бил хванат да фалшифицира някакви документи и така и не стигнал дори до капитан.

— Да. Какво има?

— А, само ти се обаждам. В името на доброто старо време и т.н. Може да се видим и да хапнем заедно, а? Или да пием по бира? Аз черпя, Джони. Животът е прекрасен. А аз живея нашироко.

— Не си улучил момента.

— Само за няколко минути.

— Ще си запазя поканата за друг път.

Задъха се като астматик. Или като мъж, набрал розов телефон.

— Джон? Страхувам се, че не мога да приема отказ. Разбираш ли, работя за едни хора, които искат да влязат във връзка с теб. Извикаха ме от Западното крайбрежие само и само да се видим с теб и да говорим. Обадиха се на мен, защото открили, че ние двамата сме гъсти от много време.

— Не сме. За какво изобщо става дума?

— Джон, нека не говорим за това по телефона, а? Нека се видим някъде и.

— Нямам време. И не се интересувам. — Обаче не затворих. Кое то се оказа в моя полза.

— Джони. Чуй ме. Ще ти кажа нещо като на приятел. Ти *искаш* да се видим.

— От къде на къде?

— Разбрах, че си падаш по китарите. Интересуваш ли се от чудесно запазена „Пол Гибсън“?

С Кори се срещнахме на вратата. Пожела да дойде с мен, без дори да попита къде отивам.

— Не. Имам среща с един призрак от миналото. Ако искаш, може да ме изчакаш тук.

Не успя да измисли никакво възражение, а може и да прецени, че вече съм решил и не си струва да се хаби да ме убеждава. Прие поканата ми. Казах ѝ да се качи горе и да не отваря вратата или вдига телефона. Тя кимна, без да ме погледне.

Здрачавах се. Клекнах, за да проверя долната част на колата. После проверих под капака. Съседските деца ме сочеха с пръст и се смееха, възрастните минаваха от другата страна на улицата. Не видях нищо подозрително.

Движението беше понамаляло. Подкарах на юг, без да затварям прозорците на колата. От време на време поглеждах в страничното огледало. В случай че ме следят. Не видях никого. На Потомак нищо ново.

Спрях в Шърлингтън. Алстрьом явно познаваше града. Беше ми определил среща в малко кафене, където беше шумно и претъпкано. Лигльовци с разхлабени вратовръзки. Млади жени с първите си делови костюми. Сервитьорки с изваяни крака и прекалено добро образование, за да си вършат добре работата. Зачудих се дали ще разпозная Алстрьом. Явно нямаше значение, след като той бездруго щеше да ме познае.

Влязох, избрах маса, от която да мога да наблюдавам вратата, и за разочарование на бармана си поръчах диетична кола. Една-две от жените ме изгледаха, сякаш участвах в състезанието, но не бях сред челната десетка.

Алстрьом пристигна. Беше висок, рус, с рядка, но за сметка на това дълга коса. Тъмната риза и лененият спортен костюм бяха в стил „Тихуана“^[2]. Но куфарчето му беше стилно. Ню Йорк среща Брентуд^[3]. Салонната управителка го пресрещна на вратата и той се притисна прекалено близо до нея.

Видя ме, махна и задържа момичето с менюто, докато не ме настани на една маса в дъното. Носеше куфарчето внимателно.

— Исусе — каза и плесна ръце. — Приятно ми е да те видя, Джони. Всемогъщи боже, ще ми се и аз да бях запазил така фигурата си. В армията те държат под напрежение, предполагам. А аз трябва да

се включвам в разни програми за отслабване. — Потупа наченките на шкембе. — Трябва да се отърва от този развъдник на инсулти. По дяволите, не изглеждаш и ден по-стар, отколкото когато за последен път се видяхме във форт „Хвани ме за топките“.

Изглеждаше съсипан и стар, двойник на Ем. Опитах се да си спомня дали Ем му беше по-близък от мен. Май не. Но Ем обичаше да бъде потаен.

— Какво искаше да ми кажеш, Али? Какви бяха тия глупости за „Пол Гибсън“?

Изглеждаше искрено разочарован.

— Не искаш ли първо да поръчаме? Гост си ми, Джони. Отпусни се.

— Казвай.

— Тук правят бургери-убийци, знаеш ли? Отбивам се винаги, когато съм във Вашингтон. В Ел Ей вече не можеш намери свестен бургер. Само шибани сандвичи с броколи или хотдог с ниско съдържание на холестерол. Къде ли ще му излезе краят? — Той изостави усмивката и менюто си. — За какво, по дяволите, се бъркаш, където не ти е работата, Джони? Въобще не те засяга. Само си търсиш белята.

— Аз съм от старите протестанти. Ние обичаме болката. Защо не започнем отначало?

Алстрьом завъртя очи и отдаде поздрава на белите мечки. Високо вдигнати длани.

— Отначало? Кой знае как е започнало всичко. Тук и сега са двете неща, които ни засягат, Джони. И бъдещето. Трябва да мислиш и за бъдещето.

Сервитьорката тръшна на масата кошница меки хлебчета и бурканче горчица.

— Ще искате ли нещо за пиене?

— Бира, сладурче — каза Алстрьом. Изглежда я оценяващо, докато тя записваше поръчката. — На бас, че си модел. Модел си, нали?

— Завършила съм икономика — отговори тя. Поръчах си същото като Али.

— Е, хайде да говорим — каза той. — Като в доброто старо време. Виж, представлявам едни хора. Бизнес интереси. Сериозни играчи, Джони. Хората, за които работя, са единствените играчи в целия този цирк, които си правят труда да мислят. Искат да спрат цялото това насилие. Отвратени са от него. И са готови да платят.

— Искат да ми платят, за да спра убийствата ли?

Лицето му издаваше, че наистина го разочаровам.

— Джони, не ми пробутвай мъката си, няма нужда. Опитвам се да ти обясня. Ти *знаеш* за какво става дума.

— Нямам представа за какво става дума.

Сервитьорката донесе бирите. Бяха с прекалено много пяна.

— Сега ли ще поръчате вечерята, момчета?

— По-късно — каза ѝ Али. — Приятелят ми още не е гладен. — Когато тя си тръгна, каза: — Ей, на бас, че от чукане мозъкът ѝ съвсем се е сдухал. Случва се в колежа, да знаеш.

— Пак впи поглед в мен и се наведе напред така, че ръбът на масата раздели на две шкембето му. — Колко искаш? Да свалим картите.

— Колко за какво?

— Слез на земята най-после.

— Не знам за какво говориш, Али.

Ново яростно поклащане с глава.

— Ако не вземеш тия пари и не избягаш някъде, ще си най-тъпото копеле на света. Добре тогава. Ще открия наддаването. Какво ще кажеш за пет милиона? Добре е като за малка промяна. Някъде в чужбина — без разни данъчни да ти се мотаят наоколо. Харесваш ли Кайманските острови? Или Панама? Назови банката. По дяволите, за теб може да ги изпратим даже в Канада. Ще го нагласим да изглежда така, сякаш си наследил половин Онтарио. Момчетата от финансите въобще няма да се усетят. Педерастите не могат да управляват финансови институции. Единствените, които работят за тях, са мексиканци с колежански дипломи. Ей, ще ти измислим и история на инвестициите. Какво ще кажеш? Как ти звучат пет милиона? По-добре от заплатата в армията, а?

— Звучи страхотно. И какво се очаква от мен?

— Джони, защо не престанеш да се преструваш? Играеш си с човек, който ти е истински приятел.

Беше мой ред да се пресегна над масата. Бях толкова близо до него, че виждах веничките по носа му.

— Кажи ми какво искаш от мен.

Трябва да призная, че Алстриъм не се отдръпна. Изведнъж се промени.

— Джони, явно никога не си гледал наказателни дела. Или си просто прекалено тъп. — Отдръпна голямата си глава. Все едно си поемаше дълбоко въздух. После отново се приближи:

— Искат дискетите. Всичките шибани дискети. Всяко копие, което може да си записал, ако си се правил на умник. И без повече глупости.

— Дискетите не са у мен.

Беше готов да ме сграбчи. Да ме удари. Може и да бях единственият му шанс да успее.

— Майната ти, Джони. Всеки знае, че са у теб. У кого друг могат да са? У кого? — Едва се сдържаше на своята страна на масата. Лапите му се свиваха и отпускаха на сантиметри от лицето ми. — Всички са мъртви, Джони. Всички копеленца, които си мислеха, че са голяма работа. Мъртви са, мъртви, *мъртви*. — Той се приближи още повече. Животът не му се беше отразил добре. — А като умреш, си оставаш мъртъв завинаги, мой човек. Така че стой жив. И помогни на стария си приятел, докато можеш да го направиш.

— Нямам никакви дискети. Не знам в какво съм се забъркал. Ако въобще съм забъркан в нещо. Но започвам да си мисля, че ако се хвана на бас за последното, ще го спечеля. — Изненадах го. Наведох се още по-близо, сграбчих китките му и ги свалих на масата, преди изобщо да разбере какво става. Бях поставил палците си точно върху нервите. Натиснах по-силно. — Но да ти кажа нещо, господин Изнудвач „Пол Гибсън“. Ако ти... или който и да е от боклуците, които са те изпратили... ако имаш нещо общо със смъртта на Тиш О’Мейли, ти гарантирам, че ще живееш достатъчно дълго да си платиш за това.

Натиснах здраво нервите точно на мястото, където можеш да усетиш под тях сухожилието. Добър номер. Беше ми го показал Ем. На шега в Мексико, преди много години. Като дете неговият баща му бил наел частен инструктор по бойни изкуства.

Алстрьом едва се сдържа да не изкрещи. От болката в очите му се появиха сълзи.

Пуснах ръцете му, извадих петачка и я оставих на масата.

— Ще стигне за бирата.

— *Моля те* — каза, разтривайки китките си. — Не си тръгвай. Имам нещо за теб.

— Чакам.

Погледна ме. Голям, смъртно ранен мечок.

— Джон... умолявам те. Нека се споразумеем. Дай ми дискетите. Ще бъде от полза и на двама ни.

Опитах се да говоря спокойно и нормално.

— Али, казвам ти истината. Нямам никакви дискети. Освен тия, които вървят с компютъра ми. Можеш да ги вземеш, ако искаш. Не са особено интересни. — Вдъхнах натежалия от миризмата на бира въздух. — Не знам как се забърках във всичко това, но искам да приключа с цялата тази история. — Бавно поклатих глава. Беше ми мъчно да го гледам. Някои хора са родени, за да губят. — Но нямам дискетите, за които говориш. И вече загубих достатъчно. Така че кажи на твоите хора да си потърсят друга жертва.

Алстрьом вече не го раздаваше баровец. Изглеждаше съсипан.

— Джон, няма да съобщя на никого това, което току-що ми каза. Че дискетите не са у теб. Особено пък ако си казал истината. В момента вероятността да си скрил дискетите е единственото, поради което още си жив.

— По дяволите.

— Какво искаш да кажеш?

— Каквото казах. По дяволите. Убивате момичето ми, опитвате се да ме подкупите и накрая заплашвате и да ме убие. И искате да се изкарате великодушни.

— Може би... за теб ще е от полза да се *опиташ* да намериш тия дискети.

— Али, залагаш прекалено много на доброто старо време. Хайде тогава да ми направиш една услуга. Да ми кажеш за какво е цялата работа. Какво има на тези вълшебни дискети, които не са у мен?

Той сведе очи, разглеждайки неизползваното меню.

— Не мога да го направя. Трябва да се държа за тия над мен.

— По дяволите.

Алстрьом въздъхна.

— Много ме разочарова, Джони. Но предполагам, вече си го разбрал. — Той се надигна и се пресегна към куфарчето си. — Да ти кажа ли какво ще направим. Нека да сваля и последната си карта. — Извади издут плик от рециклирана хартия. — Донесъл съм ти нещо. Обичаш ли киното?

— Трагедии? Или комедии?

— Този тук ще ти хареса. Точно по твой вкус е. — Подаде ми плика.

— Какво е това?

— Изгледай го. Върни се вкъщи и го изгледай. Ще те накара да се позамислиш.

Взех плика и се изправих.

Алстрьом се усмихна отново.

— На бас за 50 долара, че довечера ще изчукам сервитьорката.

Съжалих, че не си падам по басовете.

[1] Луизиана е продадена на Америка от Наполеон през 1803 г. — Б.пр. ↑

[2] Наричателно за евтини порно комикси. — Б.пр. ↑

[3] Градче в Северна Калифорния. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Спазих мерките за сигурност, паркирах няколко преки по-надолу и се прибрах вкъщи по заобиколен път. Тъмнината беше почти осезаемо гъста, а жегата те сграбчваше в лапите си и не пускаше. В парка бледолики братя пиеха и се подготвяха за петъчната вечер. Излезлите по тъмно минувачи трябваше да заобикалят наркоманите. Очаквах да ме застрелят всеки момент. Пак да ме отвлекат. Или да свърна в пресечката и да намеря къщата си взривена.

На входната врата ме посрещна вълна студен въздух. Кори беше пустила климатика. Както и касетофона. Мариан Фейтфул. „Неправилен английски“.

Кори изглеждаше страхотно дори по къси панталони и стара тениска с емблема на Кий Уест. Усмихна ми се за добре дошъл. Беше нарушила уговорката да не слиза долу.

— Намали го — казах. — Не, направо го спри. Или пусни нещо друго.

Усмивката ѝ увехна. Наведе над стереоуредбата. Слаби, почернели от слънцето крака. Тениската прилепваше към гърба ѝ.

Спря музиката и се изправи.

— На гаджето ти ли беше? Съжалявам...

— Защо избра Мариан Фейтфул? — Звучах параноично и дори аз го усещах.

Изглеждаше объркана.

— Без особена причина. Не я бях слушала отдавна. Преди, в колежа, беше един от любимите ми албуми. — Държеше диска в ръка и разглеждаше замислената да навява мисли за смъртта обложка. — Честно казано, малко съм разочарована. Сега ми се струва толкова плитко. Предполагам, вкусовете ми са се изменили. Сбърках ли нещо?

— Забрави.

Усмивката ѝ се върна.

— Как изкара? Да ти направя ли малко кафе? А, телефонът звъня през цялото време. Четири пъти, поне така мисля. Оставих да се

обажда телефонният ти секретар. Както ми каза.

Тръгнах към кухнята. Със закъснение забелязах, че Кори е почистила бъркотията. Със забележителна скорост, сякаш знаеше мястото на всяко нещо. Бях оставил видеото и уредбата с извадени жици. Радвах се, че още работят.

Оставих плика с касетата на масата и изслушах съобщенията. Шефът, наистина ядосан: „Обади ми се, Джон.“ Погледнах часовника си и реших да изчакам. Няколко изсумтявания от Дики: „Обади ми се, войниче. Трябва да поговорим.“ Директорът на погребалната къща беше намерил два парцела, които искаше да огледаме заедно. И един упорит репортер от „Уолстрийт Джърнъл“ на име Рик пак беше оставил телефонния си номер.

Кори пусна Чет Бейкър, седна на пода, покри голите си крака и се облегна на някакво малко куфарче. Гледаше ме, сякаш връзката ни беше по-сериозна, отколкото въобще щеше да стане. Задоволих се да кажа:

— Благодаря за почистването.

— Наистина оценявам жеста ти. Имам предвид... това, че ми позволи да остана за през нощта. Чувствам се много по-спокойна.

Не си спомнях да съм се съгласявал на нещо подобно. И при предното ѝ идване, куфарчето не беше с нея. Но бях прекалено изморен, за да споря. Можеше да остане, щом толкова много държеше на това, диванът ми беше издържал и по-дебели гости. Искях, но няха сили да остана сам.

Предложих да ѝ потърся чаршафи, но тя вече беше намерила всичко необходимо. Горещата още бяха в безпорядък. Но беше направила чудеса на първия етаж.

Касетата касаше само мен и трябваше да почака.

Какво ми бяха приготвили? Изпитателни полети на ББСП? Ръсещ смърт по манекените на лошите долу? Дали щяха да апелират към патриотизма ми? Или да ми демонстрират въображаеми уреди за мъчение?

Каквото и да беше, можеше да почака до утре.

— Ще си лягам — казах.

— Силна ли ти е музиката?

Свих рамене.

— Добре е.

— Обичам Чет Бейкър — ми каза, докато се качвах по стълбите.
— Защо музикантите винаги трябва да се забъркват с наркотици?

Чаршафите още миришеха на Тиш. На двама ни. Мирисът започваше да избледнява. Зачудих се колко мога да изкарам, без да ги пера. После внезапно, като при челна катастрофа, всички мисли изчезнаха.

Събудих се от равни части топлина, бавни движения и нощ.

Бях заспал дълбоко и ми беше нужно време да изплувам обратно към действителността. Не знам дали не извадих късмет, зависи как гледаш на нещата.

Кори Невърс лежеше зад мен и ме прегръщаше. Още беше с тениската, но беше свалила всичко останало. Прошепна:

— Беше ме страх. Непрекъснато ме е страх.

Отдръпнах се. Ярката градска тъмнина си проправи път през щорите и ми показва тялото ѝ.

— Това не влизаше в споразумението. Върни се долу. Не го беше очаквала и се разплака. Седнах на ръба на леглото. Трябва да започна да спя с пижами. Тялото ми мръснишки ме издаваше.

Кори прокара нокти по гърба ми. Отново се отдръпнах рязко. После се изправих. Изчервих се, въпреки че беше тъмно.

— Между нас няма нищо — ѝ казах. — Тиш е мъртва от няма и 48 часа. — Гневът ми не беше много намясто. И със сигурност не отговаряше на постъпката ѝ. — Горкият Ем не би могъл да си представи, или би могъл?

Вече наистина плачеше.

— Мислех си, че ние. Мислех, че може да се успокоим един друг. Че...

— По дяволите! Престани, Кори. Не знам какво си намислила, но каквото и да е то, не забърквай и мен. — Искях да хвърля нещо. Да беснея. Разбира се, че я исках. Беше дошла. Лежеше на чаршафите, които още миришеха на Тиш. Сякаш се опитваше да изтрие паметта ми, да погребее мириса под своя собствен.

За един цял наистина гаден момент се зачудих дали да не се върна в леглото. И без това вече нищо нямаше значение.

Кори стана. Мислех, за да се върне долу. Вместо това се прилепи до мен. До тялото ми, което се беше заело да доказва феминисткото верую: всички мъже са свине.

Освободих се от прегръдката ѝ, сграбчих я за раменете и се помъчих да я отдръпна от себе си.

В мрака порочността ѝ стоеше като скъпо бижу. Беше красива.

— Искаш ме. Знаеш, че е така. Моля те. Толкова съм самотна.

— Не.

Когато се събудих, тя вече беше излязла, но беше оставила куфарчето си. И половин кана кафе. Жена, прекалено самоуверена, че да се откаже толкова лесно. Във всеки друг момент от живота си не бих се и опитвал да оказвам съпротива.

Внесох вестника и наливайки се с кофеин, се зачетох в заглавната страница, посветена на бомбата в лабораторията в Джорджия. Голяма беля си имаха в Щата на прасковите. Съединените щати бяха започвали войни и за по-малко.

Знаех прекалено много, без да знам нищо, а не знаех и към кого да се обърна за помощ. Историята беше много над обсега на армията. Ченгетата не можеха да помогнат. Нямаше да отида при французите, това поне беше сигурно. А всеки, избрал да наеме за посредник Али Алстрьом, автоматично губеше пазарна привлекателност.

Кафето се носеше из тялото ми. Все още пикаех кръв, но се чувствах по-добре. Реших, че най-умното, което мога да направя, е да отида на преглед в „Уолтър Рийд“ и да оставя докторите да си заслужат заплатите. Мислех го дори и да знаех, че няма да го направя. Не можех да се накарам да помръдна дори колкото да отговоря на обажданията от вчера.

Сетих се за касетата. В първия момент не можах да си спомня къде съм я оставил. Не можах да я намеря, обхвана ме паника и запсувах Кори, единствената, която можеше да я е откраднала.

Пликът си стоеше на видно място. Точно където го бях оставил.

Ченгетата явно бяха имали нещо лично против кабелите. Бяха ги изтръгнали всичките, а Кори не беше стигнала до видеото. Клекнах и се заех да го оправям толкова бързо, колкото ми позволяваше изтръпналият, проскърцващ от болка гръб. Разбихах от техника достатъчно, за да свържа червено с червено, бяло с бяло и жълто с

жълто. После трябваше да намеря дистанционното. Накрая успях да го включа и се отпуснах на пода пред телевизора.

Нищо. Можех да чуя превъртането на касетата. Но екранът си остана черен.

Проверих кабелите, после изпробвах телевизора. Работеше. Успях да намеря ръководството към видеото. Разтърсих кутията и едва се сдържах да не я изритам. Просъска. И издаде няколко стона. Но отказа да покаже касетата.

Животът понякога ни върти гадни номера.

Облякох се. Тялото ми още беше като каталог за всякакви болести. Опитах се да се сетя за приятели, които може да са си вкъщи, но реших, че най-глупавото, което мога да направя, е да въвека в историята още някой невинен. Взех касетата, заключих и се отправих към форда.

Не се виждаха бомби. Някакво дебело хлапе се опита да ми продаде блокче топящ се шоколад. Разбрах само половината от това, което казваше. Нещо от типа на „Помогнете да предпазим децата от улицата“. Още една бъдеща вашингтонска активистка. Казах й, че може да си купя някой друг път. И влязох в колата.

Тия от радиото се бяха влюбили в бомбата в Джорджия. Десницата обвиняваше левицата, левицата — десницата. Говорител на Белия дом заяви, че ФБР проверява евентуална връзка със събитията в Иран, но добави, че президентът предупреждава всички американци да уважават направеното за общото благо от сънародниците ни от иранско потекло. Предвид скорошното му деликатно положение, подборът на думите не беше особено подходящ. Беше ясно, че никой от изказалите се няма и представа какво става в действителност.

Отбих се в съседното предградие и намерих един магазин за стоки втора употреба. Посрещна ме младеж със затъкната в долната си устна халка.

— Търся видео. Нещо обикновено. И искам да го изпробвам с моя касета.

— Няма проблеми. — Изгледа ме преценяващо. — Трябва ти нещо корейско. За японските само си пръскаш парите на вятъра. Четирипистов?

— Важното е да работи.

— Нямах проблеми. — Повече ме надолу по пътеката. На всички телевизори вървеше „Кръстникът II“. Само Холивуд можеше да лансира Ал Пачино за мъжко момче. — Повярвай ми. Това тук е най-добрата машина в целия магазин. Даже си улучил специалното намаление. Днес трябва да ти е щастливият.

— Включено ли е?

— Тъкмо щях да го пускам. — Наведе се над някакъв токоизправител. — Пъхай си касетата, приятел. Направо ще се влюбиш в тази машина.

Послушах го. Нямах търпение. Бях стопроцентов глупак.

Тиш, на двайсет или трийсет кадъра. Нямахме звук.

Стоеше в гола като казармена стая, прегърбена над китарата, която й бях подарил за рождения ден. Стискаше я с отчаяно благоговение. Беше със същите дрехи, с които беше излязла от къщи. Нашата къща. Явно не знаеше за камерата. Изглеждаше примирена от изтощение и безкрайно красива.

— Готино маце — каза продавачът. — Дъщеря ли ти е?

Купих видеото. Можех да купя и десет от тях. Единственото, което исках, беше да се върна вкъщи и отново и отново да гледам клипа с Тиш.

Но не се върнах вкъщи. Подкарах към гробището Арлингтън. Трябваше да си обясня някои неща.

Оставих колата на паркинга за посетители и си запроправях път през тълпата. Туристи по шорти, запътили се към гроба на Кенеди. После към нещастния почетен караул, побъркващ се от жегата пред гроба на Незнайния воин. Свих вляво и се заизкачвах през маранята. Тревата проскърцваше под краката ми.

Гробът на Фарнсуърт беше на високото. През зимата човек щеше да може да види всички гробове от другата страна на реката, но сега листата на дърветата скриваха част от изгледа. Бяха отнесли цветята и изравнили гроба. Искях да съм сам, но отнесено се бях надявал да срещна гробаря — или както и да беше политически правилното име на човек, занимаващ се със заравянето на умрели. Той ми беше харесал. Много повече, отколкото харесвах самия себе си в момента.

Единственото живо същество обаче беше една ровеца из тревата птица.

Седнах под едно дърво, без да ми пука за поне шестте правила, които нарушавах, и се загледах в гроба на генерала. Сякаш очаквах той пръв да ме заговори. В небето затрещя излитащ от „Нешънъл“ изстребител.

— За бога, сър — казах. — Трябвало е да ми кажете. Ако сте вярвали на Ем, значи сте можели да се доверите и на мен. Ето докъде я докарах сега, насред всичката тази мръсотия, тъп като дърво. И на всичкото отгоре държат момичето ми.

Птицата подскачаше и потракваше с клюн. Една муха провери реакциите ми.

— Кой кого прекарва? — попитах генерала. — Откъде да започна? Подскажете ми малко.

Чувствах, че някой по-умен от мен отдавна щеше да е разбрал всичко.

Французите бяха наистина добри. Но това не би трябвало да изненада никого. Те сами признаха, че са откраднали планове на ББСП. Изглежда, затова и нашите, които и да бяха те, ги бяха взривили. Това ме шокира. Защото вярвах, че е станало така. Беше ужасно. Не можех да си представя промишлени тайни, които да си заслужават жертвата. Не исках да повярвам, че сънародниците ми са способни на подобно нещо. Предполагам, Тиш беше права — наистина нямах представа как точно беше устроен светът.

Така че ние взривяваме французите. После те ни го връщат. Нямаше кой друг да е взривил онази лаборатория в Джорджия. Но и нещо в тоя удар ме изненадваше. Мислех си, че отдавна са загубили смелостта си. Да потопиш лодка на „Грийнпийс“ беше едно, да пратиш по дяволите стотина американски учени, пазени от военни, беше съвсем друго. Явно към ББСП имаше нещо повече, отколкото се виждаше от огромните реклами и сенаторските изявления. Секретна програма вътре в секретната програма.

Притесняваше ме нещо в моите Жюл и Жим. Не бяха и споменали за дискети. Докато всички от тази страна на Атлантика се избиваха да ги търсят. Но имаше и нещо друго. Рогоносеца се

тръшкаше и охкаше, че сме ги направили за смях. Даже преди бомбата. Чудех се за какво става дума.

Двойка туристи се залута из долната редица гробове. Явно се бяха изгубили. Или търсеха някой роднина. Жената кимаше към всяка плоча, сякаш ги броеше. Мъжът погледна към тревата, после вдигна глава. Носеше бяла шапка с накривена надолу периферия. От сто метра можех да усетя миризмата на пот.

Прогоних питомната си вече муха.

Ем бълнуваше нещо за изкупление. Предположих, че е знаел за взрива на жабарите много повече, отколкото е можел да ми каже. Той знаеше и тайната около самолета, която оправдаваше убийствата. Ем може и да беше циник, но този път му се беше насъбрало прекалено много. Оттам и тия мании за изкупление.

Което пък значеше, че „Макон-Болт“ са свързани с експлозията във френската лаборатория. Поне дотолкова, че Ем да успее да открие нещо. И да се покае. Новото лице на мародера капиталист.

Ем се беше свързал с Фарнсуърт, защото генералът беше останал единственият, на когото можеше да се довери и който беше що-годе запознат с нещата. Двамата сигурно бяха решили, че вършат нещо велико в името на Господ и на Америка. Изобличават престъпниците. Но престъпниците бяха по-информирани от тях. И разполагаха с подобър персонал.

Кои точно бяха убийците? И защо си играеха с бомби? Със сигурност не бяха аматьори. Мачът беше от тежка категория.

Какво в дискетите, които никога не бях виждал, ги правеше толкова ценни, че да убиеш заради тях? Продължавах да си мисля за секретни подробности. ББСП може да е имал някакъв феноменален компонент, супероръжие. Нещо толкова революционно, че не сме искали другите да знаят за него. Дори съюзниците ни. Доколкото жабарите ни бяха съюзници.

Защо бяха убили Ем и генерала, но се задоволиха само да отвлекат Тиш и да пообработят малко мен? Защо едната къща беше в развалини, а другата — непокътната?

Най-после схванах пътя на логиката, по силата на която ме бяха включили в играта. Може да са следили Ем. А той беше достатъчно тъп да ме покани на чашка и аз бях достатъчно тъп да приема поканата. Имали са колкото си време искат да ме проучат и да

попаднат на старите ми връзки с Ем и Фарнсуърт. Съсипаха апартамента на Ем, но оставиха телефона, защото са го подслушвали. Тиш ми се обади. Аз се отзовах и отидох. И те бяха решили, че Ем ми е прехвърлил дискетите. Или че съм знаел къде са и съм ги взел, преди да дойдат ченгетата. Бях затънал до гуша, те държаха Тиш, а аз няхах никаква идея как да си я върна обратно.

Но ако Тиш беше жива, кой бе изгорял в колата ми?

И къде се връзваше Кори Невърс?

Кори ме караше да погледна истината в очите. Ако я бях срещнал преди, докато връзката ми с Тиш беше само сексуална, щях веднага да лапна и да се отърва от нея, без дори да се замисля. Патетично, колко нови неща научаваме за себе си. Беше по-лесно да остана верен на Тиш, докато я мислех за мъртва, или сега, когато беше в плен на видеокасетата, отколкото в добрите стари времена, когато бяхме заедно.

Не исках да приемам Тиш насериозно. Упорито бях поддържал известна дистанция помежду ни. И в същото време не съм обичал никого по начина, по който я обичах. Не знаех какво точно значи това, но се страхувах, че не е на добро. Тиш сякаш беше родена да се въвлича в беди. Кое то пък беше и основната причина да ми харесва. Винаги съм се смятал за човек, който обича риска. Но когато рискове действително се появяваха, се държах като страхливец.

Безсмислено е да твърдиш, че хубавите неща идват след неприятности като тази, в която се бях забъркал. Но, от друга страна, е полезно да се вгледаш в себе си. Да купиш на някого скъпа китара е лесно. Истината беше, че всеки път, когато усетех, че се обвързвам сериозно с Тиш, невидима кучка от Клуба на офицерските жени подшушваше в ухото ми, че Тиш е бита карта.

Всичко, което исках в момента, бе да се прибера вкъщи, да включа новото видео и да изгледам филма, отново и отново. Беше жива. И ако някога успеех да си я върна, нямаше да проигравам късмета си.

Единственият добър съвет, който бях получил досега, беше този на Али Алстриъм. Дори и да няхах дискетите, трябваше да се преструвам, че са у мен. Това поне ми беше станало ясно.

Едно беше сигурно: дискетите бяха шансът ми да си върна Тиш жива. И да остана жив.

У кого бяха те? Къде бяха? Откъде трябваше да започна да ги търся?

Изправих се. Бях плувнал в пот.

— Аз съм един глупак — казах на Фарнсуърт. — Ще ми се да беше тук и да ми помогнеш. Измряха прекалено много хора.

Мислено си отбелязах, че трябва да се обадя на Мери и да се убедя, че е изпълнила обещанието си и е заминала. После се отправих обратно към града.

На вратата се позвъни в момента, в който оставях видеото на пода до телевизора.

Беше парижкият рогоносец.

Не му оставих време дори да гъкне. Хванах го за яката и го вмъкнах вътре, затваряйки с ритник вратата зад гърба си. Замахнах толкова бързо, че не му оставих време да блокира удара.

Свлече се, както си стоеше в коридора. Но беше издръжлив. Вместо да избяга или да развее бялото знаме, ми приложи подсечка. Толкова здрава, че почти счупи глезена ми.

Затъркаляхме се по протрития килим в коридора. Бяхме прекалено близо един до друг, за да се нараним сериозно, но все пак достатъчно, за да се опитваме да го направим. Бях по-едър, но той беше по-ядосан, изкара бе повече курсове по бойни изкуства и използваше и краката си. Копелето миришеше така, сякаш никога не използва дезодоранти.

— Проклет евробоклук — казах. Или изръмжах. Освободих се дотолкова, че да го ударя с всичка сила в корема. За спомен от предишната ни среща.

Беше слаб. Юмрукът ми почти се удари в килима. Изкара го от строя точно за толкова, колкото ми беше необходимо да се докопам до лицето му и да забия кокалчетата между скулата и челюстта му. Можех да преброя зъбите под кожата.

— Ти си... майната ти! — Въобще не бях красноречив. Но наговорих много неща за Джорджия и какво точно ще му направя, ако той е отвлякъл Тиш. Речта ми не се отличаваше с бистра мисъл или завършени изречения. Но за пръв път не ми се налагаше да си сдържам

нервите. Чудесно е да дойде твой ред да наденеш ръкавиците, след като всички са се изредили да те използват за боксова круша.

— Не сме... го... направили ние — каза той. — Ние... не...

После здравата ме изрита, като почти улучи слънчевия ми сплит и ме изкара от равновесие. Преди да разбере какво става, дребното копеле се оказа върху мен. Удряше напосоки, но се целеше в лицето ми. Изтърколих и двама ни встрани. Рогоносеца се мятеше като заклещен в багажник заложник.

— Не... сме... го направили... ние — повтори.

Удряхме силно и се опитвахме да се нараним. Но беше смешно. И двамата не искахме да нанесем непоправими щети. Не удряхме в очите, а ако си сериозен, удряш първо там. И на двама ни беше ясно как се убива. Просто се разправяхме по мъжки.

Отхвърлих го от себе си. Блъсна се в масичката на стереоуредбата. Кое то отново ме ядоса. Клатех се, но още се държах на крака. В тия работи не можеш дълго да запазиш равновесие.

Замери ме с няколко компактдиска. После ме удари ниско в корема.

Болеше.

Скочи на крака и се приготви да ме изрита в лицето. Преместих се точно навреме, повече по късмет, отколкото нарочно, и успях да се докопам до крака му. После дребното копеле се тръшна на пода и беше мой ред да го изритам.

Продължаваше да реагира бързо. Извъртя се и ритна напосоки, като успя да закачи таза ми. За секундите, през които се извивах от болка, вече беше на крака.

Хванах го за пореден път. Преди да успее да се оправи с равновесието. И го хвърлих към един стол. Свлече се върху тапицерията му. Този път натиснах корема му с коляно. Стана ми невъобразимо приятно. Не знам защо възрастните мъже не го правят по-често.

Това го прекърши. Но аз не бях свършил.

— Защо го направихте? — крещях. — Защо, по дяволите, го направихте?

Беше като парцалена кукла. Дори не можеше да стисне ръце в юмруци. Главата му се люлееше. Ударих го между очите толкова силно, че ръката ме заболя. Основата на черепа му изхрущя. Копелето изцапа стола ми с кръв.

От известно време някой думкаше по вратата. Може би партньорът му. Не знаех. Не ми и пукаше особено. Бях изцяло погълнат в битката, която продължаваше вече около минута. Искях да свърша с Рогоносеца, преди да се прехвърля на другия. Останалата част от света можеше да изчака.

Тогава чух мученето на Дики:

— Отворете. Полиция.

— И кой казваш, че е тоя? — попита Дики. — Наркоприятелчето ти? Какво се е случило, малко недоразумение между крадци, а? — Обърна се към едно от ченгетата. — Дръж ги далеч един от друг, разбра ли? — Посочи с дебелия си пръст към французина. — Разкарайте това лайно оттук. Веднага. Откарайте го в управлението.

Рогоносеца се беше изправил на крака и се опитваше да разбере какво става. Още му беше трудно да фокусира. Но се отдръпна от тръгналия към него полицаи.

— Аз съм дипломат. Имам имунитет. Работя към посолството на Франция.

Дики пъхна пръсти в гайките на колана си.

— Сериозно? И редовно си плащаш таксата за паркиране?

— Не можете да ме арестувате. Имам дипломатически имунитет.

— Носиш ли си личната карта, господин посланик? Уейни, провери джобовете на Пиер, ако обичаш. — Обърна голямата си глава обратно към мен. — Добре. Прецака ми съботата и търпението ми се изчерпва. Кой е този?

— Французин е. Шпионин. И бияч. Свързан е с бомбата в Джорджия. Лабораторията, която експлодира.

Дики изсумтя.

— Не е в моя район. Какво прави тук?

За това не бях много сигурен. Нямах и представа защо Рогоносеца беше цъфнал на вратата ми.

Но Дики не ме разбра.

— Били, отведи Пиер ла Грозник в управлението. Провери дали има имунитет. И се дръжте добре, докато разберем. Но му вземете отпечатъци. И не го пускайте, преди да разберем дали не го търсят от някъде другаде. — Той изплю нещо невидимо и ме изгледа със запазената лично за мен гримаса. — Доста си добър в бързането на дребни момчета, а, войниче? Да не би преди да си събирал борчовете за наркобосовете? Засега имаме едно обвинение срещу Щастливия Пиер. Направи ги две.

— Този човек е замесен в терористичен акт срещу Съединените американски щати. В подобни ситуации дипломатическият имунитет не важи. Трябва да се обадиш на ФБР.

— Точно така. Директно ли да се обадя на Дж. Едгар^[1], или да търся Ефрем Цимбалист Младши? Ще разберем дали този е Ясер Арафат или не. Междувременно ние с теб трябва да си поговорим. А, между другото, арестуван си. Изтрий проклетата кръв от устата си, преди да ти прочета правата.

— В какво съм обвинен? — Изпаднал в красноречие, Дики се направи, че не ме е чул.

Докато ченгетата отвеждаха французина, той успя да ми прошепне:

— Не им казвай нищо.

Не знам дали го каза насериозно, или само искаше да ме прецака пред Дики.

С Дики останахме сами. Детективът привърши речитатива си.

Повторих въпроса си.

— В какво съм обвинен?

Подсмръкна.

— Ти как мислиш?

— Я стига. Ако струваше нещо като полицаи, сигурно отдавна ти е станало ясно, че не съм направил нищо. Като изключим размазването на фасадата на дребното копеле.

Дики ме погледна изотдолу. Явно разликата в ръста ни не му се нравеше особено. Далеч повече би предпочел да съм седнал.

— Конспирация за нелегален трафик на наркотици.

— Това са глупости. Знаеш, че е така. *Трябва* да знаеш.

Усмихна се.

— Така ли? Е, това предстои да се изясни. „Конспирация“ е страшна дума, да знаеш. Разделя „Nabeas“ от „Согрус“^[2]. И без това винаги съм го смятал за страшно шибано условие. — Продължаваше да се усмихва. — Ще ми се да чуя какви ще ги говориш, след като изкараш един уикенд в ареста при събратята си от окръг Колумбия.

Примижах и протегнах ръка.

— Чакай. Виж, кажи какво искаш от мен. Без заобикалки.

Дики се извърна към една от стените и поклати глава, като нарочно наблегна на жеста.

— Какво искам аз от *теб*? Може просто да искам да ме оставят да се наобядвам на спокойствие. Не че обядът ми е нещо кой знае какво. Искам да *говориш*, приятел. Кажи ми нещо, което не знам. Помогни ми да разреши две убийства, може би три. Ти колко ги изкара?

— Искаш да говоря? Ще направя нещо още по-хубаво, ще ти покажа нещо.

Поглед в стил „няма да се хвана“.

— Какво ще ми показваш?

— Дай ми две минути да включа видеото.

Дики се ухили. Прозвуча като падащи върху паважа тухли.

— Какво си изкопал? Пиперливи снимчици на гаджето ли?

Погледнах го.

— Точно така.

Зяпна. Но преди да проговори, на вратата пак се позвъни.

— Доста си популярен — каза Дики. — Отвори. Покани ги да влязат.

Извади пистолета си с бързина, която никога не бих предположил у него. Отстъпи леко назад, само на сантиметри от линията, по която щяха да минат куршумите, ако някой стреляше от вратата.

Беше Кори. Облечена като за ревю. С букет цветя.

— Съжалявам за вчера — каза бързо. — Държах се като егоистична кучка. — В следващия момент очите й погледнаха зад мен и се разшириха. Не трябваше да се обръщам, за да разбера, че Дики е излязъл от прикритието си. С пистолет в ръка.

Бях забравил, че пътищата на Кори и Дики вече са се пресичали сред остатъците от апартамента на Ем. Напоследък забравях доста неща. Казах само:

— Спокойно. Той е полицай.

Кори стоеше, окъпана от слънчевата светлина потна точно толкова, че все пак да прилича на човешко същество.

Очите ѝ бяха същите като вчера и не вещаеха нищо добро.

— Заповядайте, госпожице Невърс — каза Дики. — Съвсем навреме за матинето. Прав ли съм, войниче?

Обърнах се. Дики ме гледаше с абсолютна погнуса.

Не бях планирал Кори да види касетата. Но точно в момента никой не се съобразяваше с плановете ми. Дики прибра пистолета си, Кори остави на масата цветята и чантичката си, а аз включих видеото.

Стояхме пред телевизора.

От изображението на Тиш ме заболя повече, отколкото от всички удари на французина преди малко. Клипът не траеше повече от минута. Достатъчно дълго, за да си припомня много неща.

Когато екранът почерня, Дики се обърна към мен и попита:

— Е? Какво е толкова важното?

Натиснах бутона за превъртане. Исках да я видя пак.

— Важното е, че още е жива.

Дики повдигна вежди.

— Сериозно? Приятел, това, което аз виждам, е касета, която може да е записана и преди година. Подскажи ми малко.

— Тиш не е умряла в колата. — Чувствах се като дете, което не може да накара родителите си да разберат очевидното.

— Не можеш ли да направиш... ДНК тестове или нещо подобно? На тялото?

Дики лаещо се изсмя.

— Тоя иска ДНК тестове! Войниче, ами че ние нямаме дори резервни гуми за патрулните коли. Преснимам си проклетите доклади в „Кимко“. А кметът не е от тия, дето ще плати от джоба си. — Изсмя

се пак, този път по-тихо. Но почувствах, че отношението му се е променило. — Какво толкова има на касетата?

— Китарата, на която свири, нека ти го пусна пак. — Натиснах копчето. — Погледни китарата. Аз току-що ѝ я бях подарил. За рождения ден. Купих я миналия вторник. Мога да ти покажа бележката. — Погледнах го, отчаяно търсейки промяна в изражението му. — Не съм я записвал с нея. Дори нямам видеокамера. А и никога не я е изнасяла извън къщи. Виж дрехите. Беше облечена така, когато излезе за последен път. — Нямаше как да не го убедя, беше толкова очевидно. — Помниш ли, като се обадох и ти се разкреших, че момчетата ти са откраднали китарата? Ето я. Който и да е отвлякъл Тиш, се е върнал за китарата. Знаят всичко. Всичко за нас. Всеки детайл. Знаели са, че китарата ще ме убеди, че Тиш е при тях и е още жива.

— Все още не виждам никакво доказателство.

— *Моля те.* Изслушай ме. *Тя не е мъртва.* Тиш е жива. Не мога да обясня това с колата. Не знам какво се е случило. Не знам кой е бил вътре. Нямам представа кой е отвлякъл Тиш. Но тя е *жива*. — Искаше ми се да го разтърся. — Не искаш ли да я намериш?

Зачудих се каква игра играе Дики. Нямаше начин дори вашингтонски полицаи да бъде толкова тъп и неподатлив на доказателства. Зяпнах го, бясно търсейки начин да го убедя. Не можех да си позволя да ме арестуват, докато Тиш чакаше някъде да оправя нещата.

За известно време Дики не каза нищо. Приех мълчанието му като добър знак. Първият добър знак. Докато го чаках да реши моята съдба и тази на Тиш, си опомних нещо друго. Не бяхме сами в стаята. И Кори Невърс също не беше казала нито дума.

— Добре — каза Дики. — Дай ми касетата.

— Какво?

— Казах да ми дадеш проклетата касета. — Той поклати глава. — Трябва съвсем да съм изперкал.

— За какво говориш?

Погледна ме, сякаш бях неизразимо глупав.

— Няма да те прибера. Не още. Но заповедта си стои. И мога да я вкарам в действие, когато си поискам. Запомни го добре. А сега ми дай касетата.

— За какво ти е?

Видях как в очите му нивото ми на интелигентност се смъкна още няколко пункта надолу.

— Тя е доказателство, за бога.

— Мога ли поне да си направя копие?

— Да. Разбира се. И после отиваме в съда и някакъв кучи син с костюм за хиляда долара се изправя и казва: „Ваша милост, това доказателство е подправено.“ Разбира се. Заповядай. Разбира се, че можеш да си направиш копие.

— Моля те. Наистина значи много за мен.

Дики издаде поредното изсумтяване.

— Касетата или ареста. И не се шегувам.

Подадох му касетата. Чувствах се, сякаш предавах самата Тиш.

Изтри чело. Потеше се дори и в студената от климатика стая.

— А сега бавно и ясно ми разкажи откъде се сдобил с тази касета.

— Беше пхната в плик. Намерих я пред вратата. — Не знам защо го излъгах. — Тази сутрин.

Замисли се за момент, после пак изсумтя.

— Доверчиви душици. Трябва да не са тукашни. Така... значи казваш, че французинът е замесен?

— Не знам. Може би. Не знам кой я държи. Искam да разбера. — После си опомних. — Но съм готов да се хвана на бас за месечната си заплата, че е замесен в експлозията.

— Не ми е в района. Какво искаш да кажеш, че е шпионин?

— Има партньор. Преди една нощ.

Някой задумка по входната врата и полицейски глас повика Дики. Детективът излезе и двамата замърмориха кодове на дежурни и улични номера. Дики се върна. Репертоарът му от отвратени физиономии наистина си заслужаваше да влезе в каталога на „Смитсониън“^[3].

— Двамата с теб трябва да си поговорим. Но точно сега си имам един двайсетгодишен, направен на решето, и шестгодишната му дъщеря с куршум във врата. Чака я инвалидната количка. Ако изкара късмет. А ти сигурно се чудиш защо маниерите ми са толкова лоши. Изпрати ме до вратата, господин полковник.

На вратата той ме сграбчи за рамото и ме измъкна навън. Беше по-силен, отколкото изглеждаше.

— Ако се ебаваш с мен, ще лежиш в затвора, докато заприличаш на Дядо Мраз. — Трябваше да извие глава нагоре, за да ме погледне в очите. — Щях да забравя. Предишното ти гадже ми харесваше повече. Ама нали съм си само едно тъпо ченге...

Кори стоеше до телевизора. Застинала. Перфектна. Спомних си какво точно бях почувствал вчера, когато се беше притиснала към мен.

Сведе глава и отметна коса назад. Първо от едната страна, после от другата. Устните ѝ бяха разтворени като рана.

— Ти ме излъга. Вчера касетата беше у теб.

— Предай ме тогава.

Усмихна се. Използваше устните си много по-ловко от всяка друга на нейната възраст.

— Не мога — каза. — Забъркахме се заедно. Нали сме партньори. — Огледа се наоколо. — Май не си падаш по реда. Не си спомням да видях някъде ваза.

— Има една долу. На твоє място отдавна щях да съм се изпарил оттук.

— Не виждам как някой от двамата ни може да се върне назад — каза тя безгрижно. — Радвам се, че приятелката ти е жива. Кой мислиш, че я е отвлякъл?

— Ще ми се да знам.

— Окоето боли ли те?

— Посиняло ли е?

— Не, но сигурно ще посинее малко. За какво се бихте?

— Разминаване на културните ценности.

Беше с летен костюм. Строга, както подобава на служител от екипа на сенатор. Колкото и да се мъчех, не можех да забравя. Блестящата в тъмнината плът. И меките кичури до бедрото ми.

Кори отиде до входната врата, отвори я, погледна навън и пак се върна.

— Заминаха си. — Погледна часовника си. — Трябва да се връщам в офиса. Сенаторът иска да отида вместо него на едно заседание и да си водя бележки. Конгресът работи и през уикенда,

представяш ли си? През юли? — Очите ѝ бяха потвърди от гласа. — Не искам да продължа да върша същото до края на живота си.

— Мислех, че обичаш работата си.

— Имала съм и по-лоши. Понякога ми харесва. Но мога да си представя и нещо по-добро.

— Кори... не мисля, че мястото ти е тук.

Тя се усмихна, отказвайки да сподели колебанията ми.

— Добър екип сме. Дори и още да не ме харесваш.

— Мислех, че си изплашена.

— Така е.

— Тогава защо.

— Знаеш защо. И не се срамувам от чувствата си. Така че не ставай гаден.

— Влюбен съм в Тиш.

— Няма значение.

— Ще си я върна обратно.

— Ще ти помогна.

— Ти не вярваш, че я обичам.

Кори отклони поглед.

— Не се безпокой. Това от вчера няма да се повтори. Мога да почакам.

Поклатих глава.

— Не ме познаваш, Джон. Въобще не ме познаваш. — Взе чантичката си и пристъпи към мен. — Имаш ли револвер?

— Живеем във Вашингтон. Само престъпниците имат револвери.

Тя бръкна в чантичката си и извади един, 38-ми калибър. Беше като излязъл от гангстерски филм.

— Ето, вземи го. Не искам да ти се случи нещо лошо.

След като Кори си тръгна, останах да стоя наред всекидневната, с револвер в ръка. Безмълвен паметник на всички идиоти по света. Телефонът иззвъня.

Предположих, че е шефът. Бях готов да поема гнева му. Само се чудех каква част от всичко да обясня.

Беше Али Алстрьом.

— Как си, Джони? И ако това не е шибано време, здраве му кажи.

— Какво има?

— Хей, сам ли си?

Погледнах към револвера.

— Да.

— Добре. Страхотно. Да си гледал някой хубав филм напоследък?

— Какво, ако съм?

Цъкна с език.

— Ще ми го разкажеш ли?

— Какво искате?

— Джони, знаеш какво искаме. Абсолютно сме сигурни в това. Стани републиканец^[4]. Уважавай правото на лична собственост. Върни дискетите на законните им притежатели.

— Трябва ми време.

Можех да си представя как нервно се върти се на мястото си.

— Хей, Джони. Приятелю. Добрата фея току-що ми даде бележка за теб. Искаш ли да ти я прочета?

Не отговорих.

— „Скъпи Джон“ — ей, това да не е от класиката? — „Скъпи Джон, липсваш ми. Отчаяно се нуждая от доказателство за любовта ти към мен. Или ще ме загубиш завинаги. Подписано.“ Какво ще кажеш? Няма подпис. Предполагам, че не й е стигнало времето. На бас, че е страшно готина в леглото, а, Джони. На бас, че не ти се ще да я загубиш. — Усещах тежкия му дъх в слушалката. — Е, какво мислиш?

— Майната ти, Али.

— Правилно. Застреляй посредника. Знаеш ли, наистина ти се възхищавам. Някои си мислят, че ти е минало. Че шибаш малката блондинка, дете непрекъснато кисне при тебе. Но аз залагах за теб. Казвам им: „Няма начин.“ Нашият Джон е последният от големите романтици. Верен докрай. Тя може да се качи отгоре му, но той ще продължи да си рецитира молитвите. „Не ме въвеждай в прегрешение.“ Така ли е? — Изцъка с език. — *Страшен* си, Джони. Знаеш ли какво? Можеш да станеш звезда. Цял шибан Гари Купър си. Хората *вярват* в теб.

Хей, мислиш ли, че твоята Червенокоска някога е била групово изнасилвана?

Затвори. Задържах слушалката до ухото си, докато линията не запраща. Дори и след това. В ръката ми револверът тежеше като самата съдба.

[1] Дж. Едгар Хувър, основателят на ФБР. — Б.пр. ↑

[2] Habeas corpus (лат.) — термин в правото за означаване на физическото присъствие на заподозрения в съда до доказване на невинността му. — Б.пр. ↑

[3] Музей, известен с богатата си антропологична и етнографска сбирка. — Б.пр. ↑

[4] През последните няколко десетилетия Републиканската партия често се асоциира с големия бизнес. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Знаменцето на пощенската кутия изщрака секунда след като вестниците тупнаха на площадката пред вратата ми. Пъхнах револвера в чекмеджето при покривките за чай. „Атлантик“ за мен, „Ролинг Стоунс“ за Тиш. Листовка за изчезнало дете. Сметката за телефона и за замазване на очите, обещание, че издателство „Клиърхауз“ ще ме научи как да забогатя. Никакви заплахи или бележки с искане на откуп.

Телефонът отново извъня.

Реших, че може да е Алстрьом, и се обадох в подходящ дух. Беше полковник Мори.

— Атаката не е особено подходяща за случая, така че превключи на режим приемане.

— Да, сър.

— Когато се обаждам и оставям съобщение да ме потърсиш, трябва да го направиш, ясен ли съм?

— Да, сър.

— Искам да знам в какво, по дяволите, си се забъркал, Джон. Но това може и да почака. Генерал Габриели иска да те види. Опитваме се да се свържем с теб от вчера сутринта.

— Сър, първата ми работа в понеделник ще е да дойда при вас. С глава, посипана с пепел.

— Понеделник е късно. Запиши си това. — Продиктува ми телефонен номер. — Номерът на пейджъра на адютанта му. Обади се незабавно. Онзи съвсем е подгрял.

— Знаете ли за какво става дума?

— Полковниците не искат обяснения от тия с три звезди.

— Да, сър.

Бях се срещал с Габриели на няколко пъти. Царят на армейските доставки, генерал Спешна покупка. Беше типичен представител на чина си. Отвън ламиниран със скромност, иначе суетен до мозъка на костите си. Подчинените му твърдяха, че го харесват, но след второто

изречение започваха да злословят по негов адрес. Беше предвождал бригада в „Пустинна буря“ под командването на муден и внимателен корпусен командир и успял да опази танковете си в перфектно състояние. Ключарите в Пентагона твърдяха, че върши голяма работа от другата страна на реката.

Предстоящият ни разговор ме плашеше.

Набрах номера на пейджъра на адютанта му и веднага ми се обади от мобифон. Адютантът се представи като майор Рипли, а тонът му ми даде да разбера, че поради поста си по-високо от него в йерархията стоят само няколко подполковници. Все пак не пропусна да се обърне към мен със „сър“.

— Разбрах, че генерал Габриели иска да ме види.

Понижи глас.

— Сър, генералът почти приключи за днес с голфа си. Удобно ли ви е да изчакате за малко?

— Не е ли малко горещо за голф?

— Генералът е страстен играч.

— Печели или?

— Генерал Габриели никога не губи.

— Случайно да сте син на генерал Рипли?

— Да, сър.

Беше близо до ума. По неписан закон много от генералските деца минаваха през Пентагона като капитани или майори. Системата беше толкова затворена и работеше така безотказно, че пред нея мафията изглеждаше направо сбирщина мърлячи.

— Полковник Рейнолдс — каза адютантът. — Задръжте само за момент, сър. — Чувах гласове и откъслечни думи, нормалните шумове.

Рипли се върна на телефона.

— Сър, генералът ще ви очаква в дома си във Форт Макнеър, 1800. Не е задължително да идвате с униформа.

Последното си беше божия благословия. Предвид времето. Най-добрата армия в света обличаше офицерите си в полиестер, чудото на текстилната промишленост. Държеше топло през лятото и хладно през зимата. Може би, защото в суматохата след сексуалната революция съпругата на някой от главнокомандващите твърдо да е отказала да гладни повече проклетите му панталони.

Пооправих малко от разрушенията, които си бяхме нанесли с Рогоносеца, и пак си взех душ. Водата пареше на устната ми, която беше подута и чудесно цепната на едно място. На милиметри от лявото ми око се появяваха лилави петна. Хубавото беше, че урината ми бе избледняла до розово.

Застанах пред голямото огледало на гърба на вратата. Тялото ми беше цялото в синини и не можех да се изправя. По времето, когато животът ми течеше нормално, работех много. Добрата ми форма беше едно от нещата, с които се гордеех, нещо като основно задължение. Сега от нея не беше останало много. Облякох риза и меки панталони. На излизане се обадох на погребалната агенция и съобщих на телефонния секретар, че клиентът им е възкръснал.

Включих се към ленивото съботно движение на магистралата през отбивката на 6-а улица. Жегата беше размила очертанията на града. Отклоних се преди мостовете и до ресторантите на реката карах след един туристически автобус. В Макнеър дежурният офицер провери документите ми.

Форт Макнеър е построен на най-хубавия парцел край Вашингтон, райско кътче точно на мястото, където река Анакостия се влива в Потомак. В предната част на малкия полуостров се намира разкошната, екстравагантно построена по времето на Теди Рузвелт^[1] сграда, в която сега се помещава Националният военен колеж. Истинските обитатели на Форт Макнеър обаче са генералите, разпръснати из подредени в спретната редица домове край реката. С изглед — мечта за всеки строителен предприемач.

Името на Габриели беше написано на табелка пред къща на два етажа, която само поколение преди моето би минала за огромна. Сега повечето еднофамилни къщи в предградията бяха също толкова или дори по-големи. Но тълпите от магистрала №7 си нямаха изглед към реката.

Адютантът ми отвори вратата и ме съпроводи през няколко стаи, обзаведени с боклуците, които отегчени съпруги обикновено купуват, докато са на разни панорамни екскурзии. От климатика въздухът вътре намирисваше леко на мазе. Габриели ме чакаше в кабинет, който беше успял да улови малко от речната светлина. Не се беше преоблякъл след голфа. Оранжева тениска с V-образно петно пот на гърдите. Три

четвърти панталони на зелени и бели карета. Генералите не трябва да бъдат оставяни сами да избират цивилните си дрехи.

Габриели беше едър човек. По-висок от мен. Поздрави ме, сякаш си прочистваше гърлото. Ръката му беше потна, със силни пръсти, но мека длан.

— Сядай, сядай. Искаш ли кола? Дан, ще бъдеш ли така добър да донесеш на подполковник Рейнолдс една кола? И се обади във военния клуб. Остави съобщение за Пънчи Хънт. Кажи му, че двамата с Гейл може да позакъснеем малко.

Габриели седна с гръб към клонящото на запад слънце, така че лицето му оставаше в сянка. Започна меко:

— Подполковник Джон Рейнолдс. Оценявам, че ми отдели време от уикенда си. Изглежда, си много зает човек. Началникът ти не можа да те открие. — Усмихна се за момент. — Горкият Мори наистина се видя в чудо.

— Бях в отпуска, сър.

Той пренебрегна извинението ми.

— Тури му пепел. Джон, винаги си ми правил впечатление на талантлив военен. Добър на инструктажите. Уверен в себе си. Начетен. Имаш ли вече подразделение?

— Не, сър. Работя към външния сектор.

— Е, ще видим. Нещата се променят. Разбрах, че служебното ти досие е повече от задоволително?

Придадох си съответния скромнен вид. Адютантът остави на масата чаша вода с лед и кутийка кола и отново излезе.

— Изглеждаш ми от този вид военни, които наистина обичат армията. За които тя е като втори дом.

— Не мога да се оплача от армията, сър.

— А и обичаш родината си. На бас се хващам. И то не само на думи.

Свих рамене и кимнах. Точно в момента родината ми изглеждаше страшно отвлечено понятие.

Брадичката му се повдигна нагоре като лопатата на булдозер.

— Велика страна е родината ни. Най-великата в историята на човечеството. А армията, е, армията е била добра към всички ни.

Страшно добра. — Наклони глава и сенките се спуснаха по лицето му като воал. — Но живеем в такива времена, че трябва да мислим реалистично. Един военен може да има прекрасно служебно досие — прекрасно — и пак да го пропуснат при повишенията. Днес не можеш да предвидиш нищо. Достатъчно често съм го виждал сред съвипускниците си от Уест Пойнт. Дори в собствения си персонал. Съставът на армията става все по-малък. Не всеки се задържа след съкращенията. Сигурен съм, че си бил свидетел как се сгромолясва кариерата на много от твоите приятели и колеги. — Въздъхна. Прозвуча като хрип. — Не можем да удържаме повече фронта. Тия от Хълма не ни разбират. В Белия дом ни мразят. Освен в случаите, когато сме им нужни за някой рекламен фотос. А американците са неблагодарен народ. Вече са забравили колко различен беше светът само допреди няколко години. Ние свършихме своята работа — и все още я вършим. Но кариерата е... да приемем, че кариерата тук вече не е така сигурна като едно време. Човек трябва да си има резервен план. — Наведе се напред, сякаш да оправи значка или ширит по несъществуващата ми униформа. — Какъв е твоят резервен план, Джон?

Имах половинчати планове. Алтернативи. Но през последните няколко дни те се бяха отдръпнали на заден план. Интересувах се по неотложни проблеми.

Габриели се отпусна назад.

— Помниш ли генерал Хънт? Пънчи Хънт?

Никога не се бях срещал с Роско „Пънчи“ Хънт. Но бях чувал много за него. Винаги готов да пхне глава в устата на лъва. Луд по джунглата. Никое място не му изглеждаше невъзможно за провеждане на успешна операция. Говореше се, че като редник е прегризал гърлото на някакъв виетнамец, докато онзи се опитвал да го прескочи. И междувременно избил останалите му сънародници с оръжие 45-и калибър. Понякога случката се разказваше с шест застреляни виетнамци, понякога със седем. Според друга история в Ел Сал^[2] бил удушил човек на ЦРУ, който според него преминал към врага. Беше от тия военни, за чиито подвизи се носеха легенди. Преди няколко години неочаквано се беше уволнил с три звезди на пагона, почести пред себе си и шушукания зад гърба.

— Чувал съм за него, сър. Но никога не сме се срещали.

— Знаеш ли какво си постави за цел той, след като се уволни? — Направи пауза, недостатъчно голяма да мога да отговоря. — Пънчи събра свой собствен екип. Най-добрите от най-добрите. Наскоро уволнили се военни, сержанти, които е познавал лично, талантиливи момчета за специални операции, малко подранили със захвърлянето на униформите. Сега те работят за Пънчи. Наричат ги клуба „Хънт“.^[3] Неофициално, естествено, имат си и обичайните инициали. Но са най-известни като клуба „Хънт“. Не съм те извикал да си говорим по работа и не искам да започна да изброявам имена, но Пънчи има споразумение с една от най-големите ни компании в областта на отбраната — истински патриоти, между другото — да върши някои неща, които военни на действителна служба вече не могат да вършат. Специални мисии за международна свръзка. Разследвания. Преговори, за които медиите не знаят. И като стана дума, управление на медиите. Хората му правят страшно много за тази страна — и никой не знае нищо за дейността им. И смея да твърдя, че са много добре обезпечени финансово. Пънчи винаги е полагал грижи за подчинените си. Наистина добри грижи. — Разтегна устни в усмивка. — За него това е вид компенсация за студените нощи, през които са киснали на германската граница или са се били с гърмящите змии долу в Худ^[4]. Може и да се заинтересуваш, ако си търсиш работа.

Наведе тяло напред и попадна в по-плътната сянка, хвърляна от едно бюро с подвижен плот.

— Виждаш ли, Джон, родината може и да ни забрави. Хората горе не се интересуват от нищо друго, освен пари и преходни забавления. Няма ценностна система, няма чувство за чест. Ами погледни ги. — Посочи надолу към центъра на града. — Липсва им достойнство в обикновените неща. Мръсни, безскрупулни, егоистични дребни хора. — Потърка нос с кокалчетата на дясната си ръка — Но ние още имаме приятели, на които да можем да разчитаме. В отбранителния бизнес. Те имат нужда от нас също толкова, колкото и ние имаме нужда от тях. Заедно спечелихме Студената война. Победихме руската икономика. Можехме и да се бием с копелетата, но не стана необходимо да се стига дотам. Сега трябва да направим всичко възможно да не се отпускате. Китайците само това чакат. — Помръдна едната от веждите си в сянката. — И руснаците. Никога не знаеш какво може да ти се случи. Може и да се върнат. Те са зъл народ.

— Сър, руснаците няма да се размърдат поне още половин век. А китайците.

Прекъсна ме с властен жест на голямата си ръка. Все едно регулираше потока на думите.

— Джон, не искам да изпадаме в политическа дискусия.

Имам друга работа. Въпреки че с удоволствие бих разисквал проблема с теб в един по-късен момент. — Наклони глава под любимия на боксьорите тъп тъгл. Залязващото слънце близна с лъчите си кожата му и освети покаралата около челюстта брада. — Сега, за тази работа из вестниците. Плюс всички намеци. Не е добре за армията, Джон. Въобще не е. Бомба в колата на военен. Полицейска намеса. Мъртва жена. Жена, за която е... съмнително дали е отговаряла на стандартите за съпруга на един военен. А и чух слухове — нищо определено, да сме наясно, че си се забъркал и в по-сериозни неща. — Голямата му глава се поклати като излизаща от чувала си кобра.

— Сериозни обвинения, Джон. Такова нещо може да съсипе една обещаваща кариера. Или дори по-лошо. Правилникът на Военния съд може да бъде много строг.

— Сър.

— Не ме прекъсвай. Опитвам се да ти помогна. — Намести се в стола си и към очите му плъпнаха кафяви сенки. — Реших да не те предавам на правосъдието. Лично се намесих в твоя полза. Заради добрата ти служба досега. Армията няма нужда от още скандали, Джон. Моментът е такъв, че не можем да си го позволим. — Видях очите му. Бяха ярки като кехлибар, единствената част от лицето му, която не беше потънала в мрак. — Искаш ли да навредиш на армията? Точно когато се борим за съществуването си покрай тази проклета история с бюджета? Искаш ли да предадеш приятелите, другарите си и всичко, в което досега си вярвал?

— Сър, какво...

— Не ме разбирай неправилно. Не те карам да правиш нещо, което противоречи на съвестта ти. Просто искам да постъпиш правилно. Да допринесеш за отбраната на тази страна.

— Изсумтя. — По дяволите, не я предавай.

— Сър, какво точно искате да направя?

Погледна ме, изпъна се в стола и тялото му най-после излезе от сянката. Отново напомняше на кобра. Вече ядосана. Много. Изразът на лицето му дори в тази поза изразяваше настървение. Много над нормалното. Джон Браун^[5], готов да се срещне с осемнайсетте куршума.

— Знаеш какво трябва да направиш, Джон. Това е, което исках да ти кажа, полковник Рейнолдс. Имаш право на избор.

Да се погрижиш за страната си — и собственото си бъдеще — или да съдействаш за гибелта ни.

— Сър, ако става дума за дискетите, трябва да... Скочи от стола си. Сякаш невидим французин му беше пуснал машинката си.

— Не знам за какво говориш. Не съм запознат с подробности. Извиках те просто да те посъветвам. За твоё добро. Ние сме загрижени за теб. А сега, ако ме извиниш.

Излезе бързо. След секунди адютантът се появи, за да почисти стаята. Изгледа ме със съчувствие.

— Господи — каза. — Не е трябвало да му противоречите.

Не го погледнах. За последен път се насладих на генералския изглед към реката. Слънцето беше превърнало калната вода в посипано с диаманти злато.

— Генерал Габриели винаги печели — ми напомни адютантът.

Човек не може непрекъснато да се страхува. Подкарах обратно към Хълма и завих към авеню „Пенсилвания“. Там имаше един малък гръцки ресторант, в който двамата с Тиш веднъж си бяхме запазили маса. Знаех, че е глупаво, но бях решил с вечерята да изпия повече от една чаша вино. Ако навремето бях пътувал с „Титаник“, водолазите щяха да намерят скелета ми в килера с шампанското.

След разговора с Габриели изчезна и последната ми надежда. Досега упорито си бях повтарял, че мога да разчитам на армията. Но Габриели *беше* армията. И щеше да уреди да е някъде другаде в момента, в който работата се размирише.

Паркирах малко под ресторанта. Беше нетърпимо горещо. Малцината пешеходци изглеждаха така, сякаш са излезли по улиците

по липса на друга алтернатива. Заключение колата и поех дълбоко миризмата на града.

Пежото ме причака изотзад. Беше кафяво, цялото в ръжда и боботеше като стара прахосмукачка. Спря под ъгъл, като ме заклеши между мястото на шофьора и собствената ми кола. От задната седалка изскочи Рогоносеца. Увит в метри бинт и лейкопласт около носа си. Плюс насочен 9-мм пистолет.

— Качвай се. — Звучеше, сякаш ноздрите му бяха залепени една за друга. — Или ще те убием намясто.

Отстъпи, колкото да ме пропусне да мина и ме побутна с дулото на пистолета. Джери седеше отпред, барабанеше по кормилото и наблюдаваше в огледалото какво става отзад. Цигарата беше като залепнала за долната му устна. Рогоносеца скочи до мен, Джери натисна педала, колата затреця надолу по авеню „Пенсилвания“ и остави цивилизацията зад гърба си.

— Наистина имаш дипломатически имунитет — казах. — Е, за Дьо ла Вер ли работиш, или той работи за теб?

Рогоносеца паркира пистолета до крака си.

— Беше глупаво. Много глупаво. Имам предвид това, което направи днес. Ти си глупак. А полицаите ви са гадняри. Искан да ти помогна.

— Всички искат да ми помогнат.

Джери направи няколко завоя и накрая свърна вдясно. Караше по задните улички. След няколко минути бяхме в тази част на града, в която не е препоръчително да замръкваш. Джери или се мъчеше да се освободи от опашка, или беше обърнал посоката. Спряхме срещу входа на някакво гробище. Познавах квартала от сутрешните си кросове. Но тогава гангстерите си почиват, за да са хубави вечерта.

— Излизай — каза Рогоносеца. — Усмихни се и тръгни към гробището.

— Страшно весело.

Когато излязохме, изтегналите се в сянката на верандите си местни ни изгледаха, сякаш бяхме кацнали от Марс. Едно сплетено на ситни плитки момиченце дори изтърва въжето си. Някакъв старец поклати глава. Рогоносеца може и да беше скрил пистолета в джоба си, но не можеше да излъже никого на тази улица.

— Дано да сте въоръжени — казах.

— Млъкни. Влизай вътре. Върви по пътеката.

През първата нощ Рогоносеца ме беше нарекъл аматьор. Но аз дори не бях в играта. Предполагаше се той и Джери да са професионалисти. Съвсем бяха оплескали нещата. Явно гробището беше техният начин да ме сплашат. Докато нормалните хора вършеха същото по Интернет.

Надгробните плочи бяха стари и натрошени. Безнос ангел със счупени крила се извисяваше над купчина бутилки от уиски и използван розов презерватив. Джери свърна зад един мавзолей и се спъна в двама изтегнаха се с гръб към гранита наркомани. Дори не ни погледнаха.

Върнахме се да потърсим друго място.

В края на редицата гробове се издигаше някаква служебна сграда. Рогоносеца каза:

— Там. Сядай.

Седнах на ниска каменна пейка. Рогоносеца остана прав, а Джери клекна като будистки идол. Имах няколко въпроса към *les freres*^[6], но исках първо да чуя какво ще ми кажат те.

— Слушай — каза Рогоносеца. — Франция не е виновна за това. Не сме слагали бомба в лабораторията ви.

— Знам.

— Истина е. Трябва да ме изслушаш. Нямаме много време. — Протегна ръце с обърнати нагоре длани, пръстите му сякаш искаха да се захванат за въздуха. — Не слагаме бомби. Бяхме изненадани колкото и вие. Не бихме го направили толкова явно. Нито толкова скоро. — Погледна към умиращото небе. — Искаме да... спрем хората, които ни причиниха това. Не просто да си отмъстим за жертвите. Така правят американците. Не ние.

— А аз съм само поредният тъп гринго.

— Не. Може и да си глупак. Но можеш да ни помогнеш. Как да те убедя, че не ние сме сложили бомбата?

— Тогава кой го е направил?

На фона на залеза край една по-долна редица гробове се очертаха няколко обути в увиснали шорти силуета, погълнати в средновековен надгробен танц.

Рогоносеца ме погледна с прямотата, която прави французите толкова комични:

— Не знаем. Не можем да разберем. Партньорът ми смята, че са същите, които са сложили бомбата и в нашия център. Може и да е вярно. Аз не съм убеден.

— И само за да не замира разговора, мога ли да ви попитам кои може да са тия хора? *Кой* е поставил и двете бомби?

Завиха сирени. Може някой от местните и да беше забелязал, че подутината на панталоните на Рогоносеца се пада прекалено встрани, и да се беше обадил в полицията. Съмнявах се обаче да е така.

— Не знаем — каза Рогоносеца. — Голяма загадка. Не знаем защо вашите хора ни нападнаха. И ето че сега взривявате собствената си лаборатория.

— Мислиш, че и двете бомби са дело на американци? Значи сме вдигнали във въздуха собствените си хора? Я стига!

Наивността ми го накара да се втрещи.

— Кой друг? Нищо друго не се връзва. Само че не знаем кои точно американци.

— Мислех, че европейците винаги обвиняват ЦРУ.

Бинтът по носа му се набразди.

— ЦРУ вече не са толкова смели. Прекалено много бюрокрация. Всички ги наблюдават. А и ние сме французи, не европейци.

В далечината се чу изстрел, последван от още два. Рогоносеца подскочи. Но Джери остана на мястото си.

— Изслушай ме — каза Рогоносеца и пристъпи по-близо. Въздухът се беше напълнил със сенки и той искаше да види лицето ми. Бяха избрали много глупаво място за среща, освен ако не бяха планирали да ме оставят тук. Но не изглеждаше да е така. Бяха готови на всичко, но искаха резултати, не още неприятности.

Все още бях убеден, че бомбата в нашата лаборатория е тяхно дело.

Отзад някой рязко изкрещя:

— Майната ти, кучко, направи го.

Джери и Рогоносеца си казаха нещо на френски. Не разбрах нито дума. Малките черни мушички ни откриха. Аз и Рогоносеца се опитвахме да ги прогоним с ръка. Джери не им обърна внимание.

Може Габриели да ми беше направил услуга. Като ме беше светнал за реалността. Дълго си бях мислил за армията като за последното убежище на добродетелта, но поне един блестящ генерал беше нагазил в лайната. Чакаше ме доста материал за размисъл.

Определено не харесвах тия момчета. Но бях снижил летвата до едно: да си върна Тиш жива.

Знаех две неща. Първо, независимо от цялата си драматичност и размахване на пистолети Балзак и Дюма нямаше да ме наранят. Поне засега. Второ, наистина имаха нужда от помощта ми.

Рогоносеца се върна към мен, като пътъм подритна някакъв празен флакон от дезодорант.

— Партньорът ми — започна пак Рогоносеца — казва, че не разбира как можеш да се имаш за мъж. Казва, че е очевидно. Хората, които са поставили бомбите, са същите, които са убили момичето ти. Но на тебе не ти пука. Оставяш ги да я убият и не правиш нищо да си отмъстиш. Никога няма да ти позволи да се доближиш до сестра му.

— Тя бръсне ли си краката?

Лесно е да се правиш на остроумен, когато не ти се налага да се страхуваш. В момента ме побиваха тръпки повече от квартала, отколкото от Белмондо и Делон.

— Нищо ли не изпитваш към нея? — попита Рогоносеца. — Нищо след загубата на такова добро момиче? Или вече си я заменил с русата? После американците казват, че французите са циници.

Реших да му кажа.

— Не си в час, мой човек.

— Какво искаш да кажеш?

— Още не си научил. Тя е жива. Трябва ви някой добър консултант, въобще не сте в течение.

Рогоносеца погледна към Джери. И пусна нещо на френски. После пак се обърна към мен.

— *Кой е жив?*

— Тиш О'Мейли. Момичето ми.

Наистина не бяха в течение. И Депардьо не би могъл да изрази по-добре изненада. Рогоносеца изстреля още френски думи. Заразен от учудването му, Джери се приближи към мен. Умираще да ми каже нещо сам.

— Трябвало е да внимаваш повече в училище — му казах.

— Откъде знаеш? — попита Рогоносеца. — Всички знаят, че е мъртва. Писаха го по вестниците.

— Ти вярваш на медиите? — подчертано поклатих глава. — Приблужи се и си води бележки. Ако искаш. Жива е. Имам една видеокасета. Или по-скоро имах видеокасета. Няма съмнение, че на записа е жива, и няма съмнение, че записът е правен, след като бомбата в колата ми изстреля нагоре коефициента ми за застраховка живот. — Погледнах го. — Вчера мъж на име Алстрьом ми я даде в едно заведение за бърза закуска. А-л-с-т-р-ъ-о-м. Твърди, че идва от Ел Ей, но не съм съвсем сигурен къде си върти далаверите в момента. Изпълняваше поръчение за сериозни *hombres*^[7]. Може и да са хората от вашата лаборатория. Така че защо не го потърсите? А сега да се мятаме на конете и да изчезваме, преди да пристигнат ловците на скалпове.

Рогоносеца ме погледна изотгоре. Стъмваше се и наистина трябваше да тръгваме. Пистолетите нямаше да са от особена полза. Наоколо с пистолети си играеха децата до 14 години. Истинските герои носеха АК или нещо още по-добро.

— Лъжеш — каза. — Измислил си цялата история, за да ни объркаш.

— Позна. Но нали се предполага, че не вие сте хвърлили фойерверките в Джорджия? Помолихте за информация и аз ви я дадох. Ваша работа е дали ще ми повярвате.

— Опиши мъжа. Този Алстрьом.

— Среден на ръст. 42 номер талия, натъпкана в панталони номер 38. Пресметнете си го сами в метри. Лицето му е хванало прекалено много слънце и нередовен живот. На 40, но изглежда на 50. Оредяваща руса коса. Облича се като евробоклук. Ще ви хареса. Сигурно си ляга със слънчевите очила. Ако сте подслушвали телефона ми, имате гласа му.

— Не подслушваме телефона ти.

— Значи сте пропуснали шанса да го направите. Изпревариха ви.

— В твой интерес е да не си ни излъгал.

— Не мога ей така да си измисля за Алстрьом. Между другото, викат му Али. Няма как да го объркате. Представата за американски мъжкар на всеки европейски интелектуалец.

— Къде да го намерим?

Усмихнах се. Явно бях попаднал на състезание за титлата глупак на годината.

— Ако знаех, щях да ви кажа. Плаче си някой да го пораздруса. Но не се безпокойте. Ще го намерите, освен ако не сте изгървали основните курсове в училище. Толкова е глупав, че използва собственото си име.

— Може би ще го намерим.

— Чуй ме, и без повече глупости. Алстрьом е дребна риба. Но работи за големите шефове. Подвизава се из шикозните квартали. Ако го пообработите, предполагам, ще ви даде даже повече от нужната информация. — Погледнах Джери. — Казах ви каквото знаех, момчета. От вас искам само едно. Да ми дадете каквато информация ви попадне за Тиш О'Мейли. Засега не ми пука за това какво сте или не сте направили. Искам Тиш. Жива. И непокътната. Споразумяхме ли се?

Рогоносеца сви рамене.

— Не се интересуваме от момичето. Ако я намерим, е твоя. Ако наистина е жива.

— И всякаква информация за нея. Вие ми казвате каквото знаете, и аз продължавам да ви информирам за това, което знам аз. Но без повече играчки.

Още френски.

Звуковият фон се беше покачил като водно ниво в плувен басейн. Гадни гласове и приглушени звуци, за които не ти се иска да разбираш откъде идват.

— Момчета, наистина трябва да се махаме оттук.

Рогоносеца клекна на няколко инча от лицето ми.

— Добре. Ще се споразумеем. Има и нещо друго. Носят се слухове за някакви дискети. Сигурно знаеш нещо и за тях.

— За пръв път чувам.

Бинтът по носа му беше уловил последните слънчеви лъчи. За разлика от очите му.

— Може информацията на тях да е важна. Нямаме подробности. — Погледна към тъмните очертания на партньора си. — Но ще ти предложи нещо, на доверие. Ако ти попаднат тия дискети — мисля, че ще ги разпознаеш, — в такъв случай ще получиш помощта на

правителството на Франция. Ще ти платим. Ще можеш да започнеш нов живот с момичето си. На някое небиещо на очи място.

— Съжалявам, не знам нищо за дискетите ви. Но... от любопитство, колко предлагате?

Рогоносеца несигурно потърка наболата си брада.

— Да кажем... 100 000 щатски долара? Достатъчно за едно начало.

Франция наистина го беше zakършила.

— Може ли вече да тръгваме? — попитах.

Тръгнахме си. След залез-слънце гробището се превръщаше в квартален клуб за всякакви мероприятия. За купони. Любовно гнезденце. Упражнение в стрелба. Вървах бързо и накарах и Бокус и Ескофие да ускорят крачка. Някой беше донесъл мощен касетофон. От рапа се носеше лесно различима стопроцентова омраза. Предположих, че щом може да си позволи да донесе електрониката си, без да се страхува, че ще се раздели с нея, собственикът ѝ трябва да е яко момче. На оградата бях убеден, че изходът ще е заварден от местните гангстери, но сенките се оказаха просто деца. Може би щяха да си опитат късмета с един, но не и с трима.

— Приятел, имаш ли долар? — ме попита едно от по-малките.

— Глупак! — изсмя се по-голямо момче — Няма да ти дадат нищо, копеле.

Идването на тъмнината беше накарало обитателите на улицата да изчезнат от верандите. Навсякъде щорите бяха пуснати. Под една улична лампа, пънкар проповядваше нещо на две-три от приятелчетата си. Успокоих се чак когато влязохме в колата.

Пежото не пожела да запали. Джери натисна газта няколко пъти, после го изрита и накрая излезе и прегледа двигателя. След малко към него се присъедини и Рогоносеца. Мартин и Луис. Допълних бройката до трима.

Цяла лавина *merde*.

— Момчета — казах, — препоръчвам ви да я заключите добре и бързо да се придвижим до онзи мост там. Не се безпокойте за колата. Тия хлапета имат достойнство.

Рогоносеца ме изглежда патетично.

— Но аз съм се подписвал за тази кола. В посолството.

- [1] Президент на САЩ (1901–1909). — Б.пр. ↑
- [2] Салвадор. — Б.пр. ↑
- [3] Игра на думи, на английски „hunt“ означава и търся, ловувам.
— Б.пр. ↑
- [4] Другото име на остров Еспаньола. — Б.пр. ↑
- [5] Герой на Севера, чието убийство индиректно води до
Гражданската война. — Б.пр. ↑
- [6] Братята (фр.). — Б.пр. ↑
- [7] Хора, мъже (исп.). — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Паркирах форда близо до вкъщи. На непозволено място, за по-бързо. Бях изплашен. И се чувствах по-глупав отвсякога.

Бях искал да питам Рогоносеца какво имаше предвид с това, че сме ги направили на глупаци още преди да вдигнем във въздуха лабораторията им. Мисълта ме беше измъчвала с дни. Но когато имах възможност да го задам, въпросът сякаш беше излетял от главата ми.

Трябваше да се наспя. Все пак беше начин да се отърся за малко от проблем, с който още не бях напълно наясно.

Кори ме чакаше на стълбите пред вратата. В моя квартал можеш да си го позволиш, в случай че не си замесен с хора, които си падат по бомби, отвличания и убийства. Приличаше на дете. Докато не се изправи.

— Безпокоих се за теб — ме уведоми. Отново използваше гласа си за особени случаи.

— Да влезем вътре. — Отключих с най-голямата скорост, на която бях способен.

— Пак ли те преследват?

Не отговорих на въпроса и затръшнах вратата, като се надявах вътре да не ме чака някоя нова изненада. Тръгнах нагоре по стълбите, но се сетих, че трябва да свърша още нещо. Отидох в кухнята и отворих чекмеджето с покривките.

— Вземи си го — бутнах револвера в ръката ѝ. — Трябва да съм бил луд да те оставя да ми го пробуташ. Откъде, по дяволите, въобще си намерила това нещо? Да не ти го е дал назаем кметът?

Погледна ме в очите.

— Беше на Ем.

Това ме поохлади.

— Ем не беше от хората, които държат пищови в къщата си.

— Беше изплашен. Казах ти. Не знам защо. Страхувах се, че ще се самоубие. — Спря за момент и пристъпи към мен. — Или че ще убие мен. Нещата между нас вървяха на зле. Скрих го.

Веждите ми почти докосваха тавана.

— Скрила си го? И, естествено, малката Кори го е направила толкова добре, че отрядът златотърсачи, които претърсиха апартамента на Ем, не е могъл да го намери. Стига, Кори.

Тя сви рамене.

— Не го бях скрила в апартамента. Отнесох го в службата.

— Скрила си го в сенаторски офис?

— Не е ли хитро?

— Няма как да си го прекарала покрай охраната.

— Ултравиолетовите детектори са за туристите. Имам пропуск.

Поклатих глава.

— Кори, баща ми ми е казвал да внимавам много с момичета, които си играят с огнестрелни оръжия.

— О, престани, Джон. Не знаеш колко ми беше трудно. Ти продължаваш да мислиш за Ем като за велик романтичен герой. Е, той беше най-големият кучи син, който се е раждал някога. И пиеше като руснак. Залиташе и се блъскаше в стените през по-голямата част от времето. Или блъскаше мен в стените. Ако не ми трябваха пари, никога не бих останала с него. Сега можеш да ме изпратиш в затвора.

— Не искам да говориш повече за Ем. Знаеш ли, че днес беше погребението му?

— Колко букета изпрати? Мислиш ме за черната вдовица, нали? Е, какво ще кажеш за следното: страх ме е. Наистина ме е страх, господин военен. И знам за погребението на Ем повече от теб. Гробището „Уитиър“. Само за стари масачузетски фамилии. Церемонията ще се води от преподобния Франсис Барлоу. — Изкриви малката си уста. — Познавах Ем и не биха позволили да ги притесняват разни помяри. Казаха на света да си гледа работата. „Семейство Карол не се нуждае от съчувствието на масите.“ Виждал ли си ги, Джон? Отнасяха се с мен като с боклук само защото баща ми не е бил голяма клечка. Бяха ужасени от перспективата той да се ожени за мен.

— Щеше ли да го направи?

— Не.

— Така ли?

— Предложи ми. Отказах. Знаех, че няма да мога да го изтърпя за цял живот. — По лицето ѝ се изписа омраза. Истинска. — Опитай

някога да движиш с алкохолици. Трябва да чакаш половин час, преди да използваш тоалетната, след като те са били там.

— Запази подробностите за автобиографията си. Трябва да тръгвам. — Отново се запътих към стълбите.

Последва ме. С револвер в ръка.

— Къде отиваш? Какво става?

Влетях в спалнята си. Бикините и книгите на Тиш още лежаха по пода. Взах един куфар, който ченгетата бяха захвърлили в ъгъла, и започнах да събирам вътре най-необходимите неща.

— Къде отиваш?

— Внимателно с този топ. Не знам къде отивам. Просто трябва да се махна оттук. Прекалено е оживено. Трябва да помисля. Да си обясня някои неща.

— Нека да дойда с теб. Може да съм ти от помощ.

— Кори, за военните инструктажи винаги подготвяме три тактики, от които да си избере шефът. — Вдигнах купчина чорапи от пода. — Тактика номер едно е тази, която искаш той да избере. Номер две би приел, но не е добра колкото първата. И последната е толкова глупава, че знаеш, че шефът не би я приел за нищо на света. — В приглушената светлина беше трудно да различиш дали чорапите са кафяви или черни. Хвърлих всички в куфара. — Ако те взема със себе си, ще постъпя според план номер три.

— Моля те. Не разбираш колко съм изплашена.

— Вън на стълбите не личеше да те е страх. *Не приличаш* на изплашена, скъпа. И не виждам някой да те преследва. Освен обичайните заподозрени, от които в този град се навъртат с хиляди. Стотици хиляди. — Сгънах три смачкани чифта спортни гащета. Не знаех колко дълго ще ми се наложи да отсъствам. Трябваше да съм в службата в понеделник сутрин. Но не бях много оптимистично настроен. И знаех, че ще направя всичко по силите си, за да намеря Тиш. — Кори, мога да ти кажа, че единственото, от което трябва да се страхуваш, е да се навърташ около мен.

— Страх ме е да остана сама.

— Обади се на сенатор Фауст. Обзалагам се, че ще направи нещо за теб. И свали този пицов. Оръжията не са играчки.

— Не мога да му се обадя. Искам да кажа, не искам да му се обаждам. Не мога да му се обадя.

Отидох в банята и изпразних лавиците в стар несесер за бръснене.

— Мислех, че Фауст е в списъка на най-изгодните партии? Харесван от жените. Големият ти шанс да успееш, бейби.

Седна на леглото, което не беше оправяно от много време. Плъзна револвера по матрака и зарови лице в дланите си.

— Опитах се да ти обясня, но ти не ме слушаш.

Спрях.

— Е, добре. Последна възможност. Какво ще ми кажеш, Кори? Честно казано, не мисля, че една екскурзия с мен е най-примамливият начин да си прекараш съботната вечер.

Погледна ме. По начина, по който гледат влюбените жени. А може любовта и страхът да се проявяват по един и същи начин.

— Един човек дойде в офиса. Да се срещне със сенатора. Никога не са идвали в събота. Не е позволено. Дори и когато Конгресът е в сесия.

— Стажанти от Белия дом?

— *Моля те, Джон?* Съжалявам за вчера. Радвам се, че гаджето ти е още живо. Но не можеш да се държиш така с мен. Аз съм човешко същество, Джон. Като теб. И нея. — В плувналите в сълзи очи нахлу допълнително цвят. — Този човек. Беше толкова... не намясто. По би му отивал Лас Вегас. Но не и Вашингтон. С Фауст говориха поне час. Не разбиха нищо. Фауст е толкова придирчив към хората. — Повдигна лице. — На излизане този спря на бюрото ми и се представи. Ангстром или нещо подобно. Каза, че те познава, Джон. Каза го, сякаш знаеше и много други неща. Изплаши ме. Наистина. Искях да питам сенатора кой е, но той си тръгна веднага след този Ангстром. Беше като подплашен. Почти ме събори на път към вратата. — Очите ѝ бяха приковани в мен. — Кой е той, Джон? Какво иска от нас?

Погледнах към нея. И към револвера ѝ.

— Куфарчето ти още ли е долу?

Тръгнахме по шосе 66 и спряхме в едно заведение за бърза закуска в Манасас. Бургерите на Бул Ран^[1]. Кори говореше с пълна уста. Нещо, което Тиш никога не беше правила. Може и за момент да беше забравила ролята си.

— Мислиш ли, че сенатор Фауст е замесен? — попита, избърсвайки петънце майонеза от горната си устна. Предвид фигурата си на инструкторка по аеробика проявяваше странен апетит към храната. — В смисъл че този човек, твоят приятел, ми изглеждаше способен да създаде проблеми на някого.

— Защо не? Явно всички останали са замесени. И Али Алстриом не е и никога не ми е бил приятел. — Отхапах, сдъвках, преглътнах храната и чак тогава запитах: — Сенаторът е голям привърженик на ББСП, нали? И го иска веднага?

Кори почти преглътна хапката си и каза:

— Много си пада по оръжията. Точка. Досега не съм виждала отбранителна система, която да не му е харесала. — Прокара език по зъбите си и изпадна в спомени. — Виждаха се често с Ем. Ем обичаше да дава вечери в негова чест, от тия, на които хвърляш баснословни суми за храната. За всички от корпорацията. Фауст ги гощаваше с петнайсетминутни речи за дома, ябълковия пай и оръжейните проекти. Трябваше да присъствам. Ем обичаше да се фука с мен. Да ме опипва под масата. След това се връщахме вкъщи и нищо. После започнах работа при Фауст. Ем го уреди. Позволих му. Казах ти за това. Реших, че наистина е стъпка в правилната посока.

Бях забелязал едно — можеше да я питаш и за теорията на относителността, но на петото или шестото изречение тя успяваше да завърти разговора към себе си.

— Не си падам особено по тези на Хълма. Дори не гледам репортажите от Конгреса. Кажи ми, Фауст искрен ли е? Или твърдата позиция по въпроса за отбраната е само начин да печели пари?

Тя лапна последния препържен картоф.

— О, напълно е искрен. Дори има лична колекция от оръжия. Показа ми я на един от приемите си. Луд е по пистолетите. Направо не е нормално. Покани ме да постреляме някой ден. — Избърса устата си. — Фройд би го харесал. Обича да посещава военни бази. Нещо като хоби. Да не кажем фиксидея. В окръга си няма много вземане-даване с отбранителната индустрия и затова се фука, че е безпристрастен. В отбранителния сектор си падат по това. Не могат да му се нарадват. Не им пука как гласува за Медикеър^[2] или образованието, стига да пробута бюджета за отбраната. — Въпреки че нямаше нужда, избърса повторно устата си. — Ем му се подиграваше. Когато беше пиян.

Казваше, че е достатъчно „Макон-Болт“ да качи Фауст на някой изпитателен полет с прототип на ББСП, и комисията му ще удвои поръчаната бройка. Имаше още нещо. Ем и Боб Нечестни мислеха Фауст за потенциален кандидат за вицепрезидент за следващите избори. Спазване на регионалния баланс. Само като ги слушах, се чувствах част от богоизбраните. Беше вълнуващо, признавам си. Още е.

— Виждала ли си Нечестни? Господин „Макон-Болт“?

Кори ме изгледа изненадано. Сякаш бях задал много тъп въпрос.

— Разбира се. Ем му беше протеже. Идваше на всички партита. Имаме ли време за кафе?

— Ще си вземеш едно за из път.

Изправих се и Кори последва примера ми.

— Трябва да се отбия на едно място.

— Аз ще ти купя кафе. Как го пиеш?

— Черно.

Наредих се зад хърбав мъж, облечен в избеляла тениска и дънки. Имаше проскубана опашчица, още по-проскубана брада и шапка с инициалите на някаква превозваческа фирма. Сигурен бях, че слуша кънтри. Може и да не беше слагал вратовръзка от абитуриентския си бал. Невидим за обитателите на предградията, освен в случаите, когато идваше да окоси ливадите им. В армията се бях сблъсквал с момчета като него. Беше от хората, чийто пра-пра-прадядо е носил сива униформа и е размазвал Армията от Потомак, преди Грант да слезе на изток и да ги затисне с пълната тежест на Севера^[3]. Отброяваше монетите за хамбургера си. Винаги щеше да бъде прецакан от политиците, но и без това той беше този, който си подлагаше задника при война.

Изчаках Кори на вратата и ѝ подадох кафето.

— Още информация за Боб Нечестни, моля.

Паркингът вонеше на изгорели автомобилни газове.

Климатикът на колата ми не работеше. Преди да спрем, бях настроил радиото на една колежанска джаз станция и сега само го намалих.

— Боб е играч — каза Кори. — От тия, дето купуват маниерите си заедно с първата си членска карта за някой клуб. Знае, че светът играе по свирката му, и затова си мисли, че не трябва да вдига много

шум. Носи страхотни костюми. Знае как да говори пред хора. Пред него сенаторите изглеждат като манекени. Ако пожелае, би се свързал и с Господ. А Той може и да се притесни, че Боб няма време да си побъбрят. — Наведе се напред, така че да отпие от кафето си, без да се причести с него. — Не знам какво друго да ти кажа. Ако някога умре, сигурно ще го погребат в мавзолей. Никой не знае колко точно е богат.

— Какво мислеше Ем за него?

— Възхищаваше му се. Боготвореше го.

— Не знаех, че е бил способен да боготвори някого. Завих на юг по шосе 29. Бъдещето беше пълно с черни пътища. Така че да мога да засека преследващи ни в тъмното фарове.

Кори се наведе пак към кафето си.

— Може „боготвори“ да е твърде силно. Но беше заслепен. Всичките тези пари, властта. Сделките. Обичаше да казва: „Не мога да разбера как го прави.“ Кое то от неговата уста беше страхотна похвала. В интерес на истината, мисля, че малко се страхуваше от Нечестни.

— Защо?

По-скоро усетих, отколкото видях как сви рамене.

— Кой не се страхува от шефовете си? Нечестни беше последната инстанция.

— Каза, че през последните няколко месеца с Ем е ставало нещо? Че нещата между вас са отивали на зло. Че е пиел.

— Връзката ни поначало не беше нещо кой знае какво.

— Можеш ли да си го обясниш с нещо? Нещо по-особено?

Минавахме през железопътни релси и Кори повдигна нагоре чашата си. Над някаква ярко осветена бензиностанция се развяваше знамето на Конфедерацията.

— Животът с Ем поначало си беше особен. Не знам. Пътуваше много. Разбирахме се най-добре, когато беше отсъствал за дълго време. Знаеш как е. Спомням си веднъж, връщаше се от една от тия тайни изпитателни станции в Невада, Юта или бог знае къде. Беше се подредил още на летището. Тогава ме удари за пръв път. Беше толкова неочаквано.

— Защо не го напусна? Още тогава?

Забави малко отговора си. Свих по един черен път. Отчаян опит да объркам преследвачите.

— Е, вече ти казах. Мислех си, че съм срещнала шанса си. Мислех, че имам нужда от него. — Отпи от кафето. После пак. Виждах бледото ѝ лице с периферното си зрение. — Може и да ти прозвучи перверзно — каза накрая. — Но мисля, че част от мен смяташе, че си го заслужава.

Бяхме се отдалечили доста от Вашингтон и джаз станцията започна да пращи, така че трябваше да се задоволя с диджей с глас на амбулантен търговец и нешвилски репертоар. Рядко слушам кънтри, но имах чувството, че вече съм чувал всички песни. После амбулантният каза, че превключват на новини от Атланта.

Не ми стана по-добре. Ченгетата от Атланта, ФБР-то и останалите организации бяха обградили общежитието, в което се криел някакъв иранец. Изкарваха го като истинска обсада. Репортерът от мястото на събитието съобщи, че мъжът бил основният заподозрян за експлозията в изследователския център, чието разрушение представлява такава загуба за семействата от региона и за цялата нация.

Представих си изплашен до смърт притиснат към пода дребен далавераджия, който си мечтае за измисленото от сънародниците му летящо килимче от „Хиляда и една нощ“.

Не вярвах, че го е направил той. Освен ако не е бил нает да замаскира местните таланти в областта. Все още не бях сигурен кой е поставил бомбата. Но беше изключено да повярвам, че е някой с тюрбан и рошави вежди.

В стомаха ми се гонеха лоши предчувствия. Започвах да осъзнавам колко малка е моята роля.

А това означаваше, че съм лесно заменим.

Спрях в долината Шенандоа, в мотел край един от градовете, чиято основна прехрана е земеделието и тръгналите на обиколка из забележителностите от Гражданската война туристи. Кори ме придружи до рецепцията. Когато поисках отделни легла, работещият нощна смяна ме изгледа иззад бюрото си, сякаш бях най-големия глупак на света.

Минаваше полунощ. Кори се затвори в банята, а аз пуснах Си Ен Ен. Основната новина беше обсадата на общежитието в Атланта. Кори

излезе по тениска, но този път не беше забравила бикините. Легна си и загаси лампата откъм нейното легло. Намалих звука, но продължих да гледам. С чувството, че знам какво ще се случи. Кървава фиеста на живо.

Малко след един федералните и отряд местни доброволци щурмуваха стаята на иранец. Стреляше се толкова много, че операцията заприлича на отмъщение за Пустинна буря №1. Убиха го. Не се виждаха военни. Изключих телевизора, без да изчакам коментаторите да започнат да гадаят той ли е истинският виновник и отидох да си измия зъбите.

Опипом намерих леглото си в тъмното. Изтощен. Но сънят явно не се вписваше в програмата ми. Чакаха ме прекалено много въпроси за разрешаване. С прекалено малко отговори. И равномерното дишане на Кори.

Стиснах очи като дете, което се страхува от Торбалан. След около минута я чух да се раздвижва под завивките си.

И двамата бяхме пребити. Кори похъркваше. Но аз не можех да заспя. Откъслечни мисли се явяваха, забиваха се в съзнанието ми и веднага пак се оттегляха. Отговори, които се изпаряваха, щом се докоснех до тях. Военните са обучени да поемат инициативата. Аз бях просто един лабораторен плъх.

Изведнъж в тъмнината, от която човечеството открай време се страхува, получих прозрение. Беше нещо, което не се поддава на логиката и разума. Просто го знаеш.

Нещо лошо.

Станах — много тихо — и затърсих из пътната си чанта револвера, който ми беше върнала Кори. Защото можел да ни потрябва.

Джон Рейнолдс клечеше като глупак. Каквато всъщност си и беше. Глупак на глупците. Бос на набития с песъчинки килим.

Хванах оръжието за барабана, отнесох го в банята и затворих вратата.

Мотелът не беше от особено луксозните. Крановете бяха от стар бял порцелан, светлината — ярка. Завъртях барабана. После отворих револвера и изкарах патроните на дланта си. Затворих го и натиснах спусъка.

Изщрака.

Добре. Да си помислим кого се очакваше да застрелям с него. Не вярвах на историята за това как пищовът се е озовал при нея. Не вярвах на повечето от нещата, които ми беше казала. Но не си бях задал сериозно въпроса защо го прави. Направете справка с Фройд, Юнг и Адлер по въпроса, но за мен Кори беше сляпо петно. Не исках да я допускам до себе си. Важно беше да продължа да поддържам точната дистанция помежду ни. Но в случая правилна дистанция нямаше. Тя не беше просто кълбо нерви, нито продукт на лошия мъжки вкус.

Защо ми беше дала револвера?

Не си падам по оръжията. Но съм си имал много вземане-даване с тях. Прегледах внимателно револвера. Доста просто замислено парче метал. Изглеждаше наред.

После, осенен от внезапно сутрешно вдъхновение, се сетих да проверя патроните. На пръв поглед изглеждаха нормални. Но нещо не се връзваше.

Оставих револвера и амунициите на пода и вдигнах един патрон срещу светлината. Примижах и го разгледах. Повторих процедурата и с останалите. След което дълго стоях неподвижно.

Накрая пъхнах патроните обратно в барабана, изгасих лампите и се върнах в спалнята. Трябваше ми време, за да свикна пак с тъмнината. Вървах бавно. Като се блъснах на няколко пъти, се приближих на пръсти до леглото на Кори и там спрях. Беше зарязала хъркането, но определено спеше. Косата ѝ блестеше в златисто.

Насочих револвера към главата ѝ. Бях на сантиметри от нея. После натиснах спусъка.

Натиснах го още няколко пъти, заслушан в шестте изщраквания на петлето и тишината след тях. Кори промърмори нещо, но не се събуди. Беше ми дала нормален револвер, но някой си беше поиграл с патроните. Щях да съм мъртъв в минутата, в която го насочех към някого.

Изтрезняването дойде прекалено рано.

Стоях до леглото ѝ, докато повече не можех да я гледам, после върнах револвера в легълцето му в чантата ми и се измъкнах навън. Седях опрян на стената на мотела още по шорти и тениска и зяпах нарядко преминаващите коли.

Когато се върнах вътре, хоризонтът вече бледнееше. Поспах малко. Сънят ми не беше спокоен. Когато най-последно се отказах и станах, Кори още спеше. Беше наистина красива жена.

Взех си душ и се облякох. Шумът я накара сънливо да откряне клепачи.

— Надолу по пътя има закувалня — й казах. — Ще се поразходя и ще взема нещо за ядене.

— Не ям сутрин. — Гласът й беше дрезгав от съня. — Само кафе. Ако обичаш. Черно. И може малко сок. Добре ли си?

Излязох. Искях да не се връщам никога, просто да оставя Кори и всичко останало в евтината мотелска стая.

Мотелът беше в покрайнините на града. Табели сочеха пътя към междуцатската магистрала. Беше неделя сутрин в един чист свят. Минаващите коли и пикапи бяха пълни с хора. Отиваха на църква. По това време във Вашингтон хората бягаха, за да се отърват от излишните килограми, и четяха сутрешните вестници.

Закувалнята беше еталон за мирно съжителство. Старци с тиранти, няколко скитници. Експедитивна сервитьорка. На крайната маса беше седнало пременено в неделните си дрехи многочленно семейство. Въздухът ухаеше на пържен бекон и кафе.

Седнах на един стол в ъгъла. Реших първо да се нахраня. Не изгарях от нетърпение да се върна в мотела. Без да ме е питала, сервитьорката ми донесе кафе. Менюто им не беше особено здравословно.

Беше трудно да си представиш, че цели цивилизации са съществували без кафе. В закувалнята го правеха остро и доста редишко. Но беше топло.

Двама старци се смееха на нещо, което само те разбираха.

Поръчах голяма закуска. Ерата на прогонващото апетита пълзливо отчаяние беше отминала. Докато чаках храната, развалих пари и от външния автомат си купих неделния „Поуст“. Изданието беше подготвено преди края на обсадата на общежитието в Атланта.

Изпих още една чаша кафе, удивен колко нормално си живеят останалите хора. За вестниците отдавна бях мъртъв, стара история. Тиш се беше появила съвсем замалко. Нахраних се бързо, без никакви

церемонии, и изядох дори малките пакетчета шунка, които вървяха с препечената филийка.

На стола до мен седна набит мъжага. С изскочили от тениската мускули и малко дяволче, татуирано върху огромния му бицепс на общ работник. Дрехите му бяха раздърпани, брадата и мустаците сивееха. Едва се крепеше на границата на лудостта. От типа, който кисне из закусвалните по американските второкласни шосета.

Келнерката му донесе кафе, доля и моята чаша и отиде да вземе чиния палачинки от кухнята.

— Пишат ли нещо интересно? — попита ме мускулестият.

— Може да го прегледаш.

— Много ви благодаря. — Извади портфейла си и остави на барплота 20 цента. — Не искам да си развалям закуската. А сега си вдигни задника оттук, излез спокойно и се качи в белия микробус.

Оставих чашата си.

— А ако не го направя?

Можеше да се оправи с мен. Мускулите ми бяха като на военен. Неговите бяха истински. И не приличаше на човек, който би отстъпил пред по-слабия.

Усмихна се под мустак.

— Ами тогава ще трябва да те убия. — Погледна огромната розова панделка на кръста на сервитьорката. — И нея. И още няколко от тези примерни граждани. За да изглежда както трябва. — Глътна набързо кафето си. — И момичето в хотела. И червенокосата ти дивачка.

Една голяма ръка стисна здраво рамото ми.

— Решителният момент — ми каза. — Цялата тази история достигна точката, в която или стигаме до някакво разбирателство, или елиминираме другите страни. Както кажеш ти, полковник.

[1] Местност край Вашингтон, където се е провела първата битка от Гражданската война. — Б.пр. ↑

[2] Системата за безплатна медицинска помощ. — Б.пр. ↑

[3] Става дума за Гражданската война. Войските на Юга са носили сиви униформи. „Армията на Потомак“ е армията на Севера. Грант е генералът, спечелил войната и подписал мирния договор при Апоматокс, по-късно избран за президент. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ескортът ми ми посочи няколко подредени около басейна сгъваеми стола. Сред баровската обстановка приличаше на избягал затворник.

— Сядай там. Той ще дойде, като свърши.

Седнах под чадър на сини и бели ивици. Някакъв мъж плуваше по дължина на басейна. Със злоба. При всеки тласък над водата се показваше почерняла от слънцето бръсната глава. Последвана от чудовищни рамене. Бях виждал много плувци в по-добра форма, но нито един с повече хъс. Този сякаш имаше сметки за уреждане със самата природа.

Излезе навън след последната отсечка, която спокойно можеше да му докара някой инфаркт. Мокър. Поемащ на пресекулки целия запас от кислород на Северна Америка. Свали плувните си очила и ги захвърли на някаква масичка за напитки. Отправи се към мен и за момент ми заприлича на Минотавъра.

Тялото му беше нашарено с белези. Кожата — загрубяла. Изглеждаше така, сякаш някой го беше разглобил на части и после набързо сглобил наново.

Изправих се.

Подаде ми огромната си ръка.

— Роско Хънт. Викай ми Пънчи. Значи ти си тоя, дето изпили нервите на всички, от Христос до Буда.

Не прекали с ръкостискането. Не беше нужно. Дланта му беше силна и влажна. Извърна се наполовина и взе огромна хавлия от приготвения на една пейка куп. Изтърка главата си и после я уви около нея като тюрбан. Стоеше му като монашеска качулка. Наведе се, свали плувките и пухтейки, се подложи на слънчевите лъчи.

— Мога ли да ти казвам Джон?

— Имам ли право на избор?

Повдигна на милиметри едната си вежда, при което кожата над нея се набръчка.

— Майната му, синко, всеки има право на избор. Животът е пълен с алтернативи. Нали затова е проклетата свободна воля. Само трябва да си готов да си поемеш отговорността след неправилните решения.

— Наричай ме както си искаш.

Пусна хавлията на плочите и се намъкна в син халат от фин памук. С емблема на хотел „Ориент“ в Банкок. На масата имаше чаша и кана с вода. Ледът вътре беше изтънял до полупрозрачни перца. Той надигна каната и отпи направо от нея.

Изтри задебелите си устни с опакото на дланта. Кожата около устата му изглеждаше като изгорена.

— Честно да ти кажа, не искам да ти викам както и да било. Ще ми се да не бях чувал за тебе. Ти си като таралеж в гащите. — Погледна ме със закалени от интелигентност очи. — Но ето ни тук.

— Мястото не е лошо — кимнах към огромната къща.

— На мен ми харесва. Добре, да влезем вътре. Ще пийнем по нещо. — Вървеше, сякаш би предпочел да спринтира. Прекалено много енергия за едно тяло. — Магдалена — извика. — Магдалена.

Веднага се усещаше, че Роско Хънт е истински. Представляваше всичко, което колкото и да се удряше в гърдите, Габриели никога не можеше да бъде. Другите повишаваха глас, той ти повишаваше нивото на адреналина.

Ескортът ми ме беше довел — след като на два пъти сменяхме коли в разни горички — до тузарско имение между шосе 66 и Мидълбърг. Местността беше като рекламен парк за милионери. Явно нямаше значение, че виждам къде отиваме. Ескортът и шофьорите се притесняваха само да не ни следят.

Имението беше от по-големите, които не се виждат от магистралата. Просто отбивка от пътя с тухлени колони и надпис „Частна собственост“. Аркади от дървета. Бяла ограда, дълга колкото граница на държава от Третия свят. От едно възвишение успях да мерна малко езеро и частно летище с увиснало в жегата флагче. Бялата мраморна къща изглеждаше така, сякаш е била строена през XVIII век за някой сериозен играч. Всяко следващо поколение беше прибавяло по някое крило или етаж. Беше голяма, несъвършена, колкото трябва да е, и недостижима.

Задното крило беше остъклено. Отвори се врата и към генерала се втурна черен лабрадор. Последван от латиноамериканка с униформа на камериерка. Беше достатъчно обикновена да не предизвиква смут в казармите.

— Умира да плува с мен в проклетия басейн, затова го затварям — обясни Хънт. Помислих, че кучето ще се хвърли върху му, но на сантиметри от господаря си то спря и изплези език.

— Добро момче. Добре, Кастро, ела. — Генералът се потупа по бедрото и кучето се заумилква. — Обичам го този звяр. Но не искам да плува с мен. Магдалена.

— *Si, senior general.*

— Донеси ни едно шише джин с тоник. Обичаш ли джин с тоник, Джон? Само това става за пиене в тази жегата. Гладен ли си?

— Прейдох на закуска.

Изсумтя.

— Още по-добре. Човек не може да говори сериозно, докато яде. Само гадните политици го правят. — Изсумтя пак, а кучето му пригласяше. — И без това копелетата не говорят за нищо сериозно. Харесва ли ти Вашингтон?

— Интересно място.

— Не става за военни. Прихващаш всякакви лоши навици. Отпускаш се. Най-лошото за един мъж. — Изглежда ме. — Ти обаче се поддържах в доста добра форма.

— Старая се.

— Някое от моите момчета ли ти е подредило така окото?

Поклатих глава. Удареното от франсето място не беше подуто или посиняло особено, но Хънт беше свикнал да обръща внимание на всичко.

— Присъствах на малко разгорещен семинар по международни отношения.

Изръмжа, обърна ми гръб и ме поведе към къщата. Мъж, забравил какво е страх. Хънт беше изключение сред изключенията. Не вярвам, че би оцелял в друг род войски освен в Специалните части. Беше прекалено деен. Сигурно първата му работа на тоя свят е била да се сбие с доктора, който го е изразждал.

Кожата ми настръхна от хлада на климатика. Следвах Хънт по коридор със стени, обсипани с ловни литографии, и плячката, събрана

през дългата му презокеанска кариера. Отвори една врата и каза:

— Влизай. — Задържа я, докато минах. Учудих се колко нисък беше, много по-нисък от мен, но по — голям във всяко друго отношение. Можеше да ме разкъса, стига да поиска.

Кучето остана в коридора и жално заскимтя. Без да му обръща внимание, Хънт затвори вратата. Намирахме се в най-красивата библиотека, която съм виждал, като се изключат рекламните брошури. Седнах в кафяво кожено кресло с качество, което никога нямаше да мога да си позволя. Дори и да оживеех до следващата си покупка на мебели.

Камериерката почука, остави сребърен поднос с бутилка и две чаши и излезе. Явно знаеше какво ще поиска Хънт и го беше приготвила предварително. Кучето скимтеше за внимание, но не посмя да я последва в стаята.

— Добра прислужница — каза ми генералът. — Доведох я от Ел Сал. Цялото й проклето семейство беше изклано. От нас. Роберто може и да беше боклук, но наш боклук.

— Това начин да ми кажеш, че Али Алстрьом работи за теб ли е? Изсмя се. Доста шумно.

— По дяволите, знаех си, че двамата с теб ще се разберем, Джон. Е, добре. „Признавам греха си.“ Не можеш да провеждаш външна политика без хора като Алстрьом. Нито да въртиш бизнес. Някога да си си купувал кола от мормон? — Усмихна се, този път беззвучно. — Достатъчно си интелигентен да разбереш ползата от човек като Али. Така че не се прави, че не разбираш.

Библиотеката беше великолепна. Не много голяма, но достатъчно, за да побере красиво старо бюро с дърворезба по подпорите — гонещи се кучета и елени — и четири стилни стола. Книгите по лавиците изглеждаха скъпи, ценени и четени. До мен имаше няколко различни издания на Шекспир, нито едно от които не беше ново. Както и в коридора картините бяха все ловни сцени, кучета или различен дивеч.

Тъкмо мислех да кажа на генерала какво точно мисля за Али и всеки, който би го наел, когато той се изправи. Беше проследил погледа ми.

— Ландсиър. Страхотен е. По дяволите, може и да не е изкуство от типа на Констейбъл и Търнър. Но аз го харесвам. Всички критици

могат да си затворят големите уста.

— Не са казали нищо лошо за Ландсиър.

— И много правилно. — Наля джин и тоник в двете чаши. — Помниш ли онази изложба във Фили^[1] през 80-те? Знаеш ли защо беше цялата работа? Няколко картини на Ландсиър се бяха появили на пазара. И качиха цените. Всичко е бизнес, Джон. Истинският арбитър на красотата е доларът. Значи се интересуваш от изкуство? Повечето военни не биха различили Ландсиър от избухнала мина.

Свих рамене.

— Ходя по изложби. Не всичко ми харесва.

Подаде ми едната чаша и аз я поех. Нямаше да ми навреди.

— Харесвам търговията с картини. Същото е като Вегас, само че по-въълнуващо. По-реално. Запомни го от мен, и тук става дума само за пари. За нищо друго. Ако си отделиш достатъчно пари за търговете, „Метрополитън“ ще представи изложба-ретроспекция на всякакви драсканици. С огромен каталог с научни коментари. „Елвис като алегория“. Чел ли се Маркс?

Кимнах.

— Копелето е мразело да се къпе, знаеше ли? Като проклетия Че Гавара. Жалко, че не бях там, когато му видяхме сметката. Моята лична теория е, че комунизмът се провали, защото копелетата нямаха чувство за лична хигиена. Добрата хигиена е отличителен знак на дисциплинирания човек. — Отпи огромна глътка. Имаше енергия да се хвърли с всички сили в каквото и да правеше в момента. — Жестокостта не е дисциплина, Джон. Тя е проявление на недостиг, на безсилие — винаги съм я използвал само в краен случай. Когато стана жесток, значи че играта вече е сериозна. Че ми е писнало. Но да се върнем на Маркс. Виж, миризливото копеле не е било глупаво. Усетило е алчността. Как истински е устроен светът. Само дето не е могъл да приеме, че алчността не е монопол само на привилегированите класи. Мразел е реалността, възпявал всичко останало. Типичен шибан интелектуалец. Но все пак ценен. Намирам го за много поучителен. Чел ли си Макс Вебер?

Кимнах отново. Като ученик бях невероятно съвестен.

— Браво. Вебер ми е любимият. Не алчността ни ръководи, а чувството за дълг. Или призванието. Неуморимостта на истинския

посветен. Преследването на граала. Същото като да си войник. Алчността е за хората втора категория, Джон.

Джинът беше първокласен. И нереален като всичко останало.

Хънт се засмя, но не толкова силно като първия път.

— Преди обичах да разправам, че армията на Съединените американски щати е последната калвинистка институция в западния свят. Мислеха ме за луд. „На Пънчи май са му дошли в повече гранатите.“ Но от това можеш и да се възползваш? — Тупна с лапа по бедрото си и разкри загрубялата като на влечуго кожа по китката си. И белезите от изгаряне. — А Въздушните сили не са с нищо по-различни от проклетите йезуити. — Отпи, махна със свободната си ръка и се облегна назад. — Възхищавам се от калвинистите, Джон. От чувството им за реалност, за дълг. Дисциплината им, чистотата на формите. Убеждението, че са богоизбрани, и всичко това преплетено с панически страх от провала. От комбинацията излиза добър военен. — Погледна ме с очи, видели повече, отколкото можех да си представя. — Лошото е, че всичко това не е много подходящо за цивилния живот след уволнението. — Видях, че от ръката, с която държеше чашата, липсват два пръста. — Лично аз уважавам Въздушните сили. Малките задници са усетили накъде духа вятърът. Не си мръдват и пръста, а получават каквото искат. Трябва да разберем как го постигат.

Пресуши чашата, остави я и се наведе към мен.

— Не бъди проклет калвинист, Джон. Горе не очакват да си безгрешен. Църквата на живота прощава по-дребните нарушения. — Ухили се. Зъбите му бяха прекалено равни. Зачудих се кой от враговете му се фука с оригиналите. — По дяволите, взимай пример от проклетия президент.

— Вярвам, че между доброто и злото има разлика.

— И аз, Джон, и аз. Но животът не е толкова подреден, колкото ни се иска да бъде. Искаш ли още? — Скочи от стола си и доля чашите. — Ако мислех като теб, нямаше да доживея до края на първата си военна кампания. Кариерата ми щеше да е кратка и съвсем не толкова приятна. Съпроводена с прекалено много провали. — Отпихме едновременно. Лабрадорът скимтеше зад вратата. — Е, аз оцелях. И забогатях. — Поклати глава при спомена. — *Не* защото съм бил на страната на злото. Не, по дяволите. Защото осъзнах, че понякога, за да се добереш до голямото добро, е необходимо да минеш през няколко

малки злини. Нали затова и имаме армия. Убивай ближния си, за да възтържествува по-висшата правда. Не съм ли прав?

— Къде е Тиш?

— На сигурно място.

— Тук ли я държиш?

— Не ставай глупак.

— Какво ще стане с нея?

Усмихна се. Фалшива, малка усмивка.

— Зависи от теб. Както и съдбата на много други хора. Между другото, спиш ли с русата?

— Не.

— Така си и мислех. В теб има прекалено много от калвиниста. На твоє място щях да го направя. Изглежда породиста кучка. А и животът не ни предлага кой знае колко възможности. Чукай я. Кефи се. Ще ти бъде простено. — Усмивката му се разшири леко, сякаш някой я управляваше с дистанционно. — „Да, над кръста те жени са, а кентавърки под него! Дотука ги владеят боговете, оттук надолу — дяволът!“^[2] Да не си от тия, дето се страхуват от жените? Повечето мъже са такива. — Усмивката стана дяволита, явно мислеше за нещо лично. — Знаеш ли защо обичам Шекспир? Защото на копелето му е стискало да убие оная добродетелна малка кучка в края на „Лир“. От нея се искаше само да почетка малко татенцето си. Но не, беше прекалена пуританка, от тия лицемерни светици, дето го правят само на тъмно. — Изгледа ме с 45-калибровите си очи. — Животът го прецакват светците и пуританите, Джон. Шекспир е схванал същината.

— Кой беше в колата?

Не ме разбра. Повторих.

— Кой беше в моята кола? Тялото, което пробутахте за Тиш.

Устните му се извиха като обгорена, нацърбена раковина. Представата му за усмивка.

— Калвинистът в теб може да спи спокойно. Дори повече от марксиста. Не беше от избраниците на съдбата. Лумпенпролетариат, в най-прекия смисъл на думата. Бездомна. Луда. Безполезна. От тия, дето просят по супермаркетите. Няма да липсва на никого. Самият Калвин не е обичал много просящите.

— Спести ми идеологическите си хамалогии.

Направи всемогъща гримаса.

— Добре. Ще ти го кажа направо. Пет пари не давах за тази жена. Щастлив си, че в колата не е било гаджето ти. — Ухили се неочаквано, като въздушно нападение. — Сега се сещам, че госпожица О'Мейли е истинска католичка. Разбира идеята за изкуплението. И прошката. Силата на изповедта. Милосърдието. И вярата. Фрашкана е с вяра. Но това е само още един пример за, как ги нарече, „идеологическите ми хамалогии“? Харесва ми. Смел си, синко.

— Дори и да не ми пука за жената, уважавам закона.

— Божия? Или на хората? Я стига.

— Ами Фарнсуърт? Ем Карол? Тяхната липса се усеща. Ами всички в оная лаборатория в Джорджия?

Хънт остави отново изпразнената си чаша.

— Избягвай романтизма, Джон. Той разрушава ефективността. — Не се шегуваше, лицето му беше сериозно почти като на свещеник. — Това... тези убийства не бяха оправдани. Моите хора нямат нищо общо с тях. Аз нямам нищо общо с тях. Съжалявам, че се е стигнало дотам. — Наведе глава, но изпод вежди продължи да ме фиксира с пронизващите си очи. — Повикаха мен, защото цялата история започваше да излиза от контрол. Ръководеха я аматьори. Хора като Габриели. — Забеляза учудването ми и отново се ухили. — О, да. Нашият приятел, генералът. Задник. Дори по-лошо от това. Не вижда по-далеч от цифрите по доларите. А в края на тунела го чака вечно проклятие. Не всички в армията са добри калвинисти. — Изсумтя. — Габриели би излъгал самия себе си. Ако в него въобще има нещо. Типичен представител на нашето време.

— Защо да ти вярвам, че не си ги убил ти?

Направи гримаса на дете, принудено да яде броколи.

— Мислиш ли, че щях да действам толкова непредпазливо? По дяволите, ако Габриели и приятелчетата му политици още ръководеха парада, ти отдавна щеше да си мъртъв. Както и гаджето ти. И блондинката. Която наистина трябва да изучаеш. Обратното би било проява на страх. Ако наистина ти се иска. — Усмивката му се завърна. — Не можеш да ме убедиш, че не мислиш за това.

Халатът му се беше разхлабил, стана и го оправи.

— Мъжете не *мислят* — каза, оглеждайки лавиците с книги. — Не мислят за последиците. А и за причините. Живеем като в мъгла. И си представяме, че отпред ни чака нещо по-добро. Халюцинираме

морални системи. За които няма биологично оправдание. — Прокара пръсти по няколко подвързани в зелено книги, заглавията на които не можех да видя. — Вярваме в неща, които се основават на изкривена логика. Дори в моменти, в които отхвърляме най-силните си желания. Премисляме срещу шанса си.

Обърна се пак към мен и със сигурна ръка затегна още халата си.

— Истината е, че сме страхливци. Родени сме такива и страхът никога не ни напуска. Единственото, което остава с нас до края. — Изви устни в деликатна усмивка. Сякаш се разпука роза. — Всичко си идва на мястото, когато проумееш това. Религията. Цивилизацията. Правната система. Правителството. Каквото и да е. Всичко е твърдина срещу страха, който заплашва да ни завладее напълно.

Без да престава да говори, извади една книга и затърси нещо из нея.

— Има два вида страх, Джон. Обикновен и специфичен. Страхът, който всички изпитваме, и страховете, които се отнасят до отделните индивиди, епохи или места. — Затвори книгата и я върна на мястото ѝ. — Познаваш ме. Поне донякъде. Историите. Слуховете. Достатъчно съм суетен да предположа, че си чувал какво се говори за мен. — Изправи се и отново се превърна в минотавър. — Не забравяй тези истории, Джон. Повярвай им. Никоя от тях не отразява пълната истина. Ако обстоятелствата ме принудят, мога да причиня на госпожица О'Мейли такава болка, че да изгуби разсъдък си. И ще направя така, че и ти да си там и да гледаш. На място, където тя ще те вижда. Не ме карай да го правя, Джон. Упражни свободната си воля в името на доброто.

Погледнах към чашата си. Не беше време да се правя на смел.

— Какво искаш?

Пристъпи към мен и постави ръка на рамото ми.

— Знаеш какво искам. Дискетите. Всичките. — Отдръпна ръката си и без да искам, съжалих за прекъснатата човешка връзка. Ако Хънт изобщо беше човек. — Върни дискетите и ние ще ти върнем госпожица О'Мейли. Няма да причиня нищо лошо на нито един от вас. Нито на останалите замесени.

Върна се в стола си. Върховен съдия на пиедестала си.

— Има още нещо. Човекът, за когото работя — наистина велик американец, — ще ти плати десет милиона долара. Алстрьом не те е

излъгал за това.

Не знам дали усети реакцията ми. Не че беше кой знае какво. Но ясно си спомнях, че Али ми беше предложил пет милиона. Започвах да разбирам огромния интерес, който старият ми неприятел проявяваше към сделката.

— ... и ето какво ще направим — продължи генералът. — Ти ще се съ согласиш да вземеш парите. А аз ще съм ви посредник. Ще ръководя депозирането. Ще оставя за себе си осем милиона. Ти няма да имаш нищо против, защото ще си ми благодарен за живота си и живота на любимата си. Както и за новопридобитото си богатство. После всеки ще държи нещо против другия. Гаранция за добро поведение и от двете страни. С времето ще си простим всичко.

— А ако дискетите не са у мен?

— Ще бъде много жалко.

— Ако откажа да участвам? Или ги дам на някой друг?

— Няма да доживееш да видиш реакцията ми.

Пиех по-бавно, но и аз приключих с втората чаша и я оставих на пода.

— Дискетите... на тях са планове на ББСП, нали? Всичко? И секретните точки? Така ли е?

Генералът кимна.

— Това учудва ли те?

— Ами ако се окаже, че дълбоко в себе си копнея за саможертва? Ако вярвам, че страната се минава с този самолет? Ако *всъщност* те изпреваря и дам дискетите на някой друг?

— Като повечето мъченици ще умреш за умираща кауза. *Умряла* кауза. И няма да постигнеш нищо. Ще отнемеш живота на хората около себе си. От суетност, не добродетелност. Ти решаващ, Джон.

Прекося стаята и постави длани върху един стар глобус.

— Според мен романтизмът е враг на всичко добро, а аз наистина вярвам в доброто, мой човек. Разминаваме се само в изразните средства, не в същината. Вашингтон е град, трагично предразположен към романтизъм. Погрешно се изразих. „Трагично“ е прекалено силна дума за жалките душици по бреговете на Потомак. Вашингтон е *патетично* отдаден на романтизма.

— Романтика ли е да се дадат триста милиарда долара за самолет, който не ни трябва?

Отлично се владееше. Нито един мускул на лицето му не трепна. Завъртя глобуса. Все едно че играеше на рулетка със земното кълбо.

— Не, Джон. Не е романтично — каза подчертано спокойно. — ББСП е абсолютно реалистичен. Да се противопоставяш на покупката му би било романтично.

— Той не ни трябва. Не можем да си го позволим. И ти го знаеш.

Вдигна ръка, сякаш прогонваше мудна, невидима за мен муха.

— Напротив. *Можем* да си го позволим. Живеем в много богата страна, синко. Най-богатата в историята на човечеството. И в момента за отбраната си харчим по-малка част от brutния ни национален продукт от когато и да било след Депресията. Помниш резултатите от това. — Потупа глобуса, сякаш беше добро куче. — Тук има много пари. Не се безпокой. А що се отнася до *нуждата* от този самолет... разбира се, че нямаме нужда от него. Но не в смисъла, който ти влагаш в думата. Не ни трябва от стратегическа гледна точка.

— Погледна към глобуса. Избираше коя страна да нападне. — Обаче имаме нужда от отбранителната си индустрия. Това е скритият ни стратегически коз. — Пак завъртя глобуса. — Отбранителната ни индустрия победи руснаците. Не армията ни. Отбранителната ни индустрия победи пикливите иракчани. Не дебилите като Габриели, които придвижват танковете си със скоростта на детска количка и се притесняват да не им олющят боята. — Размърда огромните си рамене под грубата като дървесна кора кожа на врата си. — Отбранителната ни индустрия е това, от което светът се страхува най-много. Бих оставил хората да умират от глад, за да продължи тя да функционира, Джон. Бих оставял деца да умират от глад. Отбранителната индустрия ни държи на върха. И аз съм твърдо решен да продължаваме да стоим там. — Скръсти ръце и насочи цялото си внимание към мен. Минотавър със змийски очи.

Изведнъж се ухили.

— Упорит си, а? Ето, аз ти предлагам живот в рая, а ти отказваш да приемеш вярата ми. — Усмивката му се разпадна.

— Обичаш ли оръжията, Джон? Пушките? Хубавите пушки?

— В разумни граници.

— Абсолютно си прав. Ела. Нека ти покажа нещо. — Пристегна пак халата си, този път на контешки възел и ме поведе обратно по коридора. Кучето се изправи и ни последва. Влязохме в някакво по-

ниско помещение, явно част от оригиналната сграда. Хънт отвори една врата.

Стълби. Водеха надолу. Може би към стаята за мъчения. Кучето почти ме събори в желанието си да е близо до господаря си. Хънт продължи по друг коридор до сводеста врата, наведе се над електронната ѝ ключалка и бързо набра кода.

Стаята беше двойно по-голяма от библиотеката и пълна с всякакви оръжия. Не беше арсенал, струпан от някой маниак. Беше музей. На дълги стойки от черешово дърво бяха подредени стотици мускети, карабини и няколко автоматични оръжия. Някои бяха скрити зад стъклени витрини, други готови за употреба. На отдалечената от нас стена под корниз с форма на подкова блестяха подредени като ветрило мечове, от находки от бронзовата ера до съвременни парадни саби. Имаше арбалети и лъкове, пики и секири. Шлемове и нагръдници. Украсени с дърворезба тояги. Ориенталски ками с форма на животни.

Хънт свали от стойките двуцевка, която приличаше на излята от майстор златар. Отвори я, погледна в дулото, после провери затвора. Извади два патрона от едно чекмедже, зареди оръжието и го постави върху витрината на шкаф, пълен с кавалерийски пистолети.

Няколко секунди мълчаливо ѝ се възхищаваше.

— Холандия си е Холандия. Красота. — После се обърна към мен. — Джон, имаме привилегията да живеем в най-великата страна, по най-великото време. Няма враг, който да се осмели да ни предизвика. Поне в близкото бъдеще. — Обхвана с поглед лъскавите редици дърво и метал. — Не, приятелю, ние сме на върха. И нашата мисия — твоята и моята — е да направим така, че да се задържим там. Да браним новосъздадената американска империя, която политиците никога няма да признаят, че притежаваме незаменимата подкрепа на нашата отбранителна индустрия. — Последва най-дългият смях за деня. — Нарездаме се веднага след боговете.

— Показвал ли си тази колекция на сенатор Фауст?

Направи гримаса.

— По дяволите, само така успях да му затворя нахалната уста. — Взе една рапира и замахна във въздуха, изпробвайки тежестта на стоманата. — Но да се върнем на въпроса. Дискетите. Важни са по две причини. Първо, не искаме секретната ни информация да се въргаля

наоколо така, че лошите момчета да проучат слабите ни места. В по-дългосрочен план става дума за технологическо превъзходство. В този самолет вече са вложени десетки милиарди. Нелегално. И даже ние не можем да си позволим да раздаваме безплатно технически подробности. Дори и тези, които ги крадат, да не могат да ги изпълнят, нищо не им пречи да излязат на пазара с по-добри модели. Всъщност ще е много по-разумно да постъпят точно така. Не имитирай, а обезвреждай с противоположното. В непрекъснатата война с бившите си съюзници сме, защото всеки се опитва да надмине постижението на другия. Търсят големия си шанс да пробият. Съюзниците ни са зловни същества, Джон, дребни и зли. Не могат да понасят превъзходството и успеха ни. Както и нас самите. Мразят ни повече от враговете ни. Европейците ще съсипят континента си само и само да ни злепоставят. Японците са си все същите изроди. — Прокара ръка по изложен в дървено гнездо самурайски меч. — В ББСП са заложени възможности, каквито не можеш да си представиш. Каквито човечеството не може да си представи. Дори и сега не мога да ти кажа точно какви. И не искаме да ги разкриваме пред никой друг.

— Опитваш се да ме убедиш, че... отбранителната индустрия е по-важна от армията?

Вдигна ръка към брадичката си и от ръкава се показва още загрубяла кожа.

— Да. Може и да не ти харесва. Но е истина. Днес ни пазят компаниите като „Макон-Болт“. Редник Джо е анахронизъм.

— И го казваш точно ти? След всичко, което си преживял?

Генералът се усмихна снизходително.

— Доволен съм от кариерата си. Един бог знае какво щеше да излезе от мен, ако не бях открил армията. Най-вероятно щях да свърша зле. Но аз наистина с удоволствие се поставих в служба на родината си. Бях способен, имах талант. Успях там, където другите се пречупваха. Обичах нещата, които бяха забранени за по-слабите от мен. — Поклати глава. — Но няма да се преструвам, че кариерата ми е била с по-голямо значение, отколкото беше в действителност. Загубихме повече от битките, в които участвах. Ако трябва да съм честен, не беше нужно въобще да ги започваме. Времето на войника отмина. Отиде си. И няма да се върне повече. Аз съм едно изкопаемо.

— За бога! — казах. — Погледни вестниците. Днешните войни се водят с мачетета и ръждясали пушки. Плюс някой случаен клетъчен телефон. Като по времето на Каин и Авел. Къде е мястото на ББСП във всичко това?

Отхвърли доводите ми, сякаш бяха пращинки пепел.

— Някой от тези конфликти да застрашава страната ни? Хайде, синко. Остави тия неща на клюкарите. Ония са пришки по задника на света. Намесваме се от скука. Ако решим да действаме сериозно, можем да ги унищожим отведнъж.

Взе в ръка карабината, която беше заредил.

— Джон — каза. — Наистина си мислех, че ще размишляваш по-трезво. Опитвах се да те убедя. Но започва да ми писва.

Насочи пушката към лабрадора и натисна спусъка. Изстрелът отекна в ушите ми.

Тялото на животното се разхвърча по килима. Главата му рикошира в по-далечната стена. По дънките ми плисна кръв.

Ушите ми пицяха от ехото. Хънт ме изгледа по начин, който ме накара да отвърна очи от мъртвото животно.

— Само искам да ти покажа, че не се шегувам. Имаш 48 часа да ми дадеш дискетите.

[1] Филадельфия. — Б.пр. ↑

[2] Шекспир, „Крал Лир“, IV действие, VI сцена, превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

На връщане карах с тръгналата обратно към Вашингтон неделна тълпа. С жената, която беше нагласила да умра с пистолет, пълен с неизползваеми оловни топчета. Мълчеше, но усещах, че мозъкът ѝ работи като миниатюрен, мощен компютър. Какво знаеше? Какво искаше? Когато ме върнаха в мотела, я заварих седнала на леглото си. Пазеха я двама от хората на Хънт. Въоръжени. Предполагам, че чарът ѝ започваше да се поизтъква, защото не личеше да са установили никакви по-сърдечни отношения помежду си.

На рецепцията ме накараха да доплатя, защото бяхме просрочили престоя си. Чиновникът нямаше представа какво става и сигурно и не искаше да знае.

Знаех повече, отколкото исках. Но недостатъчно, за да направя каквото и да било. Чувствах се като пушечно месо. Имах краен срок, но не и идея откъде да започна. Наблюдавах ме хора, които не познавах, а нямаш представа къде да се скрия. Не знаех дали в момента ме следят, дали са монтирали локатор на колата ми или и двете. Копелетата можеха да ме следят и със сателит.

Зелените хълмове отстъпиха място на крайните квартали.

— Чуй ме — наруших тишината. — И не ме прекъсвай, преди да свърша. — Гледах пътя и нарочно говорех тихо. — Не знам каква е твоята роля. Още не мога да си я обясня. Но знам, че трябва да работиш за някого. Така че нека ти го кажа направо. После можеш да докладваш на Господ, китайците или на който там ти плаща сметката от химическото.

Изпревари ме някаква пълна с тъпанари „Сиера“, но нямаш нерви да се ядосвам и на тях.

— Шибаните дискети не са у мен. Даже не знам какво има на тях. Е, не съм чак толкова тъп, че да не схвана, че е някаква особено секретна тайна, свързана с ББСП, но не знам каква. И не ми пука. Преди една седмица можеше и да се заинтересувам. Сега единственото, което искам, е да си върна Тиш. Жива.

Изминахме около една миля в мълчание. Беше ми трудно да говоря с нея, да подбирам думите си. Но ние хората сме говорещи животни.

— И само да те предупредя, нито дума повече за Ем и какво лайно мислиш, че е бил. Започвам да разбирам, че е бил герой. Както и Фарнсуърт. *Герой*, маце. Каквото и да има на дискетите, те са мислели, че е толкова гадно, та си заслужава да рискуват живота си за него. Не ми пука, че Ем е пиел. Не ми пука, ако е късал крилцата на мухите и е наригвал златния ти задник — макар да си мисля, че и за това си е имал причини. Знам само, че се е опитвал да постъпи правилно. Да не говорим за Мики Фарнсуърт. Те успяха да забият знамето на върха, право в картечното гнездо. Нещо, което аз не мога да направя. И няма да направя. Аз искам само Тиш. И собствения си живот. Мога да съм също толкова гаден, колкото и другите. Даже по-гаден от тях. Страх ме е, искам да живея, а не знам какво да правя. Предай това на работодателя си, който и да е той. Ако си мислиш, че може да му послужи за нещо.

Шосе 66 навлизаше в доларовия каньон — супермаркети от едната страна, офиси от другата. Изходите водеха към страната на „Волво“.

— Грешиш — каза Кори.

— За кое?

— За мен, между другото.

— Не мисля така, маце.

— Наистина ми харесваш, Джон.

— Колко глупав искаш да ме изкараш?

— Нищо не разбираш. Направо отказваш да разбереш. Изпитах нещо към теб още първия път. Изглеждаше толкова... солиден.

— Думата е глупав^[1].

— Престани. Не знаеш колко много се нуждая от някой, на когото мога да разчитам. Някой, който да... не знам, просто някой, който да не си е поставил за цел да ме използва. — Засмя се за части от секундата. — Ако искаш да ти го кажа направо, някой, който да не си търси просто безплатно чукане.

— Надценяваш и двама ни.

Минахме покрай офиса на Националната оръжейна асоциация. Мислите ми се върнаха към арсенала на Пънчи Хънт.

— Не знаеш колко привлекателна може да бъде честността.

Почти изревах.

— Да не би ти да знаеш?

— По-жесток си и от Ем. Просто си по-бавен от него.

— Определено.

— И грешиш, като си мислиш, че „работя за някого“.

Последната лъжа ме изкара от нерви. Креснах:

— Майната ти, Кори. Майната ти. Ако карах малко по-бързо, щях да те изхвърля от колата. — Погледнах я. Крадешком. Видях достатъчно, за да намразя невъзмутимата ѝ красота. — Знам за револвера. Знам за шибания *револвер*, Кори.

Имаше страхотно чувство за време. Изчака, колкото да изпадна в предишната смесица от страх и безпомощност, и чак тогава попита:

— За какво става дума? — В гласа ѝ се беше появила нова нотка.

— Разкарай се.

— Моля те. Не разбирам за какво говориш.

В яда си изпреварвах БМВ-та.

— Патроните. *Патроните*, Кори. Не ми пробутвай глупостите, че съм единствената ти любов. Ясно ти е, че щях да съм мъртъв в момента, в който насочех този револвер към някого.

— Не.

— Да.

— Не. Моля те... — Мерил Стрийп, бореца се за стотния си Оскар. Беше страшно добра. Дори сега можех да ѝ повярвам. Сякаш наистина не знаеше. — Какво искаш да кажеш с това, че си...

— Патроните не стават за нищо. С тях не може да се стреля. Не се преструвай, че не знаеш.

Не знам какво очаквах. Във всеки случай не го получих. Кори изпадна в арктическа тишина, докато минем покрай един супермаркет. Тогава започна да крещи. Риташе по таблото, по пода. Тежък е животът на колите под наем. Беше страхотно изпълнение. Ако не я познавах толкова добре, щях да се хвана.

Овладея се малко преди отбивката за спирката на метрото при „Виена“.

— Лъжеш — промърмори. — Лъжеш ме. Побъркал си се.

Минах през преградите и се приземих на рампата за изхода като тийнейджър с корвета на баща си. Промъкнах се през лабиринта от

паркингите на метрото. Опразнени поради уикенда, с отворени врати. Отбих се в един скрит зад стена от храсти помощен участък и подкарах към по-отдалечения му край. Натиснах спирачките миг преди да се забием в дърветата.

— Излез — казах ѝ, но не я изчаках, изскочих от колата и изтичах от нейната страна. Задърпах я навън, съвсем забравил за предпазния колан. Накрая се усетих и откопчах токата. Усещах допира ѝ. Миризмата ѝ. Мразех я. Бутах я и я блъсках навън, докато не се озова на колене на асфалта. Плачеше.

Отворих багажника и зарових из чантите. Момчетата не бяха взели артилерийското оръжие на Кори. Извадих го и се върнах при нея.

Сви се на мястото си. Гледаше нагоре към мен.

Последните вълни топлина ме удряха на талази от покрива на колата.

— Недей. Недей.

Натиснах спусъка. Пак и пак, и пак. Заслушан в тихото прищракване. После ѝ подхвърлих револвера. Плюс куфара ѝ. И чантичката.

В огледалото за обратно виждане видях, че още лежи на асфалта.

Поради поправка бяха затворили вътрешните линии на шосе 66 около реката. Отбивката ме отведе до Розлин. Оттам се прехвърлих към Джорджтаун, което беше голяма грешка. Движението беше ужасно дори в неделя вечер, алеите бяха пълни с хора почти като улиците в Калкута и всеки явно беше настроен самоубийствено. Потокът по кръстовищата не спираше.

На светофара между „Уискънсин“ и „М“ се наредих зад джип с вдигнат гюрук, каран от три мускулести момчета. Между редиците коли лъкатушеше престаряла просякиня с табела — предупреждение срещу хормоните в месото и начина ни на живот. Светна зелено, едно от момчетата в джипа пътьом грабна табелата от ръцете ѝ и се изсмя. Почти я блъснах и бях застигнат от порой клетви.

Не бях стигнал и до университета „Джордж Вашингтон“, когато една полицейска кола — от вида, който вашингтонските ченгета не можеха да си позволят — включи сирената си зад мен. Не знаех дали е защото почти бях премачкал онази вещица, защото си бях играл с огнестрелни оръжия на обществено място, или нещо още по-сериозно.

Отбих в най-скъпата бензиностанция във вселената и изключих двигателя.

— Излизай от колата — ми каза ченгето. Неизменните слънчеви очила. Ръцете му бяха нашарени с нещо, което може да беше и белези. Или гангстерска татуировка от времето, преди да премине към добрите.

— Случило ли се е нещо, полицай?

— Изтекла ти е регистрацията.

— Не е.

— Излизай от колата. Веднага!

Излязох. Партньорът му веднага зае мястото ми зад волана.

— Влез в патрулната кола — ми каза г-н Върховно Ченге. — Или предпочиташ да те наричам вътре.

Отвори вратата. Не го каза с истинска злоба. Просто човек, на който му се налага да работи в жегата.

Закара ме в бледоликия Североизток, в един от кварталите, прекалено близо до опасната зона, за да представляват интерес за хора от ранга на лобистите и банкерите. Не включи фаровете или сирената. Не ми даде никаква информация. Предаде нещо по радиото, но не разбрах полицейските кодове. Спря патрулната кола зад едно училище на паркинг, пълен със семейни пикапи и майки с насинени очи. Ченгето ме изведе от колата и ми посочи игрище, на което тълпи ученици от долния курс играеха футбол.

— Някъде там е лейтенант Дики. — Стъмваше се, но още беше със слънчевите си очила. — Не го приближавай в гръб. Много мрази това.

Дики беше седнал в средата на един от секторите. Беше един от малкото мъже. Долу децата бягаха и се блъскаха, а майките им крещяха като римлянки, наслаждаващи се на избиване на християни в Колизеума. Дики беше разтворил на коленете си папка и пишеше нещо.

Не го приближих изотзад, а се изкачих по пейките, ръсейки извинения на кръвожадните мамчета. Дики ме видя, но продължи да пише. Стоях точно под него. Най-после затвори папката и ми посочи мястото до своето.

— Проклет спорт за слабаци — ми каза. — Американските деца трябва да играят американски футбол.

— Синът ти?

Погледна ме.

— Дъщеря ми. Ама само погледни ония мамини синчета долу. Пъха ги в малкия си джоб. Това смесено образование май малко попрекали. Притеснявам се за бъдещето на тази страна.

На избледняващата светлина изглеждаше дебел и съсипан. И почти човечен.

— Е, разкажи ми за русата. — Рязко.

Огледах се.

— Тук?

Размаха лапа към седяща две пейки по-надолу майка.

— Не представляваме интерес за тях. Виж. Майната му, мразя да се извинявам, но започвам да изпитвам едно смътно усещане, че може и да трябва да го направя.

И двамата се загледахме в децата. Опитах се да позная кое от тях се е пръкнало от слабините на Дики, но без успех. Всички изглеждаха прекалено нормални.

— За какво ще ми се извиняваш?

— Още не съм го направил. Но искам да си поговорим като джентълмени. И да видим какво ще излезе. — Наполовина се изправи и изкрещя. — Видя ли това? Видя ли я? Давай, Кат, дай им да разберат.

Сега я видях. Кокалесто момиче с кафява коса. Личеше, че след няколко години ще се превърне в заслепяваща тийнейджърка. Погледна за момент към баща си, после с усмивка се затича по игрището.

Дики се върна на мястото си и повтори, този път с по-твърд глас:

— Разкажи ми за русата.

Разказах му. Всичко, което си опомних за нея. Дърдорех като италианска бабичка в изповедалнята. Сам се изненадах от нуждата да говоря. Дики може и да излезеше по-добър познавач на човешките души, отколкото си мислех.

Бях просто едно пребито старо куче. Патетично отзоваващо се и на най-малката проява на човещина. И почти негодно за каквато и да било работа.

Включиха осветлението. Докато Дики ме изслушваше, дъщеря му крадеше топката от момченца, които след няколко години щяха да крадат сърцето ѝ. Бях готов да му разкажа и за всичко останало, но се

ограничих само до Кори Невърс. Казах му за револвера. И дори за сцената на паркинга на метрото.

Накрая млъкнах. За известно време никой от двама ни не проговори.

— Знаеш ли — каза накрая той. — Притеснявам се за малката. Ами виж я. Расте в такъв свят. Аз работя в проклетата полиция, но пак знам, че не мога да я предпазя. От важните неща. — Изглеждаше толкова самотен, колкото се чувствах аз в момента. — Знаеш ли, надявам се поне да я държа настрана от проклетата дрога. Децата не могат да преценят кое е наистина опасно.

— Ще стане красавица.

Изсумтя.

— И това ме притеснява. Както и да е. И двамата сме едни тъпи скапаняци. Трябва да е генетично. — Отвори папката. — Проверих те. Този път наистина внимателно. И гаджето ти. Чисти сте. — Изсумтя пак. — И двамата. Май са я прецакали. Не е преценила правилно кой става за приятелче и кой не. А ти си прекалено тъп за наркопласьор. И не ми опявай, че си ми го казвал. — Отвори папката в скута си и внимателно отдели встрани листите, на които беше писал. Скучната бюрокрация в царството на ченгетата. Забърка с грубите си пръсти в страничната преградка. — Аз играя честно. Доколкото мога. Ето, виж това. — Подаде ми няколко снимки.

— Кори Невърс, бабината ми. Пробвай с Карин Алстрьом.

Първата снимка беше правена в полицията. Кори не изглеждаше особено добре с арестантски номер. И да, отдолу пишеше Карин Алстрьом. На втората Кори и Али се бяха хванали за ръце на някакъв плаж. Той беше с риза на цветя, тя по долнище на бански. С подходящи за случая слънчеви очила. В долния ъгъл се мъдреше печат на ФБР.

Върнах снимките, без да разгледам останалите. И скрих лице в длани.

— Родена Карин Хинкел, Сакраменто, Калифорния, 15 декември, 1967. Малко по-възрастна, отколкото изглежда. Избягала от къщи. За Холивуд. Арестувана за много амбициозен обир на магазин. Прибрала се обляна в сълзи вкъщи и после пак отпрашила към Ел Ей. Като попълва документи, в графата „професия“ пише „актриса“. Играла е в няколко филма, които някой благосклонен критик може да определи и

като „художествени“ или нещо подобно. Арестувана за кражба на дребна сума, докато работела в офис на „Мерцедес“. Предполагам, в търсене на мъжа на мечтите си. Обвиненията са оттеглени. Чудя се защо.

Погледнах към летния залез.

— Помниш ли оная история е елитните проститутки по Източното крайбрежие? Беше преди няколко години. Момичето с швабското име. И кинозвездите. Нашата е била гордостта на конюшната. Пак обвинения и пак нищо. После полицаите в Малибу я задържали за превишена скорост. Била е с чужда кола. С кокаин в чантичката. Доста над „количеството за лична консумация“. И сладко пистолетче. Нашата пак се измъква. А, и всичко това става след сватбата ѝ с господин Алстрьом, което е друга шибана история. Представяш ли си, да оставиш жена си да проституира? Трябва да е някаква калифорнийска мода.

Погледна към снимките. Аз също.

— Сигурно доста си я бива като актриса — каза Дики. — Само дето така и не е получила голямата си роля. Досега. Досието ѝ беше страхотно изпитано. Великолепни препоръки почти от момента на раждането ѝ. Тоя път явно работи за истинските шефове.

Играта свърши. Хлапетата се мотаеха по игрището, сякаш последното, което им се искаше, е да се върнат при любещите си майки.

— На бас, че се мъчиш да си представиш какво толкова е намерила в него — каза Дики. — Аз също. Но повярвай ми, виждал съм всякакви. — Дъщеря му шляпна едно момченце по рамото и се затича към скамейките. — Но бракът им трябва да е страхотен. Бият статистиката на Лос Анджелис по продължителност. Може оная му работа да е дълга с метри. Както и да е, свързват ги доста неща. Включително изглед към океана от Редондо^[2], който не могат да си позволят. И двегодишен „Ягуар“, направо под носа на данъчните. Живеят в калифорнийски стил. Федералните насъскали финансовите по следите им и майната му, онзи се оказал чист. А хората си мислят, че чистото не мирише. — Изсумтя и се изправи. — Ще трябва да ме извиниш. Не искам да забърквам дъщеря си в това. Патрулът ще те откара до вас. Ще продължим с разговорите утре.

— Има за какво да си говорим.

— А, не, аз само така си приказвам, войниче.

— Моля те. Само за минута. — Към нас се приближаваше момиченце с огромни цигански очи. Отблизо изглеждаше женствена въпреки олющените си колене. — Имам нужда от помощта ти.

Погледна ме. Със закалени от професията очи.

— И аз това ти разправях. А сега изчезвай. И се опитай утре да не ми цъфнеш умрял.

И без това започвах да се чувствам като у дома си сред мъртвите. Арлингтън си има часове за посещение, но вече не ми пукаше. Цял живот бях играл по правилата и ето какво получих. Подслон в едно гробище. Мъртви приятели. Гаджето ми беше в плен на бълващ Шекспирови цитати грубиян с милиарди долари и арсенала на демокрацията зад гърба си. Седях на гроба на Фарнсуърт, подпрял гръб на едно дърво, достатъчно широко, за да послужи за прикритие.

— И какво има на дискетите, сър? — попитах паметната плоча. — Каква е голямата тайна? За какво умряхте?

Винаги досега съм бил сигурен, че се познавам сравнително добре, че не крия от себе си недостатъците си. Не си бях давал сметка какъв безнадежден случай съм, преди Дики да ми покаже снимките на Кори. Или Карин Алстриом. Тази на плажа беше по-лоша и от порнография.

Всички лъжеха. А аз почти повярвах на Пънчи Хънт, че са го повикали само преди няколко дни, колкото да разчисти бъркотията.

Лъжи.

Лъжи, лъжи, *лъжи*.

Ако Кори играеше с Али, а Али с Хънт, дори аз можех да стигна до извода, че Хънт е замесен поне откакто Кори се е свързала с Ем. Всичко беше подготвено от много време.

Горкият Ем, трябва отдавна да им се е набил в очите. Самотният стар Ем, със съсипания си живот и пиенето. Кори трябва да му се е видяла като ангелче. В прекия смисъл на думата. Не е заподозрян нищо. Изиграла го е толкова елегантно, че единствената му грижа е била да не го зареже.

Кори го беше убила. Можех да заложа живота си, че след последната му — Тайната вечеря — го беше извела от онзи ресторант

към улицата, където го е чакала съдбата му. Знаела е какво ще се случи. Може би Али е натиснал спусъка. С благословията на Хънт. Това беше сигурно. Боб Нечестни беше шеф на Ем. Ем е откраднал дискетите и е бил на път да ги предаде на някой, в състояние да осъди големите шефове. Фарнсуърт е служил за посредник. Но Кори е предотвратила фала, излязла е под ръка с Ем и го е завела до мястото, където са го убили. В сравнение с това с мен се беше държала направо страхотно.

По китката ми пробяга мравка.

Не можех да си обясня още много неща. Кори и съпругът ѝ работеха за Хънт, който трябваше да работи за Боб Нечестни. Господин „Макон-Болт“. И следователно Кори трябваше да знае, че дискетите не са у мен. А Али мислеше, че съм ги скрил. Пънчи Хънт пък мислеше, че или са у мен, или знам как да стигна до тях. Бяха надушили парите и всеки искаше своя дял.

Поне си бях обяснил револвера на Кори. Предполагаше се да го нося за защита при предаването на дискетите. Лошите момчета щяха да подредят нещата така, че да ме изкарат от нерви и да ме накарат да се изживея като герой от уестърните и да извадя пицова. В резултат на което дялът ми от парите значително щеше да намалее.

Хънт щеше да одрънка Нечестни и „Макон-Болт“ за осем милиона. Или десет, ако успееше да ме елиминира. Както беше много вероятно да стане. Али не знаеше, че Хънт е започнал същата процедура, но по-наедро и затова беше готов да се задоволи с пет. Достатъчно да си живеят щастливо с Кори до края на живота си.

Но защо Кори не му беше казала, че дискетите не са у мен?

Жабарите бяха отделна история. Появиха се прекалено късно и нямаха пари. Предлагаха сто хиляди, когато мизата беше скочила на десет милиона. Но бяха прави за някои неща. Например, че бомбата в лабораторията в Джорджия е поставена от наши хора. Бях убеден, че подвигът е дело на клуба „Хънт“. Придаваше ново звучене на оня виц на Гручо Маркс^[3] за това, че трябва да бягаш от всеки клуб, който би те приел за член. Но не знаех защо момчетата на Хънт са я взривили.

Губеха ми се основните връзки. И още не разбирах защо Дантон и Робеспьер твърдяха, че нашата страна ги е направила на глупаци. Трябваше да ги попитам, но бях забравил.

Към „Нешънъл“ отплуваха сигналните светлини на някакъв самолет. Щурците свиреха толкова силно, че заглушаваха и самолета, и градските шумове. Стараех се да стоя неподвижно и да следя и за най-малкото движение в сенките. Бях се измъкнал през капандурата на собствения си покрив и се придвижих през квартала като начинаещ крадец. Във всеки друг град щях да бъда арестуван. Пеша стигнах до югоизточната част на „Пенсилвания“ и оттам хванах такси до Дюпон Съркъл. Слях се с тълпата. Влязох в една работеща до късно книжарница и се измъкнах през вратата на кафенето на гърба ѝ. С друго такси прекосих реката до Паметника на морския пехотинец. Таксиметраджията ме помисли за пълно куку. Изкатерих се по оградата на гробището и през събираните в продължение на 150 години войнишки тела се добрах до гроба на Фарнсуърт. Все още не съвсем сигурен, че не са ме проследили.

Нощта беше спокойна. Най-близката проява на живот бяха фаровете на пресичащите Потомак коли.

Можех да поспя. Сигурно трябваше да го направя, тялото ми започваше да се предава. Но имах да си обясня още много неща.

Ако Хънт държеше на точността, ми оставаха още 36 часа. И никаква представа къде могат да бъдат дискетите.

Исках да си върна Тиш. Щеше да е добре да постъпя според убежденията си, но бях готов да се съглася и на много по-малко. Ако това беше цената на Тиш, можеха да си задържат ББСП. Щях да го преживея. Ем и Фарнсуърт бяха мъртви и излишният героизъм нямаше да ги върне обратно.

От мисълта за това не ми олекна особено.

Дики беше единственият човек, на когото му пукаше за правосъдието. Поне единственият, останал жив. Засега.

Имах нужда от съюзници. Без значение какви.

Елиминирах медиите. Не хранех никакво съмнение, че първата публична изява от моя страна ще убие Тиш. Незабавно. Тя беше доказателство и Хънт със сигурност щеше да я разкара. Бях решил да работя с Дики, ако успеях да уредя да стане тайно. Не беше особена подкрепа, като се има предвид, че вашингтонските полицаи не можеха да се справят и с тайфите, които крадяха пътни знаци. И напук на всеки остатък от патриотизъм, щях да си опитам късмета и с французите.

Сбогувах се с Фарнсуърт и напуснах гробището по нов маршрут. Стигнах пеш до улица с долнопробни закусвални между Хендерсън Хол и шосе 395 и от забутан уличен телефон позвъних във френското посолство. Някой, ползвал телефона преди мен, беше изписал на стената испанския глагол *chingar*^[4].

Дежурният за уикенда беше от пъзльовците, които не смеят да притесняват по-висшестоящите. Отказваше да ми даде домашния телефон на Дьо ла Вер. Докато не му казах, че знам кой е поставил бомбата в лабораторията им.

Дьо ла Вер спеше. През първите трийсетина секунди наистина не разбра за какво става дума. През следващите трийсет само се правеше, че не разбира. Накрая казах:

— Слушай, глупако, от теб се иска само да кажеш на сбърканите си приятелчета, че полковник Джон Рейнолдс ще ги чака до северния паркинг зад Пентагона след половин час. Обясни им къде е, ако не знаят. Кажи им, че ще ги чакам 30 минути, после си тръгвам. Объркай нещо и ще изкараш остатъка от службата си в Джибути.^[5]

Затворих и тръгнах надолу.

Рогоносеца се появи със ситроен, от тия, дето по форма приличат на нещо, изпъзляло от канализацията в три през нощта. Седнах на предната седалка до него и подкарахме.

— Къде е *frere* Жак? — попитах.

Бинтът се белееше в тъмното. Държеше волана с две ръце, сякаш колата можеше да размисли и прояви своя собствена воля.

— На работа. Следи приятеля ти. Онзи Алстрьом.

— Завий надясно. Значи го намерихте?

— Има си начини. На среща е в Арлингтън. С една сервитьорка. Засега няма нищо.

— Ще има. Търпение. Мисли си, че този път играе за големи залози.

Насочих го към запустелите места зад Вашингтон. Кални и бькащи от зарази. След построяването на Пентагона бяха изхвърлили тук всички отпадъци. Сега на мястото не вирееха и плевели. Паркирахме покрай някакъв строеж. Мостовете на магистралата закриваха по-голяма част от града.

— Е, какво беше толкова важно, че да не може да изчака до утре?

— Много неща. Но първо искам да ми отговориш на един въпрос.

Сви рамене. Французите го правят така, че ти се иска да им строшиш хилавите гърбове.

— На първата ни среща — започнах — ти каза нещо от сорта, че сме ви направили на глупаци. Бях подложен на лек стрес и паметта може да ми изневерява за точните думи, но мисля, каза нещо в смисъл, че не е трябвало да взривяваме лабораторията ви, защото и без това сме ви направили на глупаци. За какво става дума?

— Вярно е. Нямахме нужда от бомбата. Беше чисто терористичен акт. Проявихте изключителна отмъстителност. А нямаше за какво да отмъщавате.

— Защо си толкова сигурен? Вие ни задигнахте плановете на ББСП. Само разработката му струва десет милиарда долара. Е, може и сънародниците ми понякога да прекаляват, но ги разбирам. Откраднали сте най-скъпата тайна на чичо Сам.

Рогоносеца се изсмя. Новият ми съюзник. Искаше ми се да го цапна.

— Не знам — каза. — Може и да си глупак. Или блъфьор. Или и двете. Но щом искаш да го чуеш от мен, ще ти го кажа. Да, направихте ни на глупаци. Да разберем тайните на този самолет беше най-важната ни програма. А вие... как се казва на английски... вие ни вързахте. Накарахте ни да преминем през всички етапи, да изхарчим парите си, да не говорим за времето. Но ни измавихте. Дадохте ни фалшиви схеми. После гледахте как копираме вашата технология и се смеехте. От самото начало знаехте, че няма да излезе нищо. Ето защо се оказахме глупаци. Нямахме нужда да убивате толкова много хора. Нямахме нужда...

Призля ми. Излязох от колата, защото усещах, че ще повърна.

Вече разбирах всичко и последните елементи на пъзъла си бяха дошли на мястото. Беше по-зле, отколкото си го бях представял.

— Господи — казах. Над мен прогърмя самолет, бяхме в обсега на пистите на „Нешънъл“. — О, господи.

Вече знаех защо толкова искаха да си върнат дискетите.

Защо бяха готови да убиват заради тях. Защо Ем и Фарнсуърт бяха рискували всичко.

Рогоносеца излезе при мен. Здраво, малко копеле. Добре се оправяше в тъмното.

— Разкарай се. — В очите ми имаше сълзи, но не вярвах да ги види на лошата светлина.

— Ти също. Добре ли си?

— Не. — Не мислех, че някога отново ще се чувствам добре.

— Знаеш нещо. Кажи ми какво знаеш.

Избърсах крадешком очите си и поклатих глава.

— Ти вече го знаеш. Тъпи сме като галоши. Трябваше да се сетя още в самото начало.

— Какво знам?

Обърнах се и погледнах към другия бряг на реката. Гледката не беше кой знае какво. Малко светлина, останалото тънеше в мрак. Помислих за момент за Кори. Дори тази мисъл беше за предпочитане пред това, което току-що бях разбрал. Гледах града си и разбрах, че не Ем беше уредил. Кори да работи на Хълма. Само си мислеше, че го е направил той. Фауст беше свързан с Нечестни и Хънт. Моят дълбокомислещ приятел Роб Бърнс съвсем беше объркал всичко. Сенаторът е обработил Ем. Фауст и Кори играеха заедно. Както и бог знае още колко униформени копелета като Габриели. Нямахме как да са го запазили в тайна. Колко генерали от въздушните сили бяха замесени? Явно много. Може да беше стигнало и до армията. Беше страхотно. И с чудовищни размери.

Двамата с Тиш бяхме просто прашинки пред останалите.

— Какво знам? — повтори той.

Погледнах го.

— Вие сте мръсници. Заради вас пикая розова лимонада.

— Аз пък съм с колан. Заради бъбреците. И носът ми е зле. Носът е гордостта на семейството ми, а ти го счупи. Мисля, че сме квит.

— Не сме.

— Какво искаш да кажеш?

Ровех с пета в калта и като дете се мъчех да отложам момента. Трябваше да му издам една от най-големите тайни на страната си. Нещо, което сам не знаех допреди пет минути.

— Не разбираш ли? — не издържах. — Не разбираш ли, за бога? Трябвало е да взривят лабораторията ви. Защото плановете не стават за

нищо. Не сме ви пробутали фалшиви планове, нито сме измислили нови. Взели сте истинските. А ние е трябвало да унищожим всяка следа от тях, всяко доказателство. — Нямах сили да го погледна. — Проклетият самолет не става за нищо.

— Това е... абсурдно.

— Ей, а аз си мислех, че французите са циници. — Изсмях се. Прозвуча като предсмъртния хрип на някакво животно. — Всичко е... само защото Бойният бомбардировач на следващото поколение не е нищо повече от една измама. Лъжа. Фалшификация.

— Не е възможно.

— Разбира се, че е. През Войната в Залива имахме бомбардировачи В-1, които отказаха да излетят. Имаме В-2, които не стават за нищо. Не ни е за пръв път. Само че сега е по-мощно.

— Мисля, че лъжеш. Опитваш се пак да ни преметнеш.

Исках да го цапна. Почти го направих.

— Добре. Пак е твой ред. Кажи, какво не беше наред с модела, който откраднахте? Защо решихте, че чертежите са подправени? Откъде разбрахте, че има нещо гнило?

Изпудтя леко. Като дете, което се преструва, че пуши цигара.

— Ами беше съмнително дали ще е невидим. Компютрите ни сочеха, че подобен самолет ще се засича от последните модели радар. — Замълча за момент. Нищо чудно да премисляше колко да ми каже. — И материалите за сплавта. Нали това е голямата ви тайна? Която искахте да скриете? Е, нашите учени не вярваха, че материалите са стабилни. Затова решихме, че сте ни направили на глупаци. Сплавта щеше да започне да се разлага след... мисля, че казаха пет години. Още няколко години и самолетът щеше да е за боклука. Щеше да се стопи. Като восък, нали така се казва? Решихме, че се опитвате да ни разорите и после да ни оставите без отбрана. Така че да трябва да просим от Америка.

Стоях с ръце в джобовете и наведена глава.

— Това е, приятел. Върхът на капитализма. Опитай се да си го представиш. Ние построяваме проклетия самолет. И докато се изпълни поръчката, флотилията вече е започнала да се разлага. — Погледнах го. Не можех да владее лицето си. — И какво ще трябва да правим тогава? „Макон-Болт“ ни е завлякъл с 300 милиарда. И без това ще е единствената останала компания. Сделката с ББСП ще изкара от

играта всички други фирми. „Макон-Болт“ ще ги изкупи за жълти стотинки. И патриотите в „Макон-Болт“ ще съобщят колко много съжаляват за ББСП и не могат да си обяснят как са допуснали да се случи подобно нещо. А ние ще им дадем 600 милиарда, за да опитат отново. Страшно добре замислено. От икономическа гледна точка е много по-доходно, отколкото да построиш нещо, което да е трайно и да работи.

— Не може да е истина.

Протегнах длани.

— Ако щеш ми вярвай, но залагам живота си, че е така.

Рогоносеца се облегна на колата си.

— Мисля, че ти вече си заложил живота си. Не можеш да залагаш на две числа с един и същи чип.

— Спести ми картезианските си глупости^[6]. Знаеш какво имах предвид.

— Ужасно е, ако си прав.

— Прав съм, приятел. И вашите учени не са сгрешили. Направили сте всичко както трябва. Откраднали сте схемите. Вашите момчета са разшифровали кода. И ето ни тук, посред нощ сме се хванали да си изповядваме греховете.

— Ако всичко това е вярно... кажи ми защо тогава взривиха вашата лаборатория?

Погледнах надолу към напоената с токсични вещества кал. Треперех. Не от студ. От този страх, който те хваща, когато си наистина изморен и в безизходица.

— Не знам. Все още не. Могат да имат всякакви причини. Може да са надушили нещо. Може да са правели паралелни проучвания и да са открили нещо. Но ще разбере.

— Ако оживееш. Мисля, че сега наистина ще поискат да те убият. Щом погледнат в очите ти и разберат какво знаеш.

— Ще оживея. И ще победа копелетата. С твоя помощ.

[1] Игра на думи, на английски „thick“ означава дебел и глупав.
— Б.пр. ↑

[2] Град в залива Санта Моника, Калифорния. — Б.пр. ↑

[3] Един от братята Маркс, комедийни актьори от 20-те и 30-те години. — Б.пр. ↑

- [4] Натрясквам се. — Б.пр. ↑
- [5] Държава в Източна Африка. — Б.пр. ↑
- [6] Т.е. философията на Декарт. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изтреснях в онзи отровен с химикали парцел във Вирджиния. Когато разбрах, че ББСП е най-голямата измама в историята на човечеството.

Аз съм същество, плод на убежденията и професията си. Сега двете неща се разминаваха. Убежденията ми твърдяха, че на хората с униформи мога да се доверя винаги, на правителството — в повечето случаи. Вярвах безрезервно на по-висшестоящите, под чието командване служех. *Трябваше* да вярвам в нещо. Вярата е условен рефлекс, по-дълбоко вкоренен и от желанието да правиш секс. Като повечето вярващи и аз отхвърлях всички доказателства, които по някакъв начин можеха да застрашат кредото ми. Лутер трябва да е мислел по същия начин, докато е писал химна „Крепост е нашият Господ“. На мен ми трябваха високи, дебели крепостни стени. От друга страна, професията ми ме беше обучила да атакувам, нямаше как да спечелиш, без да си готов за нападение. През цялата си кариера бях нападал, най-малкото наум, тези, които се отнасяха с пренебрежение към нещата, в които вярвах. Но вярата ми се беше срутила и бях принуден да се откажа и от атаката. Не разбирах нищо, а не бях сигурен и кои точно са враговете ми.

Сега вече знаех кои са. Падналите ангели. И бях готов за атака.

Както повечето военни съм подвластен и на страха. Бях изкарал повече от две десетилетия сред безопасността и удобството на правила, които прокарваха с кристална яснота границата между доброто и злото. Но страхът продължаваше да присъства в живота ми: страх от провал, от недомисляне, от загубата на уважението на другарите ми, страх да не се разсея и да изляза извън границите на райската градина, страх да не разкрия недостатъците, които знаех, че притежавам. Ако се бях родил преди хиляда години, сигурно щях да съм един от бавнозагряващите кръстоносци, които упорито продължавали да маршируват на изток, докато хитрите момчета пътъом плячкосвали Византия.

Бях решил да отхвърля законите, да наруша правилата и да прехвърля страха на другите. Беше време да спра да се притеснявам от провала и да започна да се опитвам да печеля. Според скъпо заплатеното ми с парите на данъкоплатците военно обучение първата стъпка беше да определя слабото място в отбраната на врага.

Което беше лесно.

Отбихме се да вземем партньора на Рогоносеца. Киснеше пред къщата, в която беше изчезнал Али Алстрьом. Рогоносеца почука с кокалчета по стъклото на изяденото от ръжда пежо. Вътре се размахаха ръце в стойка от бойно изкуство, пътьом закачайки волана. Приятелчето беше заспало и прояви срама си като истински французин.

Зарязахме пежото и се натикахме в ситроена. На задната седалка се чувствах като излязла на разходка старица. Подкарахме на север към града.

— Вижте — казах. — Ако ще работим заедно, трябва да знам имената ви. Може и да не са истинските.

Волтер и Русо се спогледаха.

Неловка тишина.

После Рогоносеца каза:

— Аз съм Анри. Той е Жерар.

— Радвам се да се запознаем. Положението е следното. Знаем на коя улица живее. И горе-долу къде точно. Но...

— Няма проблеми. Знаем къде живее. — Рогоносеца Анри прокара пръст под носа си. Сякаш потри невидим мустак. Може и да се беше избръснал специално за тази мисия. — Следим го отдавна. Следим всички замесени. Или почти всички. Много хора. Започнахме, откакто се забъркахме със самолета. Само че с този сгрехихме. Видяхме жените и решихме, че не е сериозен. От известно време не го следим. Още преди да взривите лабораторията ни.

— Не съм взривявал лабораторията ви.

— Преди приятелите ти да го направят.

— Не са ми приятели.

— Сънародниците ти тогава.

Да. Моите сънародници.

— Намирам за странен факта — продължи Анри, — че в прехвалената страна на демокрацията, където всички хора са равни, някои живеят по начин, отдавна забранен на аристократите във Франция.

— Въпрос на пари. Семейството му притежава цял щат.

Бяхме се изкачили на хребета Арлингтън. Под нас се простираше Вашингтон. Падналият сред смъртните звезден град.

— Трябва да се уговорим за условията — казах на Анри.

— Кажи ми какво предлагаш? — Звучеше изморено.

— Вие ще направите всичко каквото можете, за да ми помогнете да спася Тиш О'Мейли. Ако ѝ се случи нещо, споразумението ни отпада.

— Но ти не знаеш къде е.

— Ще я намеря.

Анри помисли за момент. Може и да не повярва на последното.

— Приемливо е. Ще направим всичко в разумни граници.

— Не е достатъчно.

— Е, може и в не толкова разумни. Без абсурдни ситуации. Но мисля, че можем да се споразумеем. Друго?

Излязохме на моста. От двете му страни го обграждаха ярко осветените парапети. Имаше коли само в една от лентите.

— Вие получавате дискетите, ако ги намеря. Но трябва да ми обещаете, че правителството на Франция... или който и да е... ще публикува материал за измамата. Ще кажете на всички, че проклетият самолет не работи. Ще смачкате „Макон-Болт“ в калта.

Анри и Жерар си казаха нещо на френски. Жерар сви мускулестите си рамене и си запали цигара. Отворих един от задните прозорци.

— Мисля, че ще се уреди — каза ми Анри. Когато разговаряше с мен, извърщаше назад глава. В паузите гледаше към магистралата. — Франция с радост ще постави тия хора в неудобно положение. Бих казал „ще ги накара да се засрамят“, но тези хора нямат срам. Така, че те ще бъдат публично изобличени. Вярвам, че ще стане така, но разбира се, не мога да обещаая нищо. Трябва да се допитам до по-висши инстанции.

— Допитай се тогава. Друго. Когато всичко свърши, няма да съм особено популярен наоколо. Трябва да изтеглите Тиш и мен от бойната

линия. Някъде, където да можем да започнем на чисто. — Знаех, че тук се оставям напълно в техни ръце. Можех да получа и само куршум. Нямаше да предизвика особен дипломатически скандал.

Още френски. Нервни, обгърнати с тютюнев дим движения от страна на Жерар. Може да беше по-млад и по-тъп, но още представляваше по-висшата инстанция.

Анри прокара ръка през късо подстриганата си коса.

— Може да се уреди. Имаш думата ми. Ако помогнеш на Франция, тя ще ти се отплати със същото.

— И последно. Предложихте ми 100 000. Малко е, и го знаете.

— Колко искаш?

— 500 000. Долара, не франка. Не го приемайте като заплащане. Не ви продавам дискетите. Това е съвсем отделна сума. Парите ще ми трябват да започна отначало. С Тиш. Ако тя пожелае да остане с мен. Няма да съм точно затрупан с препоръки за теглене на кредит.

Нов разговор между Равел и Дебюси. Жерар се обърна, изгледа ме подозрително и измърмори нещо, което не чух.

— Мисля, че ще се съгласят — каза Анри. — Но и за това трябва да се допитам до шефовете. Става дума за много пари.

— Глупости.

Наведе глава. Можех да си представя изражението му. Повдигнатата вежда. Свитите устни. Броящите несъществуващи банкноти очи.

— Ще говоря с тях.

— Бъди убедителен.

— Ще опитам. Не е толкова лесно. Преди винаги имахме пари за подобни цели. Но сега... виждаш как е.

Подминахме супермаркета на 14-а улица и навлязохме в централната правителствена зона. Осветени импозантни сгради търпеливо чакаха пристигането на стопаните си. По това време улиците бяха пусли като археологически разкопки.

— Добре. Постарайте се — казах. — А сега да повторим. Обещахте да ми помогнете да си върна Тиш. Жива и здрава. Ако е необходимо, ще ни измъкнете оттук и ще ни помогнете да започнем отначало. Ще питаш за парите и допълнително ще потвърдиш публикуването на дефектите на ББСП. В замяна получавате дискетите. Ако и когато ги намеря.

— А ако не ги намериш?

— Уговорката за Тиш остава.

— Не е кой знае какво за нас.

— Глупости. Ако получите дискетите, ще държите най-голямата световна тайна в момента. Истинска компенсация за *la belle France*. Както и отмъщение за бомбата в лабораторията ви. Аз не получавам нищо.

Жерар изведнъж се разприказва. На френски. Все същият пренебрежителен тон. Размаха свободната си ръка към мен, после изхвърли фаса си през прозореца и потъна в обичайното си намусено мълчание.

— Какво иска Морис Шевалие? — попитах Анри.

Галът сви рамене.

— Нищо, само мисли, че за човек с много врагове и нито един приятел поставяш прекалено много условия.

Спряхме пред огромна къща в колониален стил в Колорама. Отпред липсваше бронзовата табелка, но предположих, че по някакъв начин е свързана с френското посолство. Жерар влезе, а аз и Анри останахме в колата да обмисляме въпросите към жертвата.

— Трябва и нещо определено за Боб Нечестни — му казах. За трети път. — Не само намеци или това, до което сме стигнали по пътя на логиката.

— „Димящият пистолет.“^[1]

— Да, димящият пистолет. Детайли. И причината за взривяването на лабораторията в Джорджия. Важно е. Трябват ни доказателства, по които да насъскаме медиите. След като измъкнем Тиш.

— Никакви медии. Не и този вид публичност. Още не.

— Добре. Ще се споразумеем за това. Но трябва да разберем за лабораторията.

— Мисля, че за теб е по-важно, отколкото за нас.

Поклатих глава.

— Нещата са свързани. — Разтърках очи. Чувствах се изтощен. Бях добре, когато действах, но няхах нерви да продължавам да чакам.

Покрай нас забави патрулна кола. По-скоро от скука, отколкото от любопитство. Наистина трябваше да говоря с Дики. Бях решил да заложа на няколко места. Не губех нищо.

Жерар се върна с малка раничка в лявата ръка и нова цигара в дясната. Оръдията на труда му, предположих. Бях очаквал да видя металния куфар с машинката, която бяха използвали върху мен.

В колата Жерар подаде на Анри 9-милиметров пистолет, почисти своя и зареди нов пълнител. Аз не получих оръжие, но ми беше подхвърлен някакъв черен парцал. Трябваша ми няколко секунди, за да разбера предназначението му. Маска на командос. Беше от някаква синтетична материя, с дупки за очите и устата. Много по-удобно от нахлужения на главата чорапогащник. Когато наближихме, ми подхвърли и чифт ръкавици. На пипане бяха тънки като презерватив и също толкова чувствителни. Нямаше да има отпечатьци.

Навлязохме в Джорджтаун. Паркирането беше проблем дори след полунощ. Обикаляхме, Анри и Жерар псуваха на смени. Бях свикнал с речта им дотолкова, че да си превода оплакването на Жерар, че е по-зле и от Париж.

Паркирахме шест преки надолу от къщата. Ситроенът не беше с дипломатически номера, нямаше по-близо позволено за паркиране място, а моментът не беше подходящ да се набиваме в очите на полицията.

Трима промъкващи се по мирните улици мъже. Много след приличния час и без куче, което да се преструват, че разхождат. Пистолетите под ризите на Сезан и Мане нямаше как да минат за буци от херния. А и носът на Анри беше бинтован. Всяко свястно ченге от полицейските управления наоколо трябваше вече да ни е надушило и да ни арестува само по миризмата. Най-доброто, на което можехме да се надяваме, беше, че случайният минувач ще ни вземе за трима новаци, тепърва навлизащи в професията, и ще се разкара.

— На следващата пресечка сме — каза Анри. — Насам. Има алея. Трябва да пазим тишина.

В пазенето на тишина съм добър. Опит, трупан от нощните дежурства и бързото измъкване от чужди спални. Но в сравнение с тия момчета бях направо тромав. Сериозни тренировки и *beaucoup*^[2] опит. Движеха се така, сякаш бяха безтегловни. Телата им изведнъж олекнаха. Като че ли костите и мускулите им бяха изчезнали.

Внимателно ги следях в очакване всеки момент да се стопят в тъмнината. Промъкнахме се покрай някакви кофи за боклук и миризмата им беше по-тежка от телата на придружителите ми. Жабарите надминаха очакванията ми. Беше все едно да откриеш, че учителят ти в неделното училище е цар на кючеците.

Градските шумове се завърнаха. Сирени. Змийското съскане на колите в далечината. Музика, основно барабани, от съмнителните квартали около нас. И влудяващото жужене на насекомите, напастта за упадащата ни цивилизация.

По алеята светеше улична лампа. Жерар излезе начело и внимателно я заобиколи. Видях как сянката на ръката му се пъха в раницата и се появява по-дълга и с различна форма. Наистина бяха проучили мястото. Той се приближи до някаква монтирана върху пилон метална кутия, отвори я и продължи да работи на светлината на миниатюрното фенерче, което държеше със зъби.

Анри стисна с възлестите си пръсти рамото ми и със свободната си ръка ми посочи гърба на боядисаната в светло къща, имитация на кметствата в тяхната част от света. Тази обаче беше частна собственост. От двете ѝ страни започваха малки алеи. Отзад беше на четири етажа, което значеше, че откъм улицата ще е на три.

Анри посочи с глава, сякаш ръката му не беше достатъчен ориентир, и прошепна.

— Там. Виждаш ли?

Погледнах. Обучен съм да бъда наблюдателен, но не бях забелязал, че иззад две от щорите на горния етаж се процежда мека светлина.

— Слушай — казах. — Този тип събира оръжия. Трябва да има сериозни запаси.

— Тихо. Не се безпокой. Колекцията му е заключена в стая с аларма. Страх го е от тях.

— Дано да си прав.

— Вътре ще трябва да се изкачим по стълбите. Алармата винаги е там. Върви с разкрасени крака. Така, че да докосваш стената и парапета. Внимателно. — Огледа ме преценяващо през тъмнината. — Може би трябва да се опиташ да се отпуснеш.

Наистина трябваше. Но отгук нататък връщане нямаше. Започваше контраатаката.

— Моментът е решаващ — казах. — Обръщам нова страница.

Анри се приближи толкова близко, че усещах мириса на изминалия дълъг ден в дъха му.

— Мисля, че ти вече си я обърнал — каза. — Само че едва сега го разбираш. Сложи си маската. И ръкавиците. — Говореше почти бащински. Умееше да разбира хората. Гледах го как се подготвя за акцията и последвах примера му. Лицето и бинтът му изчезнаха под черната материя.

Жерар се върна. Призрак. От маската главата му приличаше на къс тъмен метал. Не се виждаше дори бялото на очите му. Един по един се прехвърлихме през ниската дъсчена ограда. Може и да му бях нанесъл някой и друг удар, но Анри я прескочи като котенце. И двамата тупнаха безшумно от другата страна. Направих каквото можах, но бях по-тежък и ми липсваше опит. И гъвкавост. Приземих се с трясъка на парашутист.

Жерар вече беше прекосил градината. Светлината от фенерчето му проследи част от приземната стена и се спря на поредното алармено табло. На „Бел Атлантик“ им се отваряше основен ремонт. Алармите са пречка само за аматьорите, но бяха напълно достатъчни за град като Вашингтон, където влизането с взлом е тийнейджърско хоби.

Докато Жерар се оправяше с кабелите и сензорите, Анри се изкатери на остъклената веранда и я отвори. Наистина бяха бързи. Пуснах Жерар пред мен и влязох последен. Движех се зад тях на разстояние, достатъчно, за да реагирам, ако нещо се обърка.

Изведнъж ми хрумна, че един от деветмилиметровите патрони може и да е приготвен за мен. Ако нещо в плана се обърка.

В къщата беше по-тъмно. Чувахе се дишането на трима мъже. И музика. Тих джаз от горния етаж. Усетих, че Жерар се усмихва. Музиката улесняваше нещата. Макар да значеше и че жертвата е още будна.

Очите ми бавно привикваха с тъмнината и започваха да различават предметите наоколо. Силуетите на новите ми партньори. Вертикалното езерце на огледалото на стената до мен. Кошмарното бледосиньо на кухненските уреди в стаята, отделена от коридора с арковидна врата.

Тръгнахме нагоре.

Вървях след тях, разкراчен, както ми бяха казали. Опрях се за равновесие на парапета и усетих, че дървото е влажно. Чак по-късно осъзнах, че влагата идва от собствената ми длан. Потях се през ръкавиците.

Музиката се засили. На площадката на втория етаж долових и другите звуци.

Сенатор Фауст се стараеше да оправдае репутацията си.

Може би крадците никога не успяват да изненадат аскетите. Но с жиголата не си заслужава да бъдеш предпазлив. Щом схвана какво става горе — а стонове и пъшкането бяха достатъчно красноречиви, — Жерар тичешком изкачи останалите стъпала. Последван от Анри. Изчаках няколко секунди и стигнах до вратата на спалнята точно навреме, за да видя как сенаторът ще реагира — със закъснение — на прекъсването.

Беше дебел. Не просто едър, какъвто изглеждаше в добре скроените си костюми по снимките и телевизията. Шкембето, бедрата и циците му покриваха такава част от леглото, че в първия момент не можах да видя момичето под него. После различих стъпало и глезен. Още един крак и фино рамо. Жената лежеше по корем.

Фауст се надигна, залитна тромаво назад и най-накрая успя да се отдели от партньорката си. Ококори се, отпусна се на огромните си бутове и запрегльща от страх. Дори не направи опит да защити момичето. Вместо това се изтърколи от леглото и застана с гръб към един от прозорците. Сякаш заплашваше, че ще скочи.

Всичко се случи за много по-кратко време, отколкото ми е необходимо да го опиша. Жерар скочи зад сенатора и запуши устата му с ръка. С другата си ръка допря пистолета до ухото му.

Едва сега жената на леглото се размърда. Имаше красиво, блестящо тяло. Дори смачкано в тази поза притежаваше чистота на формите, каквато срещаш само един или два пъти в живота си. Ако изкараш късмет. Придърпа към себе си купа чаршафи и възглавници. Но вместо да прикрие голотата си, тя се опита да скрие лицето си.

Не беше достатъчно бърза и успях да го видя.

Кори Невърс.

Гледах безучастно отстрани. Справяха се и сами. Анри измъкна Кори — или Карин — от леглото. Достатъчно грубо, за да я убеди, че не се шегува. Кори зарязва чаршафите, може и да мислеше, че голотата е най-добрата ѝ защита. А може и въобще да не мислеше и поне веднъж да я бяха сварили неподготвена. Сигурно не беше свикнала тя да е тази, която получава неприятните изненади. Бях забравил, че съм с маска и за момент тъпо се зачудих защо не ме погледна или помоли за помощ.

Анри заграби кичур от косата на тила ѝ и я помъкна след себе си, докато отваряше една след друга различни врати. Гардероб. Баня. Последната врата преди тази, през която бяхме дошли, явно отговаряше на изискванията му. Голям дрешник. Нямаше прозорци. С майсторски координирани движения той пусна косата и заби коляно в задника ѝ. Кори изчезна в тъмнината.

— Само ако издадеш звук, и си мъртва! — предупреди я той.

Можех да го успокоя, че тя е прекалено хитра, за да се разкрещи. Правеше го само по поръчка.

Анри затръшна вратата.

Фауст се държеше с подobaващо за сенатор достойнство. Стоеше гол и трепереше от страх, членът му се беше сбръчкал, шкембето се тресеше. За пореден път осъзнах силата на парите. Името му се свързваше с имената на актриси и красиви жени и имаше репутацията на най-търсения и неустоим ерген във Вашингтон. А не изглеждаше по-добре от презряла круша. Обелена круша. Плътта му беше белезникава, почти прозрачна, като големите парчета лой, които месарите в детството ми пробутваха на бедните. Лой, тук-там покрита със сплъстени, безцветни косми. На мястото, където се срещаха бедрата и коремът му, се образуваше малка ниша. Изглеждаше като бездънна яма, като нещо, което поглъща малките и беззащитните.

Но най-грозни бяха очите му. Очи на истински страхливец. Личеше си, че засега напълно е забравил за Кори. Беше готов да ни помогне да я блъснем през прозореца, ако с това щеше да си спести леко плясване по бузата. Очите му бяха надути, без да са интелигентни, зли, без да излъчват сила. Когато Жерар отдръпна ръка, от устата му надолу като паяжина се проточи тънка нишка лиги. Устата му сякаш беше празна, нещо, което виждаш, когато хората свалят изкуствените си зъби. Но погледът ми упорито се връщаше към очите

му. Приличаха на безцветни стъклени топчета. Оглеждаха ни, един след друг, после започваха отначало. Беше ми интересно какво точно вижда.

Анри и Жерар завързаха ръцете на сенатора със захвърлената през облегалката на един стол вратовръзка, и го сложиха да седне върху купа дрехи, струпан на същия стол. Тялото му едва се побра между облегалките.

— Не ме наранявайте, моля ви. — Говореше като десетгодишно хлапе. После се разплака. — Вземете каквото поискате. Пари. Може да вземете момичето. Тя е...

Анри го зашлеви през устата. Много, много силно. От долната устна на Фауст рухна кръв.

Когато ме обработваха през първата нощ, не се бяха докосвали до лицето ми.

Анри се наведе към него. Поемаше с шепи от бузите му и ги опъваше встрани. Очаквах всеки момент месото да се отлепи от венците на сенатора.

— Ти си мислиш... как можеш да мислиш, че ще докосна жена... омърсена от теб? Мислиш ни за крадци? Ти си шибаният крадец тук. Ти си мръсен крадец, прасе. И ако не ни помогнеш, ще бъдеш едно мъртво прасе.

Пусна лицето му. На мястото, където допреди миг бяха пръстите на ръкавиците, кожата остана на розово-бели петна.

— Моля ви — каза Фауст. — Кажете какво искате?

— Вярно ли е, че ББСП е дефектен?

В очите му се прокрадна искрица интелигентност.

— Не, разбира се. Всичко е наред... има само няколко малки проблема... Виждате ли... той е...

Когато удряш някого с юмрук, не се размотаваш като холивудските побойници, които изпълват целия екран. Освен ако не искаш първи да се окажеш на земята. Засилваш се и удряш бързо и насочено, с инерция, която се презарежда в рамото ти като автоматичен пистолет. Но шамарът е друга работа. При шамара можеш да се засилиш, да набереш сила.

Анри се пресегна през лявото си рамо, сякаш искаше да се почеше, после стовари кокалчетата си в основата на челюстта на

Фауст. Зъбите му изтракаха. Чух как ухото му се строши. Фауст може и да тежеше 130 кила, но залитна и едва се задържа на стола си.

Преди сенаторът да успее да се опомни, Анри пхна ръка между краката му и го сграбчи за топките. Не беше нещо, което аз лично бих направил с удоволствие. Фауст започна да пищи, но Жерар пак затисна устата му. Сенаторът се извиваше и подскачаше, стискаше очи и поклащаше нахъсано глава. По тялото му изби пот.

Анри пусна гордостта му и изтри ръкавицата си с един чаршаф.

— *Cochon*^[3] — измърмори.

Жерар изчака болката да се поуталожил и отдръпна ръка от устата на Фауст. Изтри кръвта от ръкавицата в пердетата и зачака, готов за нов удар.

Анри се върна към въпроса.

— Чуй ме добре. Имаш няколко възможности. Можеш да направиш така, че да спреш болката. Или да те довърша и да сложа край на сексуалния ти живот. — Разтегна устни в жестока усмивка. После добави: — Няма да можеш да чукаш повече, какво ще кажеш? Ще ти се хареса ли това, торба с лайна такава?

— Моля ви! — измуча Фауст. Потеше се и се задъхваше, все още неспособен да отвори очите си. — Моля ви.

— Кажи ни за самолета. Кажи ми защо не работи.

— Не знам. Не съм учен. Не разбирам...

Анри запрати юмрука си право в носа му. Направи го красиво. Не можеше и да се сравни с хватката, която беше приложил на мен. В момента, в който ръката му се отдръпна, кръвта потече надолу и се вля в по-бавния поток от устната на Фауст.

— И аз не съм учен — каза Анри спокойно. — Така че няма да имаме нужда от техническите термини. Мисля, че трябва да говориш.

— *Аз съм щатски сенатор!* — изкрещя Фауст.

Анри се изсмя. Последван от Жерар, който закачливо издърпа ушите на сенатора. След което сграбчи лявото му ухо и го отскубна от черепа му. Сякаш правеше фокус. Отново затисна устата на Фауст.

Никога не бях присъствал на подобно нещо. Стомахът ми се обърна. Въобще не можех да се сравнявам с тези момчета. И не исках да ми бъдат врагове.

Не знам дали Фауст наистина разбра какво му се беше случило. Но усети болката. Наведе се напред с цялото си тяло. Клатеше се в

агония. Лицето му беше обляно в сълзи и кръв. Без да вдига ръка от устата му, Жерар подхвърли ухото на Анри.

Анри го разклати пред очите на Фауст. Изразът в тях се промени. На няколко пъти.

Беше нещо, което ти се иска да забравиш.

Фауст най-после разбра, че нещата вече са на живот и смърт. Независимо от факта, че беше щатски сенатор. Жерар нарочно освободи устата му. Фауст се отдръпна назад и се свлече на пода. Кръвта му закапа върху бледосиния килим.

От номера с ухото ме побиха тръпки. Не знаех, че подобно нещо е възможно да се направи. Бях се прехвърлил в друга реалност.

Анри захвърли ухото на леглото и коленичи до сенатора.

— Мръсно прасе — започна. — Знаеш ли колко френски граждани умряха от твоята експлозия? Колко живота са съсипани? Колко семейства? Колко деца останаха без бащи?

Ти ни причини това... а всичко, което ние искаме от теб, е да говориш. Да ни кажеш за този самолет. И защо поставихте бомбата. — Анри се извърна към мен, бавно, сякаш ме гледаше през бездна. — И за бомбата в Джорджия. За убийството на собствените ви хора. — Върна се към Фауст. — Говори сега. За последен път ти го предлагам.

— Не чувам — изплака Фауст. — Нищо не чувам.

Някак си и тримата знаехме, че ни чува. Но не лъжеше. Просто не разбираше какво се беше случило с тялото му. Откъсването на ухото трябва да беше ужасно болезнено. Може там да бяха останали звуци, скрити за нас. Продължаваше да възприема думите на Анри, макар да вярваше, че е загубил слуха си. Безпокоях се, че няма да е способен да мисли или говори членоразделно.

— Ще ти откъсна и другото ухо — каза Анри. — После топките ти. Може да ти извадя и очите. Ще те разчлени на парчета.

Фауст се сви в родилна поза. Плачеше. Но най-после проговори.

— Не съм искал... да го правим. Нечестни. Той плати. На Габриели. И Хънт. Хънт е маниак. Луд човек. Обича да убива. Ще убие всеки. Самолетът е прекалено мек. Топи се като лед. Но могат да го обработят... да направят така, че да издържи достатъчно дълго... докато свърши поръчката. Другите неща. Системите. Електрониката. Нищо не работи както трябва. Но покритието. Там положението е най-лошо. Покритието. — Разплака се по-силно и заудря глава с подутите

си ръце. После си наложи да продължи да говори. — Французите го откраднаха. Вие го откраднахте. Знам. Вие знаехте всичко. Цялата сделка можеше да пропадне. Много пари. „Макон-Болт“... всички... беше страхотна сделка... — Разрида се. Никой мъж не трябва да достига до такова състояние. — Трябваше да убием французите. Да убием всичките. Всички французи. Да убием всеки, който знаеше. Хънт искаше да избие и други...

— А втората бомба? В собствената ви лаборатория?

Фауст започна да трепери. Предполагам, че изпадаше в шок. Анри го зашлеви през лицето. Удряше под погрешен ъгъл и не се получи. Но беше достатъчно да върне сенатора към царството на живите.

— Разкажи ми за другата бомба.

— ЦСС. Мръсници. Шибани проклети копелета. Проклети лайна. Провеждаха свои... техни шибани тестове. В нашите лаборатории. Зад гърба ни. Бяха надушили нещо. Централните счетоводни служби. Копелета до един. Мислеха се за богопомазани... бяха сформирали екип в лабораторията. Трябваше да ги отстраним. Да отстраним всички, които знаеха нещо. Можеха да развалят всичко. Хънт каза, че трябва да ги убием.

Анри беше започнал да се задъхва.

— А къде са дискетите?

— Не знам? — Фауст повиши глас. — Господи, не зная. *Не зная.* Всички ги търсят. Убиват заради тях. Но аз не знам нищо... нищо повече... моля ви...

— Къде са дискетите?

— Моля ви, не ме наранявайте повече.

Анри се изправи и с всички сила блъсна с обувката си корема на сенатора. Фауст се просна по гръб на килима. Кръв и лой. Съсипване на божествените дарове. Французинът премести крака си по-надолу.

Фауст изпищя. Обувката прескочи към лицето му. Огромното тяло започна да се гърчи. Докато Анри не го изрита обратно в стабилна поза.

Очите на Фауст гледаха през тавана.

— Няма какво... — каза Анри и за пръв път си позволи да пусне в гласа си истинско чувство. — Нищо, което да мога да ти направя... нищо не е толкова ужасно, че да те накаже за постъпката ти. —

Поклати глава. — Чудя се дали дори в момента осъзнаваш какво си извършил. Всичко, което си убил и разрушил. С мръсната си душица.

Извади от джоба си сгъваем нож и хищно клекна на пода.

— Пощадете ме — замоли се сенаторът. Гласът му беше глух, очите незрящи. Вече не разбираше нищо. — О, господи. Моля ви, пощадете ме. Съжалявам, толкова съжалявам. Не ме наранявайте повече.

Анри започна от раздраното място, където преди беше ухото на сенатора, и прокара ножа през гънките по двойната брадичка на Фауст. Острието режеше леко. Бях чувал, че човек не може да усети прерязването на собственото си гърло, но все още не знам дали е вярно. Фауст поне не показва да усеща нещо. Затвори очи и окървавените му устни потрепериха.

Не бях очаквал това. Но и не направих нищо, за да го спра.

Стояхме и гледахме как умира. Знаех, че е истина, но си оставаше нереално. Не вярвах, че тази сцена е част от живота ми.

Кръвта шуртеше по килима.

Осъзнах се, когато Жерар тръгна към вратата на дрешника. И за пръв път проговорих.

— *Не.*

Жерар спря. И двамата французи ме погледнаха. През ума ми мина, че може и да не изляза от тази стая. Но вече не се страхувах. Повторих:

— *Не.*

Може би в гласа ми имаше нещо ново. Или Жерар се престараваше и не беше много сигурен, но не продължи към дрешника. Стояхме, сякаш времето и светът бяха спрели. Чакахме Господ да отсъди. Анри трябваше да ме подкрепи. Надявах се двамата да успеем да предотвратим убийството, дори и Жерар да беше шефът.

Страхувах се от подготовката и правилата им, от навиците и желанията им. Дори и сега не можех да допусна Кори да умре. Просто така. Беше прекалено реална.

— Остави момичето — каза накрая Анри. — Животът ѝ няма значение.

Грешеше, разбира се. Но нямаше да му кажа, въпреки че сигурно трябваше да го направя.

— Не се бяхме разбрали да го убивате — казах.

Ситроенът се влачеше от един светофар на друг по „Масачузетс“. Жерар леко похъркваше, напълно спокоен, като момче за всичко, изморено след изтощителна нощна смяна. Анри се замисли върху думите ми.

Хванахме светофарите на Кънвеншън Сентър и той използва паузата да се обърне назад през седалката.

— Прав си. Не се бяхме разбрали така. Не влизаше в споразумението, но не беше и изключено от него. Не мислех, че за теб ще има значение.

— Убийството има значение.

Светна зелено. Засилихме се към следващия светофар. На ъгъла някакво същество в мръсна като за улицата униформа се беше навело над кофа за боклук. Повръщаше или търсеше нещо.

— Това е наивно — ми каза Анри. — Но ти не си наивник.

Лъжеш самия себе си. Не можеш да се освободиш от нещата, в които ти се иска да вярваш. Понякога ми приличаш на роб. Роб на вярата в удобните неща. В Африка видях толкова много смърт, че накрая тя само ме отегчаваше. Газех в трупове също както децата шляпат в морето. Без да им обръщам внимание. Животът на мъжете и жените е по-евтин от зрънца ориз, Джон. От капка вода. — Замълча, но продължи, преди да успее да отговоря: — Виждам съм хора... заклани като животни. С отрязани рибици. Виждам съм хора, които ядат хора. И в Париж лъжат. Както и в Лондон, и в Ню Йорк. Не биха го публикували във вестниците си. Защото не отговаря на философиите им, на това, в което са свикнали да се кълнат. Помисли си. Виждам съм мъже, които ти обясняват защо месото на малките деца е по-добро от месото на възрастен човек. Докато се смеят и оголват големите си бели зъби. Докато пекат женски бут. Мислиш си, че животът има някаква стойност и не бива да бъде отнеман. Значи си още дете. Хората умират и биват изхвърляни като използвана тоалетна хартия. — Размаха ръка към предното стъкло. — Погледни този град.

— Убийствата имат значение.

Французинът поклати глава. Пак се беше обърнал и караше. Представих си тънката му усмивка.

— О, да. Имат. Но не в смисъла, който ти влагаш. Имат значение, защото човек заслужава да умре. Заслужил е смъртта си. Накрая всеки си получава заслуженото. Но животът... самият живот... е маловажен.

— Не.

Минахме покрай разрушена кооперация, задната стена на която липсваше. Беше зад Чайнатаун. Отляво спеше и сънуваше добрите дела от младостта си сградата на Националното радио.

— И какво трябваше да направим? — попита Анри. Беше ядосан и акцентът му личеше повече от обикновено. — Трябваше да съберем доказателства ли? Да го преследваме със закона? Да помолим правителството да го съди? — Изсмя се, сякаш смехът му причиняваше болка. — Не мисля, че щяха да отсъдят правилно. Щеше да има много лъжи. Задкулисни сделки. Но не и правосъдие.

Беше мой ред да се замисля. Вече завивахме към осветената фасада на „Юниън Стейшън“, когато попитах:

— Вашето правителство... би ли одобрило то едно такова убийство? Имаш ли разрешение за такова нещо? Или ти дойде отвътре?

Сви рамене.

— Има ли значение?

— Нямам си разрешение, нали? Просто го направи.

— Правосъдие не съществува. Никъде. — Зави надясно.

— Хората сами отсъждат. Смелите хора. В противен случай...

— Повдигна едната си ръка от волана и щракна с пръсти. — *Le deluge*^[4].

Куполът на Капитолия проблясваше през короните на дърветата.

— Вярвам в закона — каза Анри. Гласът му отново беше спокоен. — Докато не се замеси с правосъдието. Вярвам, че законът трябва да действа и за дребните неща. Вашият закон защитава ли малкия човек срещу големия? Можеш ли да ми отговориш утвърдително на това? Щеше ли този човек да стигне до съда? — Зави към Ийст Кап. — Страданието е запазено за обикновените хора. За хората в тези лаборатории. За семействата им. Но за големите хора има само скандали. После написват по някоя книга и се женят повторно. Започват на чисто. *Merde*.

Беше схванал същината на Америка.

— Спри тук — му казах. — Искам да повървя.

Бяхме пред библиотеката „Фолгър“. В топлата нощ белият мрамор сякаш фосфоресцираше. Върхът на цивилизацията.

Анри спря до тротоара.

— Свършихме. За днес. Внимавай. Имаш номера на пейджъра и на телефона ни.

— Целият свят ни гледа — му казах.

— Какво?

— Мантра. От времето на романтиците.

Изсумтя.

— Мисля, че си един глупав проклет мечтател. Но трябва да работим заедно.

— Знаеш ли, грешиш. Наистина ми пука за смъртта му. Не заради самия него. Но вярвам, че в края на краищата законът е единственото, което имаме. И продължавам да го вярвам, дори и сега.

— Законът ще ти се изсере отгоре.

Свих рамене и отворих вратата.

— Сигурно. Но ще продължа да вярвам в него.

Жерар се размърда. Анри ме погледна с очите на революционер, изправил се на барикадите.

— Трябва да си готов да се бориш.

— Готов съм. Но не можеш да ме накараш изведнъж да свикна с убийствата.

— Слушай, Джон. Още хора ще умрат. Така че се пригответи за това. Надявай се само и ти да не си между тях. — В гласа му нямаше заплахата. Повярвах му. Щеше да има още убийства. Бях готов да участвам в тях, но не и да започна да ги одобрявам.

— Ще видим — казах на излизане.

— Не. *Ти* ще видиш.

Тръгнах към къщи. Паветата на тротоарите бяха натрошени. Човек трябваше да внимава къде стъпва даже по светло.

Дори в собствените си очи изглеждах като жена, която е решила да прави секс, но се чувства задължена да защитава докрай невинността си. Знаех, че Анри е прав. По-прав, отколкото му признавах. Ако някой си го просеше, това беше Фауст, предателят на гласуването му доверие. Но въпреки всичко не бих искал да бъда този,

който да го елиминира. Не и по този начин. Може и да значеше, че съм страхливец. Или че съм слабото звено.

Истината е, че аз съм създаден да живея като средностатистически американец, с ходенето на църква в неделя и всичко останало. Вярвах в Господ — особено когато не се замислях много-много — и по принцип не бях настроен критично. От мен нямаше да излезе добър французин.

Между два от светофарите на тротоара изскочи някакъв човек. С пистолет.

— Предай се, копеле! По-бързо. Предай се, мамка ти!

Беше ветеран, не просто хлапе, излязло да си изкара пари за чифт нови маратонки. Държеше ме на разстояние, така че да може да парира всяко мое движение. Стоеше разкрачен и леко приведен, като борец. Готов, за каквато и гадна изненада да му беше подготвил живота.

— Добре. Добре. Портфейлът ми е в задния ми джоб. Ще бръкна да го извадя.

— Млъквай, копеле такова, и го давай, майната ти. Само хвърли скапаното нещо насам.

Подхвърлих портфейла в краката му.

— Сега лягай долу. Лягай на шибания си корем.

Легнах по корем. Не вярвах да ме застреля. Изглеждаше прекалено организиран, прекалено умен. Но животът е пълен с изненади. Щеше да е невероятно, ако наред всичко това най-неочаквано ме очистеше някакъв дребен крадец.

— Майната ти, копеле. Това ли е всичко?

— Да.

— Нямах даже карти за телефон.

Оставих го да си беснее.

— Мръсно въшливо копеле. Трябва да те пречукам като проклето куче и да ти спестя мъките.

— В преградката има две кредитни карти.

— Да не ме мислиш за толкова тъп? Не ти ща шибаните карти.

— Портфейлът излетя и се удари в главата ми. — Стой така, чуваш ли? Стой така, майната ти, мръсно копеле такова.

Лежах както ми беше казано и слушах как стъпките му набират скорост и накрая изчезват с бързината на спринтьор.

Когато звукът от тях замря, се изправих и вдигнах портфейла си. Безпристрастно събрах документите и кредитните карти, които беше разпилял наоколо. Имах чувството, че е най-нормалното нещо, което ми се е случило тази седмица.

[1] Неоспорима улика според криминалните романи. — Б.пр. ↑

[2] Много (фр.) — Б. пр. ↑

[3] Свиня (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Потоп (фр.) — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Спах неспокойно. Докато не ме събуди телефонът.

Подскочих в капана си от увъртени чаршафи. Напоени от потта от кошмарите. В стаята се промъкваше дневната светлина.

Главата ме болеше като след запой. Само че липсваше удоволствието от пиенето.

Кабелът на телефона се беше увъртял. Дръпнах го силно и вдигнах слушалката. В ухото ми избухна на талази шумът.

— Ало.

— Буден ли си, войниче? Да не те събудих? — Гласът на Дики.

— Да, буден съм.

— Добре. Защото имаме да обсъждаме сериозни неща.

— Телефонът ми може да се подслушва...

— Млъкни и слушай — каза Дики. — Просто ме изслушай за минута. Натресоха ми мъртъв сенатор. С гърло, прерязано като на агънце. И още не съм ти казал всичко. Май е бил изтезаван от сериозни психари. Ако не се е правил на онова копеле, художника с отрязаното ухо.

— Не можем ли да поговорим по-късно и...

— Ти ще говориш по-късно. Аз още не съм свършил. Значи си имам мъртъв сенатор, разбра ли? И аз, и приятелчето ми от армията съвсем случайно имаме обща позната, която работи за този сенатор. В екипа му, както подразбрах. На бас, че си въртиопашката и там. Ама в този град не можеш да скучаеш, а? Аз и приятелят ми по една случайност знаем, че тя не е много примерно момиче. Има си досие почти откакто е проходила. И какво искаш да ме питаш, дали историята има нещо общо с желанието на данъкоплатеца да му се спести една сенаторска пенсия? Е, просто съвпадение, но на възглавницата на този сенатор — а и на разни други места — имаше руси косми. И ако просто ченге с малко познания по биология може да се довери на отвратителните петна по леглото, сенаторът добре се е позабавлявал, преди да се отмени кандидатурата му за следващите

избори. Обаче на сцената на престъплението няма руса жена, нито жива, нито умряла. А онзи със сигурност не се е самоубил. — Дики пусна една от отвратените си въздишки. — Що се отнася до мен, из цялото място лазят копелета от ФБР, пресни-пресни от колежа. Защото този е проклет сенатор. Толкова са умни, че вече са разбрали всичко. Само дете не знаят това, което аз и приятелчето ми от армията знаем. Нека те питам нещо, твое геройство. Достатъчно ли си буден, за да смелиш фактите и да предположиш чии може да са русите косми?

— Трябва да поговорим.

— Непрекъснато ми го повтаряш.

Разсъних се съвсем. От страх. Заливаше ме на талази. Бях съучастник в убийство. Между другото. А Дики току-що каза на всеослушание пред големия, лош свят, че двамата с него сме по-близки, отколкото изглеждаше отстрани.

Мислите ми препускаха, но не стигаха доникъде. Дики трябва да знаеше какво прави, но аз не можех да разбера целта му.

— Каж ми къде и кога — проговорих. — Избери някое място.

Поредното изсвистяване с хобота.

— Ще ти се обадя по-късно. В момента съм затънал до шия със самодоволни джейедгаровци и кръвожадни репортери. Но не отпрашвай за Мексико, ясно? И гледай да страниш от мис Калифорния. Не поощрявай и не помагай на основния ми заподозрян.

Затвори. Тръшнах се обратно в леглото. Просто исках да помисля за минута, да си представя нещо, поне малко наподобяващо светло бъдеще. Имах най-много един ден до края на срока, поставен ми от Хънт. А вместо да се оправят, нещата още повече се объркаха. Дискетите си бяха толкова далечни, колкото и преди. Каквото и да се случеше, аз си оставах нахиснат в сериозна каша. А жената, която обичах, беше в много по-лошо положение от моето. Ако в момента лежеше до мен, щях да я прегърна толкова силно, че дори Господ и цяла армия ангели да не успеят да ни разделят.

Но дори Тиш, мъртвите сенатори, Дики и русите косми по възглавницата не успяха да ме задържат сред будните. Тялото ми искаше да си навакса пропуснатото. Кое то напоследък се беше насъбрало в ужасни количества.

Заспах отново.

Когато се събудих, пак вече се здрачаваше. Кори стоеше до леглото ми. С револвер в ръка.

— Събуди ли се, сънливко? — ме попита.

— Какво?

Усмихна се. Не по обичайния си начин.

— Надявах се, че ще говориш насън. Ще кажеш името ми. Щеше да означава много за мен.

— Какво искаш? — Чаршафите бяха по-потни дори от обикновено. Въпреки климатика. Опрях се на таблата на леглото и ги придърпах към себе си. Свенливост. Или просто страх.

— Може и да искам да ти благодаря. Дължа ти живота си. — Разклати леко револвера. — Между другото, смених патроните.

— Не разбирам за какво говориш.

Усмихна се. Момиче, родено да побеждава. Независимо от цената.

— Не ме прави на глупачка. Знам, че беше ти. Разбрах го в момента, в който се обърнах. По начина, по който се движиш. По формата на раменете. Имаш хубави рамене между другото, виждала съм много рамене. Зная, че беше ти, Джон. Винаги ще те позная.

— Искаш да ме предадеш на полицията ли?

Продължаваше да се усмихва.

— И гласът ти. Ще се учудиш колко добре те познавам. Чух те да казваш „не“. После го повтори. Знаех какво става. Знам, че спаси живота ми.

Единственото, което исках в момента, беше да отида до банята и да се изпикая.

— Щеше да ми е неприятно един прекрасен брак да свърши преждевременно по този начин, госпожо Алстрьом.

Трябваше й време да го осъзнае. Но се справи отлично.

— Знаех, че рано или късно ще го откриеш — каза. — Нямаше как да се избегне. Кое не значи, че разбираш.

— Мога ли да прескоча до банята за минута?

— Не. — Надигна леко револвера. Държеше го по мъжки. Беше отрупана с медали от битката между половете. — Така няма да забравиш, че времето тече.

— Мислех, че си дошла да ми благодариш.

— Между другото. — Пое си дълбоко дъх и издаде оперна въздишка. — Предполагам, че трябва да обясня. За Али. И всичко останало.

— И всичко останало.

Погледна ме с оттренирана в театралните студия нежност.

— Предполагам, че никога няма да успея да ти го обясня напълно. Искаш да бъда Саломе. Най-лошата от лошите момичета. Осъдена на вечни мъки в ада. Без право на прошка. А себе си мислиш за Йоан Кръстител. Искаш всичко да е ясно разделено. На добро и лошо. Зло и прекрасно. — Подсмръкна пренебрежително. — Понякога си такъв *сладур*. Но не е толкова лесно. Прав си. Правила съм неща, с които не се гордея особено. Но и не се срамувам от тях. Ставаше дума за оцеляването ми. Оцеляване, Джон. И издигане. Поне се *опитвах* да се издигна. Бях проститутка. Нищо не си разбрал от живота, преди да опитах това. Богатите момченца са най-гадната форма на живот във вселената. Да, краля съм. А Али...

Усмихна се, но гласът ѝ беше горчив като аспирин.

— Бях млада. Той изглеждаше... като някой, който е постигнал всичко. Всичко, което исках. — Засмя се пак, този път почти недоловимо. — Да, той имаше всичко. Само не знаеше как да го плати. Нито един от двамата ни не знаеше. — Умееше да издържа на погледи, но този път извърна лице встрани.

Но не помръдна револвера.

— Живееш и се учиш. На мен ми трябваше доста време да се науча. Продължаваш да си мислиш, този път ще бъде различно, този път наистина ще успея. И продължаваш да вършиш глупави неща. В живота ми имаше един момент, в който ми харесваше да живея с Али. Бяхме идеалната двойка...

Преместих се малко. Продължавах да се потя.

— И?

— И се появи ти.

— Кори... или предпочиташ Карин?

— Кори, моля. Започнах нов живот.

— Добре, Кори, за колко глупав ме мислиш?

Котешка усмивка.

— О, можеш да бъдеш страшно глупав. Една от привлекателните ти страни. Имала съм много мъже, които се мислеха за големи умници.

— Знаеш, че никога повече няма да повярвам и на една твоя дума.

Спря да се усмихва и се наведе към мен.

— Ще бъде жалко. Дори трагично. Защото сме създадени един за друг, Джон. Ти си всичко, за което някога съм мечтала. Без да го съзнавам. Ти си белият рицар, Джон. Честен. Верен.

— По една случайност съм верен на друга.

Махна с ръка. Кралица, отпращаща скучен шут.

— Няма да е за дълго. Няма да задържи интереса ти. Ти си прекалено голям, а тя — прекалено малка. Играеш си на бавачка.

— Ще се ожения за нея. Когато всичко свърши.

— Ако си още жив. Ако сме още живи. И... мисля, че първо трябва да я попиташ. Не вярвам да се навие. Ще каже „да“, после ще си затвори устата. Ще се отдръпва постепенно и накрая ще изчезне. Тя е нищожество. И дълбоко в себе си го знае. Ти я плашиш.

Светлината умираше. Тиш умираше. Времето ми свършваше.

— Значи... трябва да я забравя? И да се ожения за теб?

— Можеше и да е по-лошо. Аз ще те направя щастлив. Щом успееш да се отървеш от глупавите си идеи. Знам как да те направя щастлив. Достатъчно съм силна. И не е задължително да се женим.

— Разбира се, ти си имаш цял, жив съпруг.

— Който ми даде револвер за самозащита? С фалшиви патрони? Който е толкова ужасно алчен, че иска да задържи всички пари за себе си? Който иска да ме види мъртва?

— Всеки добър брак си има някои недостатъци.

— Джон, говоря сериозно. Ти и аз... си подходяме. Можем да се справим. Можем да ги победим.

Поклатих учудено глава.

— Чуй ме — замоли се Кори. — Става дума за десет милиона долара. Десет. Необлагаеми с данъци. Даваш ли си сметка колко пари са това? Колко ти предложи Али?

— Пет.

— Виждаш ли? Всички лъжат. Освен мен, Джон. Дори и да не искаш да бъдеш с мен... да го направиш с мен. Помогни ми. Ще ти дам шест милиона дори да не искаш да си с мен на първо време. Не, седем. Честно е, нали? Седем милиона долара? Само трябва да ми помогнеш

малко. Няма да съжаляваш. — Жена, молеца с револвер в ръка. — Аз съм това, което искаш, Джон. От което се нуждаеш.

Загубих контрол над себе си. Не сме рационални същества. Стигаш до една точка и толкова. Изляях нещо и скочих от леглото. Гол, както съм се родил. Беше ми писнало и бях прекалено ядосан, за да ми пука повече.

— Отивам до тоалетната. Можеш да ме застреляш. Но нека ти кажа нещо, скъпа. В теб няма нито едно нещо, което да искам или от което да имам нужда.

Очите ѝ се спряха върху мен за момент. Тези страхотни очи. Способни спокойно да съсипят мъжките съдби. Вече се обръщах, когато проговори:

— Какво ще кажеш, ако ти дам дискетите?

— Нямаме много време — каза Кори. — Така че слушай внимателно.

Слушах.

— Али ще ти се обади. Голям баровец е, а? Това е последният му шанс. Отчаян е. Знае, че ако и този път се провали, Хънт ще го извади от играта. Можем да използваме това.

— Къде е Тиш? Къде я държат?

Поклати съвсем леко русата си главица.

— Не знам. Наистина. Хънт държи нещата поотделно. И Али не знае.

— Защо да ти вярвам?

— Кълна се в Господ.

Беше мой ред да пускам тънки усмивки.

— Не ми правиш впечатление на особено религиозна.

— Моля те, изслушай ме. Той ще ти се обади скоро. Съгласи се да се срещнете. Ти ще определиш мястото на срещата. И му дай кратък срок. Не трябва да успее да реагира. И не се срещай с него или с Хънт на техни терен. Щом разберат, че дискетите са у теб, ще направят всичко по силите си да те накарат да им кажеш къде си ги скрил. После ще те убият.

— Как ще им докажа, че дискетите са у мен? Или у теб?

Без да отмества поглед от мен, бръкна в чантата си и подхвърли една дискета на леглото. При приземяването пластмасата наполовина се измъкна от обложката си.

— Дай я на Али. Истинска е. После говорете за парите.

— И Тиш.

— Той ще ти разясни как ще прехвърлят парите на твое име. В замяна на дискетите. Ще ти даде номер на сметка на Кайманските острови и съответните кодове. Така, че да потвърдиш заплащането. — Прехвърли револвера в дясната си ръка и разкърши пръстите на лявата. — Али играе тройна игра. Ще каже на Хънт, че ти настояваш да се използва тази сметка, че от самото начало си планирал да го преметнеш. На Хънт това няма да му хареса, но ще започне прехвърлянето. За него тия пари са нищо. Въпреки че си е едно скръндзаво копеле. — Зачудих се дали е имала привилегията да бъде в интимни отношения и с него. — После Али шифрова сметката така, че в момента, в който се обадиш да я провериш, се задейства ново прехвърляне. Този път за Панама, в сметка, която дори Хънт няма да може да проследи. Ще го нагласи да изглежда като твое дело. Хънт ще те убие, за да си отмъсти, а парите остават в Али.

— Не се ли предполагаше да останат за Али и за теб?

— Затова ми даде този револвер. — Тя повдигна оръжието.

— С фалшивите патрони.

— И?

— Парите? — Усмихна се, беше грозна, откровена усмивка.

— Майната му на Али. Това лайно. Знам повече за офшорните банки, отколкото той някога ще научи. В момента, в който сумата стигне Панама, я препращаме директно в Люксембург. В наша сметка, Джон. — Наведе се към мен през ранния здрач на спалнята. — Ще реши, че Хънт все пак го е изиграл, но няма да може да направи нищо.

Погледнах я, търсех нещо, което да не се връзва.

— Само че Али със сигурност ще се учуди защо момичето на мечтите му изведнъж изчезва. Не мислиш ли, че ще те заподозре.

Тя лениво размахва револвера.

— Ще бъда прекалено разочарована. Не, мисля, че мога да направя живота му достатъчно мизерен, за да не заподозре нищо. Мисля, че мога да остана с него... да кажем шест месеца... и после да подам молба за развод по една от многото причини, които ми е давал.

— Зае благочестивата си поза. — Това между другото ще ти даде време да привършиш с твоето момиче. Трябва да ти е достатъчно.

— Наистина не ти липсва самочувствие.

— Познавам те, Джон. Познавам и нея. Няма повече от дузина различни типове хора.

— И как да съм сигурен, че не лъжеш и мен? Може дори да ме убиеш. Или да платиш на някого да свърши мръсната работа. Откъде да съм сигурен, че тази дискета е истинска? Играеш толкова добре, че това може да е твой план вътре в плана.

— Имаш ли друг избор?

— Мога да почакам.

— Докато рижата се отправи към гробищата?

— Слушай... парите не ме интересуват, Кори.

— Всеки се интересува от пари.

— Не и аз.

— Тогава ще се заинтересуваш.

— Минават шест месеца... и ти позвъняваш на вратата ми, готова да ми дадеш седем милиона долара? Плюс целувка? И аз трябва да повярвам на това.

— Ще ти дам много целувки. Ще те целувам така, както никога не са те целували преди.

— Ще направя каквото искаш. В краткосрочен план. Знаеш това. Но не си мисли, че ти вярвам. В нито едно отношение. Не бъркай наложителното с желаното.

— Ще свикнеш да ми вярваш, Джон. Аз ти вярвам достатъчно, за да ти дам дискетата. И живота си. Те ще ме убият. Али ще ме убие. И ще го направи по гаден начин.

— Къде са останалите дискети?

— У мен.

— Но не ми вярваш, не и достатъчно, за да ми кажеш къде са?

— По-добре е да не знаеш. В случай че нещо се обърка.

— Много окуражително.

— Практично.

— Добре. Поне ми кажи откъде ги измъкна. Всички останали копаха тунели до Китай, за да ги намерят.

Наклони глава. Поза като за модно списание. Косата, виеща се покрай страните ѝ. Не вярвам обаче да направеше кариера като модел.

Няма успял модел, който да е абсолютно перфектен.

— Добре, нямам нищо против да ти кажа. Взех ги от Ем. Бяха в апартамента му.

Причерня ми. Трябваше да се сетя още в самото начало.

— Ем е искал да ги изкара наяве, нали? — попитах. Искрах да го чуя от тази перфектна устица. — Да ги предаде на ЦСС? Или на някой друг?

— Ем беше глупак.

— Значи сме двама.

— Ем беше глупав по различен начин.

— По по-добър начин.

— Безсмислен начин. Не го обвинявай с ореол. Ем беше лайно. Беше шибан алкохолик с толкова грехове на съвестта си, че го беше страх да умре.

— Умираще ли?

— Да.

— Цироза?

— Рак. Удари джакпота.

— Коравосърдечна си.

— Опитай с „реалистична“.

— Никога не знам кога да ти повярвам.

— Опитай се да ми се довериш.

Изсмях се.

— Като Ем ли?

— Ще направя всичко за теб.

— Тогава кажи ми нещо. Когато убиха Ем... ти не дойде тук направо от полицията, нали?

— Не.

— Върнала си се в апартамента. И си взела дискетите. Затова го обърнаха с краката нагоре. Очаквали са дискетите да са там. Само че ти си усетила възможността. Имала си свой ключ и си действала бързо. — Възхитих се от тактика пред себе си. Чудейки се как ще се прояви като стратег. — И кой го направи? Момчетата на Хънт? Проклетиет му клуб „Хънт“? Грабваш дискетите, скриваш ги и се появяваш залята в сълзи на вратата ми. Докато съотборниците ти се побъркват да търсят плячката.

— Да. Сега вярваш ли, че можеш да ми се довериш?

— Не. Къде скри дискетите?

— Няма да ти кажа.

— Кой застреля Ем? И не ми пробутвай лъжите за лошите чернилки, които си дала на ченгетата.

— Али. Али го застреля. За пръв път убиваше човек. Побягна. Тогава разбрах, че трябва сама да взема дискетите. Че не мога да разчитам на него.

— Знаела си какво ще стане. Ти ли заведе Ем към засадата?

— Ем си го просеше. Беше лайно.

— Нека се осмеля да не се съглася с теб. И... как го направи? Накара го да се наведе и да те целуне? За да отвлечеш вниманието му? Или се предполагаше да е изненадваща среща на улиците на Вашингтон. Ем среща стария си познат от армията Али Алстриом?

Кори отметна назад заблудилите се покрай ухото ѝ кичури и се наведе към мен.

— Джон, знаеш ли, че гаджето ти не може да има деца?

— Не сменяй темата.

— Искаш ли да знаеш защо не може?

— Не.

— Тогава и двамата трябва да признаем, че е по-добре да забравиш някои неща.

— Не намесвай Тиш.

— Ти си този, който толкова много иска да я намеси в живота ни.

— Тиш просто никога не е имала късмет, Кори.

Изсмя се. Никое човешко същество не би трябвало да се смее така, докато е още младо.

— Няма такова нещо като късмет. Но тя не го разбира.

Както не разбира и всичко останало. Познавам тия като нея. Сигурно ти е пробутала сцената колко много съжaliaва. Цялата в сълзи. „О, не мога да ти родя бебчета...“ Стегни се, Джон. Такива като нея не изпитват съжаление. Само я е яд, че са я хванали.

— Разкарай се.

— Вярваш в представата, която си си създал за нея. Тя е просто кучка, която за момента се държи добре. Защото си мисли, че е спечелила от лотарията, и иска да е сигурна, че ще си получи наградата. Ако наистина направиш глупостта да се ожениш за нея, няма да минат и шест месеца и тя вече ще е коленичила и ще прави

свирки на някой агент или продуцент. Може и на момчето, което ви носи вестниците.

— Отвращаваш ме.

— Просто съм откровена.

— Не, не си. Ти си самият дявол.

— Джон, знаеш ли какво се случва с романтиците? Децата им никога не приличат на тях.

Телефонът иззвъня. И двамата млъкнахме. След второто позвъняване Кори ми каза:

— Кажи му, че това, което иска, е у теб. Съгласи се да се срещнете. На твой терен. Това е шансът ни, Джон.

Звънеше жена, която се представи като Мелиса. Предложи ми специална занижена начална сума за издаване на нова „Мастъркард“.

Затворих.

— Търговски агенти.

Кори имаше един начин да те погледне така, сякаш се целеше с невидима пушка.

— Беше онзи полицай, нали?

— Не. Беше оферта за кредитна карта. Наистина.

— Джон, трябва да обсъдим това. Какво точно си казал на полицията?

— Почти нищо. Само необходимото, за да ме пуснат да си ходя.

— Ченгето ли ти каза? За мен и Али?

— Да.

— Какво друго знае за мен?

— Мисли те за таралеж в гащите. Предупреди ме да стоя надалеч от теб.

— Следи ли ме?

— Предполагам, че му се иска. Но тук е Вашингтон, скъпа. Ченгетата са заети в двайсет и четири часово равнение из хорските мръсотии. Ние сме дребни риби.

— Разбрал ли е нещо?

— Не мисля. — Но аз бях разбрал. Кори беше прекалено добра за Холивуд, но поне веднъж аз разполагах с повече информация от нея. Което значеше, че не е толкова гъста с Хънт и компания. Който и да

подслушваше телефона ми, не беше споделил информацията с Кори. Предполагам, че и с Али. Поне ми се искаше последното да е вярно. Но и вярвах, че благодарение на обаждането на Дикий Хънт ще приеме Кори за сто процента ненужна. Знаеше, че ченгетата са я свързали с убийството на Фауст. Кое то не беше извършено под благословията му. Предполагам, че изгаряше от нетърпение да си поговори с Кори за това.

Залозите продължаваха да се покачват.

— Не казвай на полицията нищо повече от необходимото — каза Кори. Искрено. — Няма да ти е от полза.

— Кори, стигнал съм дотам, че ме е страх да кажа нещо на самия себе си.

— И на другия. Французинът, който беше тук. Онзи, с когото се би. Опитвал ли е пак да се свърже с теб?

Зачудих се дали ме изпитваше. Бях готов да се проваля.

— Не, мисля, че ченгетата успяха да го уплашат. Жабарите още фучат за бомбата в лабораторията си. Но дори и те имат достатъчно мозък да преценят, че не съм забъркан.

— Стой настрана и от тях — каза Кори. — Не им казвай нищо. Аз съм единствената, на която можеш да разчиташ. Повярвай ми.

Телефонът извън пак. И двамата подскочихме.

Беше Али.

— Джон. Хей, Джони. Шибаният часовник си тиктака. Тик-так, тик-так. Имаш ли добри новини за мен, а? Получи ли откровение?

— Може би.

— Какво е това, по дяволите? „Може би.“ *Говори!*

— Не по телефона.

— Не ми губи времето, Джони.

— Майната ти, Али. Достатъчно съм анализирал ситуацията, за да разбера, че ти имаш много по-голяма нужда от мен, отколкото аз от теб. Ти си един нещастник. Така че зарежи ролята на лошо момче.

— Джон, гледал ли си порно? От тия, дето цялата банда се изрежда на някое маце и после започват да я измъчват? Режат я парче по парче. И накрая я убиват. Направо пред камерата. Е, мое задължение е да ти кажа, че свръхреалистичното кино не е само една от легендите на съвременното изкуство. Само трябва да преминеш

границата и ще видиш как се снима. В едно малко ранчо по магистралата към Мексико. Рижата има потенциал на звезда.

— Страшно се изплаших, Али.

— Опитай се да слезеш на земята. Завесата се вдига утре сутрин, Джони.

— Ето какво ти предлагам, Али. Имам нещо, което ти търсиш. И съм готов да ти дам да го пробваш. Ако кажеш вълшебната думичка.

— Кажи ми, че са у теб, Джон. Кажи ми!

— Чакай ме в „Мосю Пол“. В югоизточния край на авеню „Пенсилвания“. Ще бъда на бара. След половин час. Ако закъснееш, отивам директно при генерал Хънт. А ти можеш да се изхранваш със снимане на филми в Мексико.

Мислех, че най-после съм си обяснил всичко. И че съм започнал да си изработвам план. Оставих Кори горе и излязох в концентрираната следобедна жегата. Бързо свърнах зад ъгъла и се отпратих към „Мосю Пол“, място, където жителите на Капитолия са малко сбъркани.

Усещах ужасен прилив на енергия. Бях решил, че най-после съм поел контрола върху цялата история. За пръв път. Държах и картите, и чиповете. И бях готов да мамя като конгресмен в оспорвана предизборна кампания.

После разпознах Мери Фарнсуърт. Наведена над ключалката на кадилака „Севил“, който едно време беше гордостта на генерала.

Видя ме и едва успя да запази възбудата си в границата на добрия тон. Кралица Мери. Последният човек, който исках да се забърка с десперадо-компанията. Зачудих се дали нещата някога ще се върнат към нормалното.

— Не знам как живееш тук — ми каза. — Абсолютно е невъзможно да намериш място за паркиране.

— Мери, ти ми обеща да...

Накара ме да млъкна с елегантно, кротко движение с ръка.

— О, направих всичко, което ми каза, до последната подробност. Но... даваш ли си сметка какво представлява Луизиана по това време на годината? А и не можех да спра да мисля за Мики. Започнах да се

чувствам като най-безсрамен страхливец. Накрая избягах. Дезертирах. Просто така. Дори без да разбера от кого бягам.

— Мери, сериозно е.

Стойката ѝ се промени. Настръхна като старшина, един от чиито войници се е появил на преглед с кални обувки.

— Съпругът ми е мъртъв, Джон. Мисля, че съм в състояние да оценя сериозността на това.

— Не трябваше да идваш. Тук е опасно.

— Ами ти? Непрекъснато мислех и за теб, Джон. Реших, че може да имаш нужда от приятел. Някой, който да те подкрепя.

— В момента не можеш да ми помогнеш. Трябва да заминеш.

Очите ѝ ме изненадаха. Резервираността им се замени с копнеж. Необходимост да направи нещо пред неизмеримата загуба, каквото и да е то.

— Няма да съм ти в тежест — ми каза. — Това е последното, което искам. Само че... след всичко, което се случи... не знаех дали ще е безопасно да ти телефонирам. Намерих ги.

— Мери, трябва да се махнеш отук. Веднага. Моля те.

— Но аз ги намерих. Дискетите. Реших, че може да имаш нужда от тях.

Повлякох я към една алея. Не се виждаше нито един експерт по взривно дело. Или който и да е друг. Из боклука се ровеха сиви птички.

— Стой в сянката. Не трябва да те виждат.

— Само реших, че ще искаш да знаеш... — Беше объркана.

— И още как. Кажи ми за дискетите. Колко са? Къде са?

Мери поклати глава. Сякаш отговорите не ѝ идваха наум.

— Аз... Джон, трябва да ме разбереш. Това с Мики... искам да кажа, бях ужасно разстроена. Съсипана. Не бях в състояние да мисля. Но когато се върнах, ми се наложи да отида до банката. За депозитния ни сейф. Трябвах ми някои лични документи, данни. — Сви красивата си уста. Сянка, пробягваща по друга сянка. — Беше очевидно. Трябваше веднага да се досетя. — Докосна челото си, по което блестяха капчици пот. — Бях толкова глупава. Разбираш ли, винаги сме наемали голям сейф. За да държа там бижутата си. Мики настояваше. Всички военни, изглежда, с времето придобиват някаква

фобия от престъпленията. Е, не беше ли това най-очевидното място, където да държи дискетите?

— Колко са? Надписани ли са? Къде са в момента?

Сви рамене.

— О, дузини. Не знам. Не ги преброих. Бях толкова развълнувана. Може би... о, може би около шейсетина. Но това е само мое предположение. Можеш да дойдеш и да ги преброиш. Върнах ги у дома. Всички са с печати на „Макон-Болт“. И дълги номера. А, и надписи „строго секретно“. Позволено ли е било на Мики да държи нещо такова в личния ни сейф?

— Мики — искам да кажа генерал Фарнсуърт — беше герой. Бил е съвсем наясно какво е правил.

Погледна ме с мъка, която падащият здрач не можа да прикрие.

— Тогава защо го убиха? Той толкова ми липсва, Джон.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мъжът до мен приличаше на Гъртруд Стайн^[1] с рокерско яке. В „Мосю Пол“ ходеха предимно гейове, но входът беше свободен за представители и на други породи хора. С Тиш бяхме ходили там да слушаме джаз изпълненията на нейни познати. Сметнах, че от всички места, които можех да избира за срещата, „Мосю Пол“ беше най-вероятно да изненада и извади от релси Али. Освен това можеха да се похвалят с добра кухня.

Когато той влезе, вече привършвах сандвича си. Бях предвидил правилно реакцията му. Независимо че беше от Ел Ей, обстановката му дойде в повече. Видя тълпата, не мен.

Управата поддържаше бара полутъмен. Дневните птици обядваха и пиеха бирите си на масите навън. С падането на нощта се появяваха вампирите. И привлечените от чара им жертви. Мястото непрекъснато беше пълно с хора. Да гледам Али беше наслада за очите.

Оставих сандвича си и си проправих път към него през участниците в програмата. Най-последно ме видя. На устните му се появи едно „Какво става, по дяволите?“

Не си стиснахме ръцете.

— Да не си обърнал и резбата? — ме попита.

— Проблемът ти е, че не си срещнал Истинския Мъж.

— Тогава ще изчукам твоя, Джони.

— Мястото е тъкмо като за теб. Сядай. В ъгъла. По-романтично е.

Оставих го да води. Ризата му беше прекалено лъскава. Линията на скъпото сако се разваляше от издайническите петна страх под мишниците. Рамене с подплънки. Панталони, поръбени с кантове от органична тъкан. Борец тежка категория, потящ се в жегата. Доколкото виждах, не носеше оръжие.

— За какво е целият този цирк?

Появи се прекрасен човешки екземпляр с акцент от Карибите.

— Какво може вас задоволи?

— Две бири — казах. — Няма значение какви.

— Затънал си дълбоко в лайна — уведоми ме Али. — До шията. Така че говори. В теб ли е стоката или не?

Сякаш се плъзгах по лед. През цялото време продължавах да се чудя колко знае. Благодарение на Мери Фарнсуърт вече бях наясно, че Кори си е поставила за цел да ме изкара от играта. Но дали все пак играеше заедно с Али? Или искаше да елиминира и него? На обложката на дискетата, която ми беше дала, бяха напечатани някакви числа. Беше убедително, ако не знаеш как точно изглежда това, което търсиш. Но беше съвсем различно от дискетите, които ми беше описала Мери.

Кой знаеше как изглеждат истинските дискети? Хънт, с положителност. Дали Кори и Али наистина вярваха, че могат да излъжат големите риби? Не изключвах напълно тази възможност. Парите заслепват хората дори повече от перспективата за безплатен секс.

Държах асата. Или щях да ги държа веднага щом прекосях реката и стигнех къщата на Мери. Кое не значеше, че си бях подсигурирл добре гърба.

Ако се бях отправил надолу, поне не бях сам. Щеше да бъде оспорвана битка. Моята задача беше да запазя живота на Тиш, ясна и заслужаваща си мисия. Може и да имахме някакви шансове. Но не можех да очаквам да измамя всички останали — трябваше да ги оставя да свършат тая работа помежду си.

Подхвърлих дискетата на масата. Очаквах да я сграбчи. Но той само се втренчи в нея.

— Откъде да знам, че е истинска? — попита. — Можеш да ми пробуташ каквото си поискаш.

— Ако не я искаш, си тръгвам. — Пресегнах се за дискетата.

Покри я с подпухналата си ръка.

— Чакай, майната ти. Изслушай ме. Ако се окаже, че се опитваш да ми пробутваш номера, ще направя живота ти толкова черен, колкото не си си и представял, че може да стане. Без да споменавам какво ще стане с ирландската ти кучка.

— Али, изглеждаш по-внушителен, когато си държиш устата затворена. И точно това искам да направиш. Докато не ти кажа да я отвориш.

Сервитърът ни донесе бирите. Предполагам, че беше една от основните атракции на бара. Понесе се обратно, въртейки подноса на показалеца си, целия мускули и самочувствие.

— Дискетата е истинска — казах. — И ти го знаеш. А сега нека ти кажа какво ще се споразумеем за бойните планове. Ще ми дадеш телефонен номер. И ще стоиш на телефона утре следобед в пет без петнайсет. 16:45. Тогава ще ти кажа мястото. Ще бъде някъде във Вашингтон. Ще отидеш там в 6. Точно 18:00 до секундата. Ще назова много оживено място с повече свидетели, отколкото дори Хънт може да отстрани. Ще водиш Тиш О'Мейли. Пращяца от здраве. Генерал Хънт също трябва да присъства. Гледай да го уредиш. Не приемам заместители.

Али отвори уста и вдигна и двете си ръце във въздуха.

— Задръж. Или ще играеш по моите условия, или сделката се отменя. Ако някое от момчетата от клуба „Хънт“ се опита да ми направи нещо в промеждутъка до утре, дискетите ще бъдат във френски ръце, преди да успееш да гъкнеш. А, и още нещо. Генерал Габриели също трябва да е там. С пълна униформа. Кажи на Хънт, че държа на това.

— Какво общо има маймунката Габриели с големите горили?

Отпих от бирата си. Надявах се, че изглеждам по-спокоен, отколкото се чувствах.

— Застраховка. Ако Габриели е там с всичките си звезди и табелката с името, той няма да позволи да се случи нещо, което да го омърси в очите на обществеността. Така ще се предпазим от кървищата. Няма да има двойни игри. И аз ще съм си подсигурил гърба.

Али изцъка с език.

— Глупак. Толкова си затънал в лайна, че няма да намериш даже кой да ти носи ковчега на погребението. Опомни се.

— Знаеш ли защо те поканих тук, Али? Защото никога не си бил нещо повече от путка с хормонален дисбаланс. Нека минем на парите. Десет милиона. Не пет. Хънт ми каза. Да, виждам, че добре се владееш. Толкова си хитър, толкова печен. Е, нека ти предложи най-големия шанс в живота ти. Предлагам ти пет. И няма да те предам на Хънт. — Наистина не ставаше за нищо. Като проститутка Кори беше

много по-добра. — Твой ред е да говориш. Разкажи ми за парите. Как ще стане прехвърлянето.

Поклати отвратено глава.

— Майната ти. Отиват на Кайманите. Всичко е нагласено. Ето как ще стане...

Нахвърля плана. Точно както ми го беше описала Кори. Не можех да преценя с точност кой колко знае, но, изглежда, Кори беше по-навътре в нещата от Али. Може и още да играеха заедно. Но започвах да си мисля, че Кори играе на три места. И може би ѝ се искаше да станат четири.

Цялата история беше толкова пълна с лъжи, че дори и кокетка от Юга нямаше да може да се справи с тях. Оставих Али да говори. После го оставих и да плати бирите. Той се засили да стане, но петата ми вече беше зад единия от краката на стола му. Бутнах стола напред между коленете на Али.

— Още нещо. Ти уби Фарнсуърт, нали?

— Какво искаш ти бе? Да не си изперкал? Говориш глупости.

— Просто искам да знам. Да се уверя. Говори, Али.

— Има ли значение кой го е убил? Шибан черен клюкар. И без това ги има много.

— Просто съм сантиментален. Кажи ми, че ти си го убил.

— Джон, говорим за десет милиона долара. Нормално е ние, дребните риби, да се чувстваме така. Дъртото копеле го чакаше инсульта. Беше стар и се пречкаше.

— Само ми кажи, че ти си го убил. Дори не ти искам подробности как.

— Да не ни подслушват? За какво ти е да знаеш?

— Никой не подслушва. Но ето какво ти предлагам. Опитай се да ме оставиш без петте ми милиона и ще те натопя за убийството на Фарнсуърт. Честното си е честно.

Али се изсмя победоносно.

— Майната ти. Всички си имаме цена, а, Джон?

Кухнята на Мери Фарнсуърт. Със спуснати щори. Дискетите лежах на масата. Изглеждаха истински. Трябваше да са истински. На това бях заложил живота си.

— Мери, седиш пред триста милиарда долара. Плюс-минус някой милиард. — Беше от тия неща, което нямаше нужда да ѝ казвам. Но и които не можеш да сдържиш в тайна. — Ако ми ги дадеш сега, нито един от двамата ни няма да види и стотинка от милиардите.

— Не искам пари.

— Знам. Просто си говорех. Човешко е, нали знаеш.

Мери се усмихна. Но дръзкият ми опит да внесе малко весела нотка се провали.

— Още кафе, Джон?

— Да, моля.

Бях отишъл при Мери по възможно най-заобиколните и разкопани пътища. Паркирах на няколко пресечки и стигнах до къщата през задните дворове. Слава богу, че беше излязъл законът за кучешките каишки. Дадох на квартала доста повод за размишление. За времето, необходимо ми да стигна до задната врата и да почукам по кодовия начин — три пъти, — кафето беше вече готово. Сигурен съм, че в деня на Страшния съд Мери ще сервира чай с лед на прокълнатите души.

Наля ми още една чаша от специалното си нюорлеанско кафе. Смесено с цикория. Доля и на себе си, с обичайната си грация остави кафеника на масата и се облегна назад като жена, на която ѝ тежи нещо.

— Джон... християнин ли си? Зададох неправилно въпроса. Искам да кажа, *смяташ* ли се за християнин? Съжалявам, питам те за нещо ужасно лично...

Не знаех как да ѝ отговоря.

— Не съм от най-редовните в църквата.

— Но *вярваш* ли?

Отклоних погледа си надолу към дискетите. Не беше нещо, за което обичах да говоря. А и не бях очаквал да ми се наложи.

Смърт, дискети и теология. Предполагам, че си подхождаха добре.

— Мери, не съм убеден, че съм от тоя тип хора, които наистина знаят в какво вярват. Не приемам нищо, преди да съм го изпитал лично. — Усмихнах се и мислейки си за дългата серия увенчани с провал изпитания, усмивката ми излезе така, сякаш бях захапал лимон.

— Може да се каже, че съм един от най-нередовните вярващи на този свят. Но... в края на краищата. Предполагам, че вярвам в нещо.

— Всички имаме нужда от вяра, Джон. Пожелавам ти да повярваш някой ден. Силно.

— Не се безпокой за мен.

Погледна ме с прекрасните си кафяви очи.

— Не се безпокоя. Не и за спасението ти. Винаги си ми правил впечатление на роден християнин. От типа, които притежават вяра, но им липсват навици. И това е по-важното. Не ритуалите, колкото и успокоително да действат те. Господ... всъщност е непознаваем. Прекалено сме малки, за да го достигнем. Но ти винаги си ми изглеждал като способен да вярваш. По свой собствен начин. Понякога *да живееш според* законите на съвестта си също е вид религия. Доста висши. — Стисна здраво ръцете си. Нетипичен за нея жест. — Толкова е... странно.

Отпих от убийствено силното кафе.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Мери?

Постави длани на покривката на масата. Сякаш изведнъж си беше възвърнала контрола над тях.

— Джон, знаеш, че Мики и аз винаги сме били много активни в местната църква.

Кимнах и отпих отново.

— Винаги съм мислила за себе си като за добър християнин. Господ ме е надарил с дарбата да мога да вярвам. — Леко извърна встрани красивото си лице. — И с много други неща. Знам, че не съм съвършена. Че съм доста несъвършена... и със сигурност съм се провинила по отношение на един от греховете — гордостта.

— Какво те измъчва, Мери?

На избледняващата светлина очите ѝ приличаха на огромни, пусти салони.

— Винаги съм си мислела, че се придържам — доколкото мога — към основите на религията си. Оказа се просто суета.

Сега откривам, че не познавам самата себе си, че ми липсва критичност към важните неща. Само съм *вярвала*, че вярвам в християнските добродетели.

Опитах се да се усмихна.

— Мери, ти си по-близо до представата ми за светец от всеки друг, който познавам. Не можеш да отречеш, че обикновената доброта...

Тя поклати глава.

— Не. Лъжеш се. Душата ми... — Наклони се към мен и снижи гласа си до шепот. — Душата ми е изпълнена с грешни помисли. Които не мога да прогоня. — Очите ѝ ме бяха приковали. Почти физически. — Джон, знаеш ли кой направи това с Мики? Кой го уби?

— Мисля, че да.

Нежно посочи към дискетите.

— Можеш ли да ги използваш, за да отмъстиш за Мики?

— Да, мога да го направя.

Никога не бих повярвал, че лицето ѝ би се изменило по такъв начин. Лицето на когото и да е. Изведнъж заприлича на маска на отмъстителен езически пророк.

— Искам те да страдат! — извика. — Искам да си платят! Не ме интересува дали душата ми ще отиде в ада. — Гранитът започна да се пропуква, да се топи. Сълзите потекоха като прекалено дълго затворени в скалите реки. — Искам да ги боли, както ме боли мен. Както го е боляло Мики. И нищо друго не ме интересува.

За моя изненада телефонът на Дики го имаше в указателя. Бях се подготвил да го намеря след пълзене из дебрите на полицейската бюрокрация, но електронният глас ми продиктува номера и ако не се обаждах от обществен телефон в едно от предградията, щеше дори да го набере вместо мен.

Позвъних. Вдигна Дики.

— Обажда се Джон Рейнолдс. Имам нужда от помощта ти.

— Обзалагам се, че е така. За какъв дявол ми се обаждаш вкъщи по това време? Дъщеря ми спи.

— Моля те. Наистина е важно.

— И не може да чака до утре, така ли?

— Не може.

— Доста си дързък, това може да ти се признае. Какво собствено ти трябва този път?

— Един телефонен номер. Няма го в указателя. Роско Хънт. Генерал в оставка. Известен и като Пънчи Хънт. Чувал ли си за него?

— Движим се в различни среди.

— Има огромно имение на десет или дваисет мили от Мидълбърг.

— Значи за това са отишли доларите, които плащаме за отбрана.

— Част от тях.

— Добре. Господи. Май напоследък съм започнал да омеквам. Кажи пак името.

— Хънт. Първото му име е Роско. Прякорът е Пънчи. Има ферма наоколо...

— Да, да. Записах си. Обади ми се, да кажем, след 20 минути. Всички нормални хора по това време спят.

— Наистина съм ти задължен.

— И Бил Гейтс не би могъл да изплати дълговете ти. — Затвори.

Предположих, че Дики ще се справи. Качих се в колата и подкарах на запад. Мислех си за една песен на Елвис Костело. Една от любимите на Тиш. „Мога да ти дам всичко, но не и време.“

Знаех закъде съм тръгнал. Просто не исках да ме застрелят с пристигането. Отивах с празни ръце. Нищо за продан. С Мери бяхме скрили дискетите в празния компютър в офиса на съпруга ѝ, същият, на който бяха изтръгнали хард-диска. Стори ми се най-сигурното място в къщата. Много по-сигурно, отколкото ако ги бях взел със себе си.

Може да ме впишете към групата на „Неподготвените за ХХІ век“. Никога не съм имал телефон в колата си или мобифон. Едва сега оцених предимствата им. Да се намери уличен телефон в замислените като шикозни квартали зад шосе 66 беше почти невъзможно. Трябваше да карам до една бензиностанция на мястото, където шосе 50 се слива с 15 и жп линията от Мериленд и после се отделя на север.

Дики беше намерил номера.

— Ще ти се обадя утре — му казах. — Да си разплатим дълговете. В шест следобед ще имаш толкова убийци, колкото побира участъкът ти. Но не очаквай да влязат доброволно там.

Хънт не вдигаше телефона си сам. Някакъв глас излая „ало“ и зачака.

— Обажда се подполковник Джон Рейнолдс. Трябва да говоря с генерал Хънт.

Кучето пазач загаряваше бавно. Сигналът не се промени, иначе щях да помисля, че е затворил. Накрая каза:

— Не сте в списъка. Обадете се през работно време.

— Трябва да говоря с него сега. Кажете му, че го търси Джон Рейнолдс.

— Не си в списъка, мой човек. — Можех да усетя как понечва да затвори слушалката.

— Чакай — му казах. Или извиках. — Триста милиарда долара. Дискети. Предай му това.

— Каква е тази глупост?

— Ако не го повикаш, Хънт ще изтърве доста пари. И ти гарантирам, че следващото, което изтърве, ще са нервите му. Нали знаеш какво се случи с лабрадора му?

— Изчакайте така.

Зачаках в почти хладната нощ. Загледан как страхотна мадама с ретро прическа зарежда пикапа си с газ. На колата ѝ имаше стикер с надпис „Импийчмънт за президента — и за съпруга ѝ“.

Гласът на Хънт прозвуча като гръмотевична буря.

— Какво си намерил? Какво има? Ти ли си, Рейнолдс? Говори.

— Аз съм. Искам да се срещнем.

— В теб ли са дискетите ми?

— Не.

Прати ритъма по дяволите и замълча.

— Алстръом току-що ми каза, че са в теб.

— Трябва да те видя. Готвят ти номер. На шосе 50 съм, на петнайсет минути от Мидълбърг. Тръгнал съм към теб, но искам да съм жив, като се срещнем.

Хънт се изсмя, но веднага се усети и прекрати шума.

— Много си смел, Рейнолдс, да знаеш. Казваш, че дискетите ми не са у теб, но искаш да се набуташ направо в устата на лъва. Да не би и ти да се опитваш да ми въртиш номера? Или си се побъркал съвсем?

— Испитай ме.

— Проклет да съм, ако не го направя. Идвай. Ще си поговорим и ако се ебаваш с мен, собственоръчно ще ти извия врата.

[1] Американска писателка и критичка. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вратите на имението на Хънт зееха отворени. Изглеждаше безлюдно, но бях сигурен, че момчетата му ме наблюдават. Около миля карак по служещия за алея селски път, обграден от шпалир черни на светлината на фаровете дървета. Пътят беше равен, но създаваше илюзията, че се спускаш надолу към все по-дълбока тъмнина.

Изведнъж дърветата свършиха и теренът стана по-стръмен. Изкачих се на малък хълм. Отвъд равнината пред мен различих два силуета, въоръжени с ръбатите, къси автоматични карабини, които приличат на произведения на модерната скулптура.

Зад тях над дърветата разпръскваха светлината си два червени прожектора. Спуснах стъклото на прозореца и шумът от двигателя потвърди подозренията ми: от частното летище на Хънт току-що беше излетял самолет. Интересно дали излитането беше свързано с моя проблем или с поредната велика конспирация по превземането на света — с оръжие или пари, за Хънт това нямаше значение.

Още един отбранителен вал дървета. Леко движение, но може и само да ми се беше сторило. Добри войници, застинали в очакване на вражеската атака. Почти очаквах да видя очертанията на вкопани в земята танкове.

Разпознах голямата къща по ярката светлина. В последния момент успях да натисна рязко спирачките и да избягна металната врата на портала. Не си я спомнях. Но от последната ми визита се бяха случили още много други неща.

От храстите се появиха три момчета, облечени в черно. Единият застана пред вратата, в светлината на фаровете. Насочи към предното стъкло на колата ми оръжие, толкова ръбато, че почти наподобяваше свастика. Останалите двама безшумно минаха от двете страни на пътя. Беше ми заповядано: „Излез от колата. Ръцете на тила.“ В гласа нямаше злоба. Изпълнявах задълженията си със същото професионално безразличие, с което тийнейджър взема поръчката ти в „Макдоналдс“.

Едно от момчетата ме претърси по начин толкова обстоен, че би направил добро впечатление на клиентите на „Мосю Пол“. Ставаше за охрана на някой затвор с особено тежък режим. След мен се прехвърлиха на колата. Прегледаха я от всички страни, дори и отдолу. С фенерчета.

Сред мангизлийското спокойствие на Мидълбърг Хънт си беше спретнал малка армия от командоси. С черни униформи. И почернени лица. За тия тук военният живот не беше просто хоби. Когато делегацията по посрещането привърши с мен и взетата ми под наем кола, един от тримата просто съобщи нататък: „Чист е.“ Онзи със смешно малкия автомат отвори портала.

Подкарах по нагорнището до къщата и паркирах до два камиона. Още проверки. Когато стигнах до входната врата, Хънт вече я беше изпълнил с тялото си. Минотавър, черен на фона на осветеното антре.

— Чудех се дали няма да те хване шубето в последната минута. После си казах, не, тоя тук мина през прекалено много неща, така че ще държи да доиграе партията. Влизай.

Обърна се и закрачи надолу по коридора. На гърба на халата му беше избродиран червен дракон. Хънт беше бос и от късите му панталони в цвят какви се показваха масивните му, покрити с белези крака. Черните косми по единия му прасец бяха изгорени. По тия крака беше закодирана цялата му кариера. Погледът ми обаче продължаваше да се връща към дракона. Беше избродиран върху прелъстително синя коприна и провираще аморфното си тяло между китайски йероглифи, които не можех да разчета. Дрехата беше скроена като старомоден смокинг, явно по поръчка. По тила на Хънт, точно над яката, се проточваше ален белег. Но всяка останала част от тялото му сякаш беше съсредоточена върху дракона.

Първият път си бях помислил същото: мъж, който е бил разглобен на парчета и после отново сглобен.

— Е, нека отидем в библиотеката — ми каза. — Проклетата стая с колекцията още не е почистена до стерилност. — Побутна една врата. Предварително беше решил коя стая да използва — лампите на библиотеката бяха запалени. Беше от тоя тип хора, които знаят с колко амуниции да се запасят и никога не забравят да вземат резервна батерия за радиото. Беше се погрижил и за подноса с двете чаши. — Сядай, сядай. Ще пийнеш ли?

— С кола съм.

Отговорът ми го развесели.

— Може и да е така. А може и въобще да не си тръгнеш оттук. Сигурен ли си за пиенето?

Поклатих глава.

— Мога да мина и без него.

Получих изсумтяване.

— По дяволите, синко, преди няколко дни си мислех, че можеш да минеш без много неща. — Изглежда ме с очи от чист нефрит. — Сега не съм чак толкова сигурен в това. Предполагам, нямаш нищо против аз да си наляя?

Наведе се над едно чекмедже, зад което беше замаскиран миниатюрен хладилник. В дясната му лапа се появи бутилка „Столичная“. Лявата измъкна кутия натурален сок.

— Не пия нищо друго освен проклети витамини — ми каза. — Грижи се за тялото си и то ще се погрижи за теб. Оправи ми настроението и ми кажи, че преди малко си се майтапил с моя човек. Кажи ми, че дискетите са у теб.

— Не са.

— Алстрьом ми каза, че си ги намерил. Къде са тогава?

— Никога не са били у мен. Али е един лъжец.

— Тогава защо си му казал, че ги имаш? Дори каза, че си му дал една, за доказателство. — Отпусна се в едно от прилежащите като женска прегръдка към тялото кожени кресла. От сока водката стана яркочервена, сякаш пиеше кръв.

— Той има една дискета — казах. — Фалшива е. Поне така мисля.

— Не си ли сигурен, по дяволите?

— Получих я от жена му. За да му я подхвърля.

Повдигна едната си вежда. Сякаш повдигаше мерника на карабина.

— Искат да се прецакат един друг — му казах. — Но съм сто процента сигурен, че и двамата искат да прецакат теб.

Хънт се намръщи и заразглежда съдържанието на чашата си.

— Знаеш ли, тази жена има заложиби на велика куртизанка. Липсва ѝ само търпение. Не са ме шибали така, откакто напуснах

Тайван. — Усмихна се с крайчеца на устата си. — Реших, че трябва да я пробвам. Предполагам, че ти още не си го направил?

— Не си падам по тоя тип.

— По дяволите, всички си падат по нейния тип. Трябва да си тъп като кучешка фъшкия, за да изтървеш такава възможност. Значи ти е дала дискетата. Защо? Да ме подразниш с нея? Да я дадеш на Али? Хайде да обясниш тая работа на един стар войник, на който ударите в главата са дошли малко в повече.

Отпуснах се назад. Почти очаквах около китките ми да изцракат метални скоби и да се озова прикован към стол за мъчения. Но креслото си остана единствено разкошно меко.

— Това са мои предположения — започнах. — Ти ще отсъдиш доколко са правилни. Или тя иска да излъже всички, включително Али, или двамата с него играят двойна игра. Както и да го формулираме, и двамата искат да ме използват, за да ти замажат очите. За парите. Готов съм да заложа живота си, че дискетата, която ми даде Кори, е фалшива. Подготвили са сценарий, според който ти трябва да преведеш парите. Временно, както знаеш и ти. Така че аз да потвърдя и да се почувствам в безопасност. Да си представя, че съм поел нещата в свои ръце. За милионна част от секундата. В момента, в който се обадя, за да потвърдя превода, се извършва друг електронен трансфер. Изведнъж изскачат бариерите на международните граници. Десетте милиона изчезват. И двамата сме изиграни. Благодарение на чудесата, които банките могат да извършат във века на информацията.

Лицето му остана безизразно.

— Ти няма как да разбереш какво става — продължих. — Поне не веднага. Ще си имаш други грижи. Пожари, дракони и какво ли още не за елиминиране. Сметки за оправяне. И когато напуснеш бойното поле и ти остане време да седнеш и да прегледаш дискетите, те двамата вече ще са хванали самолет за нанякъде. Няма да имаш код, за да проследиш парите. Трябват им само няколко часа. Може и по-малко.

— Рано или късно ще ги открия — каза Хънт. С леден глас.

— Естествено. Но те не вярват. Мислят си, че ще успеят да се измъкнат. Тя е сигурна в това. Подозирам, че дори е готова да ти подхвърли Али. Не е голяма жертва. А и дори и да ги откриеш, какво? Свършили са си работата. Ще излезе наяве, че конците са ти се

изплъзнали. И ще изглеждаш като пълен глупак. Изигран от един наднормен алкохолик и една курва.

Стараех се гласът ми да звучи безизразно и твърдо.

Въпреки че най-вероятно говорех като осъден на смърт, който моли палача си за още пет минути.

— Открили са единствената ти слабост. — Преди да го кажа, внимателно отбягнах погледа му. Гледах малко встрани, към обгърналата рамото му синя коприна. По същия начин избягваш да гледаш в очите наистина злите кучета. — Прекалено си самоуверен. А и не са толкова тъпи, колкото изглеждат. На Али може и да му липсват маниери, но пък компенсира с познанията си по международно банково дело. А тя знае даже повече от него. Много повече. Способна е да открадне и от дявола. И да го направи така, че кражбата да му се хареса.

Погледнах към очите му. Непроницаеми. Със същия успех можех да говоря на идол, издялан в стената на някоя пещера.

— Обмислили са всичко. Имат извинение за всеки ход. Лъжи, с които да обяснят собствените си лъжи. Веднага след сделката те се изпаряват. Все едно от страх. След цялата касапница. Предполага се, че ти ще обвиниш за фалшивите дискети и липсващите пари мен. Мъртъв съм, олекнал си с десет милиона, реномето ти се валя в калта, а „Макон-Болт“ тръгва да си търси друга месиански настроена охранителна фирма.

Лицата и на двама ни бяха като маски. Само че моята беше дървена, нескопосано изработена и ми служеше да прикривам страха си.

Хънт потри чашата с палец. По лицето му си личеше, че се забавлява. Беше от тия изражения, които граничат на косъм с безумието.

— Е, по дяволите, ако... И какво ще ме спре да убия тебе и гаджето ти и да потуля всичко? Преди да се занимаю със семейство Алстрьом.

Наведох се напред.

— Две неща. Първо, очаквам да защитиш репутацията си. Слуховете твърдят, че си плащаш дълговете, нищо че си най-подлото копеле в тия среди. Че никога не си изоставял другар. Че още като млад лейтенант си пренесъл през планините на Лаос трупа на

командира си независимо от факта, че не си изпитвал особено топли чувства към него. И че са те простреляли, докато си го правел.

Очите му отново промениха изражението си. Спокойно можеше да работи и като звероукротител.

— Може и да съм нищо — казах, — но мисля, че си ми задължен. За предварителната информация. Спестявам ти десет милиона долара и огромен фал. В замяна искам само да ми върнеш момичето. — Щеше ми се да звучах по-самоуверено, по-убедително. — Тя няма да каже нищо. Ще прави каквото аз ѝ кажа. Каквото ти кажеш. Само я освободи.

Хънт пресуши чашата и избърса устни с ръка.

— Рейнолдс, тази твоя мадама трябва да е страхотна в леглото. В противен случай притежава таланти, все още необясними за стария Пънчи Хънт. Знаеш ли, помоли момчетата ми за лист и химикал. Искала да ти напише сладко малко писъмце. В случай че повече не се озове в любещите ти прегръдки. Всемогъщи боже, сякаш съм изправен пред истинската любов. Но все пак мога да те убия. Оставаш си страхотна заплаха за сигурността ми. Мисля си за нещо друго. Каза, че има две причини да не те убия и захвърля тялото ти на бунището. Да чуем номер две.

Прииска ми се да бях приел предложението алкохол. Бях се постарал да се държа като мъжко момче, да бъда силен, честен, самоуверен. В момента бях готов да пия направо от бутилката.

— Имаш нужда от мен, за да изиграеш сценария. Аз съм живото ти доказателство. Казах на Али...

— Знам какво си казал на Алстриъм. Давай по същество.

— Добре. Утре вечер, точно в осемнайсет нула, нула Кори, или Карин — или както и да е името ѝ — и аз ще се срещнем с Али на „Юниън Стейшън“. Ти ще ни чакаш за предаването на дискетите в главната чакалня. Тя и Али още не знаят за тия места, нито за другите подробности. Гледах да не им казвам нищо. Все едно че съм изплашен и стискам последния си коз.

Погледнах непроницаемото му лице. Може и да се дължеше на светлината, но сега скулите му изглеждаха по-високи. Барикади за очите му. Приличаше на дявола в японска пантомима.

— Един от нас ще носи фалшивите дискети — продължих.

— Като преценявам развоя на събитията, най-вероятно това ще бъде Али. Той ще ги вземе при всички случаи. От нерви. Няма да му се обадя преди 16:30. Така че ще е здравата изпотен. И вбесен. След моето позвъняване ще му трябват няколко минути, за да реши доколко може да си позволи да рискува с теб. После ще се паникьоса да не оплеска цялата работа и ще ти се обади. Да кажем, малко преди 17. Ще ти каже за мястото, а и ще иска да се увери, че си прехвърлил парите. Когато всички се съберем на „Юниън Стейшън“, Али вече ще е нервен като проститутка на литургия. Тя ще гледа него, не тебе. Той е този, на когото няма доверие. Но ти си получил информацията предварително. Можеш да го нагласиш, да ускориш банковите трансфери и между другото да хванеш и Дик и Хариет. Или да ги проследиш, както ти решиш. Във всички случаи ще ги хванеш в крачка.

Хънт потърка челюстта си. Не се беше бръснал от предната сутрин. Чувах как косъмчетата пукат под пръстите му.

— Ами ако грешиш? Ами ако Али вече ми е предал дискетата и тя е истинска като златото във Федералния резерв?

— Не го е направил.

Ухили се. Отново фалшивите зъби. Оригиналите сигурно вече щяха да са почернели от кафето и разните тропически лекарства.

— Не. Но може и да го направи.

— Няма. Не и ако играе заедно с Кори. А според мен той си мисли, че прави точно това. Въпреки че тя най-вероятно се цели към тройната игра.

— Малко е объркано, не мислиш ли? Нещо като упражнение по приложна етика.

— Кажу ми да ти донесе дискетата, която му дадох. Ще измисли всякакви извинения, само и само да се забави.

— Но... ако си прав и го притисна, той ще се скрие в миша дупка.

— Ето защо съм ти необходим аз. Той ще се появи. Точно в 18 часа утре.

Хънт се изправи. И спокойно остави чашата си на масичка, отрупана със снимки на един млад войник и отдавна изчезналите му колеги. Загледах се в една от тях. За радост Хънт беше с гръб към мен и нямаше как да види изненадата изписана по лицето ми. Току-що бях намерил отговора и на последния си въпрос.

Хънт се приближи до картината с кученцата на Ландсиър и се втренчи в нея. Все още беше с гръб към мен. Стоеше с разтворени крака, сякаш вкопани в пода. Драконът се извиваше по гърба му. Мускулите под тъканта напиреха да излязат навън.

— По дяволите! — изръмжа. Като прободен звяр. — Тази кучка!

Много бавно свали картината от стената и я подхвърли нагоре.

Никога не бях виждал нищо подобно. Поне не и извън каратистките филми. Платното достигна връхната точка на полета си и започна да се спуска. Хънт го посрещна с юмрук. Ръцете му се движеха прекалено бързо, за да мога да ги проследя. От ударите картината се задържа във въздуха. От нея оставаха все по-малки и по-малки парчета. Беше като представленията на жонгльорите в цирка. Изведнъж Хънт изкрещя и я натроши на още по-ситно. Треските се разхвърчаха, той ги удряше с длани, без да спира да вие от гняв.

След около десет секунди се успокои. Подът беше отрупан с трески и нахъсано платно. Очертаваше му се многообещаваща кариера като художествен критик.

Тръшна се обратно в стола си. Дишаше тежко. За пръв път наистина изглеждаше стар.

— Проклетата кучка — повтори. — Проклетата малка кучка.

Изведнъж се овладя. Но лицето му беше още ядосано. Беше извършил непроситното. Беше загубил самоконтрол и се срамуваше заради това. И като всеки друг се опита да го изкара на шега. По своя си недодялан начин.

— Моята теория за стойността на предметите на изкуството — каза меко, все още не му достигаше въздух — е, че имаш ограничен запас от стоката. Ако се унищожи нещо ценно, относителната стойност на оцелелите предмети се покачва. Успоредно, макар и по непредвидим начин, се покачва и цената им в долари. — Зачервеното му лице беше насечено от по-тъмни петна и резки. — Така че процесът на унищожаване се явява всъщност градивен.

Наведе очи към ръцете си. Един от пръстите му кървеше. Капката се оформи и потече надолу.

— С възрастта сами откриваме закона на ентропията. По самите себе си. И все пак идеята да разруша плът, красива като на онази руса кучка, не ми допада. Аз... налагало ми се е да правя много неща, които

не ми допадат. От които е зависел животът ми. Можеш ли да ме разбереш?

Можех, но все пак казах:

— Не е задължително да я убиваш.

В продължение на две секунди очите му излъчваха презрение. После поклати глава.

— Изморен съм. От цялата тази история. А в началото беше нищо. Искам да приключа с това. — Янтарът в очите му сякаш се пръсна. — Наистина ли не знаеш къде са дискетите? Мога да те направя богат.

— Съжалявам.

Сбръчка лице.

— Нечестни е глупак, разбира се. Алчен е. Можеше да направи и свестен самолет. С повече истински потенциал. Можеше вече да го е продал на армията и да изготвя втори, още по-добър. Но не. Стариат Боб се целеше нависоко. За него всичко е игра. — Демонстрацията на бойни изкуства преди малко беше страхотна, но явно го беше изморила. Думите идваха след дълги, неочаквани паузи. — Не очаквам да ми повярваш, Джон... но винаги съм мислел, че честността е най-добрата политика. Този свят е толкова порочен... че честността минава за отживелица. Е, може да не си сред първите, но е сигурно, че ще стигнеш на финала... жив. — Спря да си поеме въздух. Умиращ Минотавър. — Аз съм човек на насилието, такава ми е професията. Но не ми се ще да мисля, че съм напълно лишен от честност. Човек... трябва да се преструва. За да си върши работата. Естествено, за теб честността може и да е нещо по-различно, но...

Изведнъж си беше пак стариат Пънчи Хънт.

— По дяволите, няма смисъл. Нищо няма смисъл. Изморен съм и дрънкам глупости. Така че просто ме чуй. Ти удари проклетия джакпот. Не знам дали защото прояви повече разум или повече кураж. Но ще си тръгнеш жив. С червенокосата. След като предадеш в любещите ми прегръдки двете мръсни предателчета. — Потупа бузата си и кръвта се размаза и по нея. — Значи „Юниън Стейшън“?

— Най-безопасно е. Тълпи, свидетели.

Хънт се изсмя. Беше принудил дробовете си да функционират отново нормално. Цапна с длан по разголеното си коляно.

— По дяволите, не си толкова тъп, колкото изглеждаш.

Сега... какви са тези глупости, които ми надрънка Али? Че искаш и Габриели да е там? С униформа?

— За по-сигурно. Габриели е изплашен. Ако е там, целият в зелено и с всичките си нашивки, ще привлече вниманието на тълпата. Предполагам, че няма да му хареса, ако започнеш да стреляш. Не и на място, където могат да го снимат за следващата му кампания.

Усмихна се замислено.

— Защо не? На стария Гейб ще му се отрази добре. Малко страх има страшно терапевтично действие. Не мога да разбера как оставихме бързо копеле като него да стигне до такъв чин. Проклетата разложена армия.

— Сега за Тиш.

Кимна.

— Ъхъ. В момента, в който получа дискетите, искам да изчистиш терена от присъствието си. Това е заповед. Измъкни и момичето си. Не чакай разрешение да се оттеглиш. Напусни с максимална скорост. Ще имам малко сметки за уреждане с калифорнийските ни приятели.

— Обади се на Габриели. Искam да се върна на работа.

— Не се тревожи за Гейб, той прави каквото му кажа. А... още нещо. Доволен ли си от работата си?

Повдигнах рамене.

— Преди бях.

Хънт сви устни. Отново мислеше.

— Ще ти предложи нещо. Когато решиш да приключиш там... да се пенсионираш... обади ми се. Диваците, които работят за мен, имат нужда от малко свети дух. Ти си уравновесен. И смел. Ще ти отворя много работа. Честна, не като тази мръсотия с Нечестни. Господи, съжалявам, че изобщо се забърках с него. — Протегна огромната си ръка, сякаш ми поднасяше невидим дар. — Не бързай да си вадиш изводи. Знам, че си мислиш, майната му на този човекоподобен, никога няма да работя за него. Но си помисли добре. На трезво. Когато опасността е останала зад гърба ти. Аз ще се грижа за теб. А и не всичко, с което се захвана, тъне в мръсотия. Страната ни има нужда от кадърни хора, които да работят в сянка.

— Няма да забравя предложението.

Усмихна се. Ред фалшиви бели зъби.

— Дипломатичен си. Но нека те открехна още малко. Светът не е това, което си мислиш. Не и това, което си мисли средностатистическият американец. В момента строим тази страна наново. Модернизираме я. Поставяме ключови хора... в индустрията, правителството... в армията. Искаме да сме сигурни, че талантът ще продължи да се цени, че Америка не само ще запази лидерството си, но и ще го наложи в нови сфери.

Махна небрежно с ръка.

— Виж, не говоря глупости като тъпите политици отдясно. Или отляво. Политиката е за хора, които нямат власт и не знаят как да я получат. От политиците не зависи нищо. Това е истината, независимо дали ти харесва. Не, става дума за ядро — което ще продължи да се разширява — от хора, които разбират какво е нужно, които имат парите, властта, идеите... таланта. Смелостта. Хора, които разбират, че Конституцията може и да е красиво написан документ — аз лично ѝ се възхищавам, — но разбират и че законът невинаги достига навсякъде. Хора, готови на всичко за тази страна.

Не знаех какво да кажа, но той и не очакваше да му отговоря.

— И не си губи времето да спиращ проекта за ББСП. Няма да постигнеш нищо.

— Мразя този самолет.

— Е, насочи омразата си към нещо по-реално. Разбирам те, Джон. Не сме толкова различни, колкото си мислиш. Знам, че си мислиш за загиналите си другари. — Разтвори ръце като отдаващ благословия свещеник. Кръвта по тях и по лицето му още не беше засъхнала. — Е, те са мъртви. Не можем да ги върнем. В нашата работа всички сме се сблъскали с мъртви другари. Но животът си тече.

Постави длани на коленете си и се надигна от стола.

— А сега си върви. Докато още съм в добро настроение.

Послушах съвета му и си тръгнах, но направих грешката да се замисля над думите му. Може и да не лъжеше за тълпата богоизбрани, които щяха да управляват света. Не исках да вярвам, че е така, но от друга страна, нищо не ми пречеше да продължа да се самозалъгвам. А и си имах по-неотложни проблеми. Поне така приглуших съвестта си.

Развитието на нещата ме плашеше.

Мидълбърг изглеждаше тузарски дори в два през нощта. Ловците на лисици. Копираха само най-лошото от англичаните. Бричове за езда и ландровъри. Прегоряла храна. Голф. Натруфени жени, които нямат друга работа, освен да безделничат. Отбори по поло. От време на време някоя наследница избягваше с аржентински каубой. Пред всичко това направо ти дожаляваше за Карл Маркс.

От друга страна, в момента не бях в състояние да съдя безпристрастно за каквото и да било.

Мислех за Тиш. Нямах гаранция, че Хънт ще ми я върне или че въобще е жива. Сетих се, че е трябвало да му поискам доказателство за последното, и в следващия момент се укорих, че въобще ми е хрумнала подобна глупост. И без това си бях поиграл с търпението на Хънт. И се бях отървал леко.

Засега.

Опитах се да се убедя, че ще доведе Тиш на „Юниън Стейшън“. И че тя ще разцъфне в усмивка, щом ме види. Ще се отскубне от пазачите си и ще хукне към мен. Виждах всичко, сякаш вече се беше случило.

Исках я жива. Вече не ми пукаше за миналото ѝ. Във всеки случай и моето не беше безгрешно. Обичах я и друго нямаше значение. Оттук нататък все щяхме да измислим нещо.

Спрях на бензиностанцията, от която се бях обадил на идване, заредих и си взех диетична кола и няколко малки кексчета. Прибрах шепата монети ресто и си устройох пиршество на капака на колата. Ръцете ми трепереха. Тялото ми не ми беше изневерило в решителния момент, но запреният страх си искаше своето.

Преди да се прибера, трябваше да позвъня на още едно място. До сутринта на още няколко. Да предам един приятел. Както ме беше предал и той.

Набрах спешния телефон, който ми бяха оставили жабарите. Обади се Анри Рогоносеца.

— Джон Рейнолдс е. Кажи ми, като се разсъниш.

— Буден съм.

— Не ми звучиш така.

— Слушам те.

Представих си как търка ръбатото си лице и примига срещу светлината на нощната лампа.

— Връщам ви дълга за Лафайет^[1]. Чакай на същия телефон утре в 16:30. Тогава ще ти назова едно място във Вашингтон. Ако сте там точно в 18:00, ще видите как аз или някой от придружителите ми предава една чанта на няколко здравеняци, които приличат на военни. Вътре ще са дискетите. Хората, които ще ги получат, поставиха бомбата в лабораторията ви.

— В теб ли са дискетите? — Вече беше буден. — Защо не...

— Не, не са у мен. Но *ще бъдат*. Дълго е за обясняване. Не мога да ви ги дам преди това. Първо, няма да ги получа до последния момент. Второ, само така мога да си върна момичето. Обещахте да ми помогнете да я спася.

След кратко колебание каза:

— Ще спазим обещанието си.

[1] Френски благородник, борил се на страната на САЩ по време на Войната за независимост. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Знаех, че Кори ще ме чака да се върна. За да чуе версията ми за това как е протекла срещата с Али. И със сигурност щеше да иска да разбере къде съм се губил след това.

Устройваше ме. Тя трябваше да е изнервена, да се страхува, че губи контрол над нещата. В спокойно състояние Кори беше заплаха за човечеството.

В първия момент си реших, че съм се излъгал и тя си е тръгнала. Долу цареше мъртва тишина. Намерих я на втория етаж, свита на леглото ми. Не реагира, когато светнах лампите. Беше толкова изморена, че спеше с отворена уста.

И двамата бяхме на ръба на изтощението. Това също ме устройваше. Стига да не станеше причина някой да си изтърве нервите и да избърза да натисне спусъка.

Кори лежеше свита по детски на кълбо, с ръка върху револвера. Можех да го взема и да й го върна тъпкано. Но аз съм от глупаците, които се придържат към правилата на етикета.

— Ставай — й казах. С най-близкото си подобие на заповеден военен тон. — Леглото ми не влиза в сделката.

За пръв път, откакто я познавах, изпълнението на Кори Невърс, родена Корин Невровски, всъщност Карин Алстрьом, бивша Карин Хинкел, не беше на висота. Беше прекалено изморена, за да реагира на думите ми. Стресна се и полу се надигна, като при това изтърва револвера, изплашено се наведе да го хване и за момент успя да отвори очи, преди сънят отново да победи клепачите й. Изгледах я безстрастно, достатъчно, за да се превърне отново в любимата на Дракула.

В продължение на една неприятна секунда се страхувах какво ще направи с револвера. Стискаше го здраво с малката си ръка, пръстите й трепереха и помислих, че ще започне да стреля напосоки. Вместо това тръсна глава, решението й да дойде на себе си победи умората и тя с мъка отвори страхотните си сини очи.

— Къде беше? — Беше заповед да говоря, не въпрос. Едва сега се сети да погледне часовника на китката си. От това положението ми не се подобри. — Къде, по дяволите, беше?

— На малка среднощна разходка.

Повдигна револвера. Определено се нуждаеше от време да постави маската си на супер мадама.

— Натисни спусъка, Кори. И до края на живота си ще обслужваш тъпанарите на Ел Ей. Ако изкараш късмет.

Хвана револвера и с другата си ръка и успокои дулото. Чак сега ми хрумна, че Кори Невърс напоследък беше зле със самоконтрола. Трябваше да го разбере още след сцената в колата. Подлъгваше те способността й да се държи с кралско самочувствие. Когато се владееше. Можеше да мине и за най-невъзмутимото човешко същество.

— Искam да знам къде си бил досега. И не се опитвай да ме лъжеш.

Тръшнах се на стола, който си беше избрала и тя предната вечер.

— Гробището Арлингтън. Трябваше да помисля. Не съм умен като теб. Нито пък толкова самоуверен. Трябваше да се допитам до един приятел.

Паниката се върна в очите й.

— *Кой е той?*

— Един мъртвец.

— *С кого си имал среща?* Как може да си толкова глупав, никога не съм си...

— Къде забрави обносните си. Не съм се срещал с никой друг освен любещото ти мъжле.

— Какво си правил, Джон? Не ме лъжи.

Странно как лице, изразяващо такава омраза и белязано с резки от съня и възглавницата, може да продължи да изглежда красиво. Кори Невърс те караше да преосмислиш цялата история на човечеството. Да разбереш защо и великите мъже са правили глупости. Обсаждали са Троя например.

— Убий ме, няма да постигнеш нищо особено. Направих каквото се разбрахме. Али се държа по план. После отидох в Арлингтън и поседях малко в тъмното. Говорих си с мъртъвците. Всички си имаме малките странности.

— Али повярва ли ти? Беше ли...

— Взе дискетата. Ще чака на телефона.

Отпусна пистолета до бедрото си.

— Не се опитвай да си играеш с мен, Джон. Аз ще изпълня своята част от уговорката. Не проваляй всичко.

— Сега това зависи от теб. Дано да можеш да ми дадеш и останалите дискети. Иначе в близкото бъдеще ни чакат доста неприятни мигове.

— Не ме разочаровай, Джон.

Не успях да сдържа усмивката си.

— Просто спази своята част от уговорката. Нямам предвид парите. Не ми трябва. Искам, когато всичко свърши, да си тръгна и Тиш да върви до мен.

— Тя все ще сгафи някъде. Такива като нея винаги се препъват в нещо.

— Е, и да се препъне, ще има на кого да са облекне.

Кори си тръгна, любовно прегърнала дамската чантичка с револвера. Потенциална заплаха за всеки работещ нощна смяна крадец.

Чувствах се толкова добре, че трябваше да внимавам да не прекаля със самочувствието. Като че ли започвах да разбирам нещата. Дори бях предположил, че Кори ще си тръгне. Имаше да свърши доста неща. Трябваше да се срещне с Али и да обсъдят какво точно ще лъжат на другия ден. Може би да се отчете и пред Хънт. А и вече знаеше кога ще се извърши сделката и трябваше да поднови резервацията за самолетните си билети. Да вземе останалите фалшиви дискети, които се предполагаше да донесат богатство за нея и смърт за мен. Всичко това преди срещата ни в 17:30 следобед в бар „Дъблинчанинът“.

Легнах си и си отпуснах четири часа почивка. Сънищата ми не бяха особено приятни. Алармата на часовника ме завари в кръвожодно настроение. Нахлузих екипа си за джогинг. След накъсан сън, тежка седмица и няколко побоя кръсът не беше точно любимият ми начин да си прекарам времето, но трябваше да следвам плана си.

Жегата вече напомняше за себе си. Бях сигурен, че някой ще ме проследи, най-вероятно с кола. Но аз познавах еднопосочните улици,

празните парцели във всеки квартал, старите търговски тунелчета. На два пъти слизах в метрото, като и двата пъти се върнах така, че да не могат да ме последват с кола. Беше най-зрелищния крос в историята на Вашингтон.

Финиширах в паянтовата крепост, в която се подвизаваше Дики. Външният ми вид стресна дежурния дотолкова, че вместо да ме изрита, само ми препречи пътя. Обади се на Дики, който се появи във фоайето по-вкиснат дори от обикновено.

— Върви по дяволите, какво има тоя път? — Кое то се превеждаше като „Добро утро“.

— Дойдох да поговорим. Сериозно.

Изглежда ме от горе до долу. И изсумтя.

— Хубави крака. Подочух, че вчера си се подвизавал при жабарите.

— Ще ти го разкажа с подробности — казах. И тоя път наистина щях да го направя.

Седяхме в офиса и отпивахме от топлия киселяк, който само ченгетата и военните наричат кафе. Разказах му всичко, което знаех. Всичко. Толкова свързано, колкото можех. Оказа се добър слушател. Интересно каква част от фасадата му беше истинска и каква част просто маската, която всяко хитро ченге си създава с течение на времето. Да се правиш на глупак си имаше предимствата. Бях го изпитал на свой гръб. С малката разлика, че аз не се преструвах.

— Исусе — каза накрая. — Защо не бях на последното съвещание с кмета?

— Нямахме как да ти го кажа по-рано. Губеха ми се отделните части. И не знаех на кого мога да разчитам.

Отпусна ми една усмивчица.

— Значи сега си решил, че можеш да разчиташ на мен?

— Ако взимаше подкупи, щеше да си купуваш по-хубави костюми.

Направи се, че не чува.

— Трябва да съобщя във ФБР. Такъв е редът.

Това ме изплаши. Трябваше да го предвидя, но бях достатъчно заблуден да вярвам, че Дики няма да иска да му се бъркат на негов

терен.

Не исках нови играчи. Най-малкото пък *федералните*. И така бяхме много и вече в края на второто полувреме. А и бях направил толкова фалове, че не можех да очаквам ФБР да ме обяви за играч № 1 на терена.

Преди да успея да му възразя, Дики каза:

— Съгласен съм, че на този етап те ще преобат всичко. Ще „поемат“ нещата в свои ръце. Мръсните копелета. — Задъвка устната си. — Трябва да им кажа. Но не виждам защо да трябва да го правя точно сега.

Отпи и двойната му брадичка се разтресе от вкуса на студеното кафе.

— Имам един въпрос. Сериозен въпрос. Защо „Юниън Стейшън“? Има голям шанс г-н и г-жа Мирен Пътник да попаднат наскред родео. Къде забрави безопасността на обществото?

Кимнах, сякаш бях обмислил всичко предварително. Но не бях. Трябваше да съм наясно с неща като операции и планиране, а се бях проявил като посредствен аматьор. Толкова себичен, че чак се срамувах от себе си. Бях избрал „Юниън Стейшън“ заради тълпите там, без да ми дойде наум от какво се състоят тези тълпи. Истината беше, че бях забравил, че освен мен и Тиш на тази планета съществуват и други човешки същества. Може и да се превръщам в истински жител на Вашингтон.

Не можех да променя мястото. Нямах време, а и вече бях попрекалил с търпението на останалите страни.

— Този град си има проблеми, достатъчни да пълнят вестниците с години — каза Дики. — Не разбирам защо „Юниън Стейшън“.

— Трябваше да избира оживено място. Иначе щяха да ме убият със сигурност. Мен и Тиш. И всички останали.

— Не че сега не могат да го направят.

— Не мисля. Не и ако нещата не се прецакат съвсем. Единственият общ знаменател на всички участници е желанието им да избягнат по-нататъшните скандали. Бомбите... убийствата... изтърваха контрола над нещата. Няма как да потулят един нов скандал. Копелетата от „Макон-Болт“, Хънт и момчетата му, французите, да не говорим за сладурите от Ел Ей... Никой от тях не иска да се озове в светлината на прожекторите.

— Но всеки един от тях умее да си служи с пистолет.

Подръпнах надолу шортите си. Бяха почти изсъхнали от потта. И лепкави като разлята „Маргарита“^[1].

— Реших, че ти ще се справиш с това. Но не мисля, че ще наранят някой невинен гражданин. Тия улучват от първия изстрел. Няма да има пострадали.

Дики ме изгледа. Старателно беше изтрил всякакъв израз от лицето си.

— Слушай, партньоре. Надценяваш и мен, и отдела ми. Имам само двама служители, които улучват от пръв път, но не мога да гарантирам и за тях. За подобни мероприятия ти трябва съответните хора. И планиране. Репетиции. Ако не искаш да объркаш нещо. — Погледна часовника си. — А ти пристигах и ми давах по-малко от осем часа и искаш да поставя десанта в Нормандия^[2]. Цяло чудо ще е, ако се отървем без пострадали.

Поклатих глава. Като победен претендент за световната купа по бокс. На дневна светлина и в разхвърления полицейски кабинет, планът ми изглеждаше много по-зле, отколкото ми се беше сторил снощи. Щеше ми се да вярвам, че все пак ще успея. Но вярата е крехко нещо.

Странно, но в очите на Дики сега проблясваше живец. Детектив-лейтенант Дики, прословутото вкиснато ченге. Нямах представа за какво мисли. Може и да мечтаеше за последния голям удар, с който да увенчае кариерата си.

Най-доброто, което мога да кажа и за двама ни, е, че ние вярвахме, всеки по своя си начин и противно на всякаква логика, че нещата ще се оправят. Хората не знаят какви идеалисти могат да бъдат ченгетата и военните. Те виждат само униформата и вървящото към нея изражение. Дики защитаваше доброто в един загиващ от собствените си пороци град. От своя страна аз се чувствах така, сякаш бях заложил на комар срещу целия свят. Знаех, че и двамата искаме да постъпим правилно. Не бяхме особено добър екип.

Тръгнах си покрай извадените от употреба поради липса на резервни части патрулни коли, струпани пред служебния вход на

управлението. Дики направи знак на дежурния да ме пусне и след секунда вече бях изчезнал в жегата на страничните улички.

Прибрах се вкъщи, взех душ и се облякох подобаващо за случая, светли панталони и тениска. Почерпих се един сандвич с раци в „Ийстърн Маркет“. Последният обяд, можеше и да не доживея до последна вечеря. Оставих голям бакшиш, за късмет, и дълго мислих над пластмасовия поднос с храната. Мъчех се да преценя какво в плана ми може да се обърка. Истината е, че бях отвратен от себе си. Липсваше ми размах. Не си представях нищо по-далечно от срещата с Тиш. Може и да беше по-добре — ако знаех със сигурност какво ме чака, сигурно нямаше да имам куража да се захвана с него.

Просящите по тротоарите, после адът на метрото. Отправих се към центъра. Заедно с безгрижните джентълмени, които бяха усъвършенствали изкуството да си прекарваш летните следобеди във Вашингтон. Пътувах с един от тях. Имаше дълбок белег на бузата и тениска с надпис „Не ме мислете за престъпник само защото съм черен“.

С последния елемент от пъзъла трябваше да се справя лично. Копелето нямаше да говори с мен по телефона. Не и в момента. Така че щеше да получи Джон Рейнолдс от плът и кръв. Действах според метода на включването. Нито една от въвлечените страни нямаше да бъде лишена от участие в играта.

На изхода на метрото се носеха изпълнени на саксофон бродуейски мелодии. К стрийт изглеждаше както обикновено. Латиноамериканец пробутваше през лепкавата жегата цветя. По тротоарите подтичваха баровците от офисите. Бяха по ризи и прекалено млади за набъбналите си талии. Няколко представители на старата генерация се дехидратираха в костюмите си с жилетки. По челата на окичените с перли жени бяха избили капчици пот, а в очите им се четеше омраза към чорапогащите.

Във фоайето беше невероятно, студено, но настроението ми отказа да се подчини на климатика. На излизане от асансьора се чувствах като боксьор, напускащ ъгъла си за началото на рунда. Спря ме момичето на рецепцията.

— Да ви помогна ли с нещо?

— Обади се на Бърнс, преди да повикаш полицията — казах на нея и на няколкото секретарки и затръшнах вратата на офиса му.

Купища снимки, на които стиска ръката или потупва рамото на някоя важна клечка. Няколко президенти. Бивши министри, които след мандата си пренаписват учебниците по история и дават съвети — срещу заплащане — на диктаторите по света. Жените бяха малко, но Вашингтон е консервативен град. Една снимка на Кори Невърс можеше да поосвежи интериора. Жалко, че я беше пропуснал.

В отворената от учудване уста на моя приятел и предател Робърт Мейхю Бърнс спокойно можеше да се побере футболна топка.

— Да, копеле, аз съм.

Страхотно е да видиш човек с потекло като неговото да проявява страх. Доказва съществуването на демокрацията.

Робърт Бърнс беше спортен тип. Също като сестра си, която излизаше с мен, преди да ме изцеди и захвърли. Великият Мислител. Помогнах му да стане от стола. С една ръка на гърлото му и удар с другата в корема. Тялото му полетя към стената и от лавиците по пода се посипаха книги.

Нямаше нужда да се обръщам, за да разбера, че секретарката му стои на вратата. Чувах я и чувствах, че е там. Дори можех да си представя щастливото изражение на лицето ѝ.

— Кажй ѝ да извика ченгетата де. *По дяволите, кажй ѝ.*

Не му достигаше въздух.

— Всичко е наред... Приятел... Затвори вратата... Джоан... всичко е наред...

— Господин Бърнс!

— *Затвори вратата!*

— Не навиквай прислугата, Роб. Дядо ти не би го одобрил.

Вратата се затвори и останах сам с последния предател от тайфата. С човек, когото наистина харесвах. Който ме беше предал на Хънт и на французите. Някой ден от него щеше да излезе страхотен министър.

Зачудих се колко точно са дебели прозорците на офиса и дали ще издържат тежестта му, ако го изхвърля долу. В случай че реши да буйства.

Бутнах го обратно в стола му, седнах на бюрото и затиснах с подметката си гърдите му. Гърбът му опираше на витрина, в която снимките на членове на семейството му бяха внимателно разграничени от тези на плебеите кариеристи.

— Аз съм един тъп нещастник — му казах. — Чак не мога да повярвам колко съм тъп. Но ти си още по-голям глупак. — Поклатих глава. — Господи, не може да си го направил за пари. Да не сте я закършили със семейните финанси?

Ударът над токата на колана му беше едно от малкото неща в живота ми, които бях свършил наистина добре. Все още имаше затруднения с дишането. И изглеждаше ужасен от неочаквания сблъсък с реалността.

— Не... ставай смешен. Власт. Единственото, което има значение в този град. Трябват ти връзки. Не съм искал да ти причинявам неприятности...

Никога не съм бил грубиян, поне не и физически. Затова и ударите ми са по-скоро следствие на моментния ми изблик, не на садистична хореография. Но човек се учи. Имах време да реша точно къде и как да го ударя. Време да събера юмрука си така, че да не си изкълча китката или някой пръст. Време да се наведе под правилния ъгъл. Прицелих се към челюстта му, там, където трябваше да бъде левият му мъдрец.

Справих се наистина добре — улучих два зъба. Той ги изплю в дланта си, изгърва единия на пода и се разплака.

Никога не съм си представял, че е толкова приятно да удариш някого.

— Сега позна ли ме? Тъпият военен. Първо ме наеба сестра ти, после ти. На бас, че семейството ти използва тоалетната хартия по няколко пъти. — Бях ядосан колкото на него, толкова и на себе си. Наистина го бях имал за приятел. Макар и във вашингтонския смисъл на думата. — Дьо ла Вер едва не прецака всичко, а? Появи се неочаквано да иска гаранции. Господи, трябва здравата да си се паникьосал. Нямало е как да го разкараш оттук, а и аз подраних. Но бях вир-вода, сляп и тъп като престоял на слънцето цимент. Разигра ме, както ти си знаеш. От теб ще излезе страхотен политик.

Погледна нагоре към мен. От устата му се стичаше кръв. Мислеше. Разбрах, че продължавам да се държа глупаво.

— По дяволите, Роб. Какви ги говорят? Ти си страхотен политик. Даже в града на изпечените мошеници. Пуснал си информацията и си продал жабарите на Хънт и Хънт на жабарите. И мен и на двете страни, след като бях толкова глупав да се отбия и да ти задам няколко

опасни въпроса. Ти си от тия, които никога не губят. — Преди няколко седмици се имах за циник. Сега се учудвах на наивността си. — Сега ми кажи. Кой мислиш, че изпитва по-голямо нетърпение да те убие? Дьо ла Вер и момчетата му? Или Хънт?

Не вярвайте на светците и социолозите. Страхът може да бъде и красив, стига да го видиш в очите на подходящия човек.

— Не... няма да го направиш.

— Разбира се, че ще го направя.

— Моля те.

— Трябва да ти е трудно с тази думичка. Кажи я пак.

— *Моля те.*

Скръстих ръце на гърдите си. Нямахе защо да се страхувам от Роб. Беше като настъпен дъждовен червей.

— Страхотен план — му казах. — Наистина ти се възхищавам. Англофили, глупости. Използвал си семейството си за прикритие. Наистина страхотно.

— Моля те, Джон. Можем да се разберем някак си. Моля те, не казвай на генерал Хънт.

Потупах го по бузата, на мястото, където го бях ударил преди малко. Той се отдръпна назад и млъкна.

— Аз решавам на кого и колко да кажа. Мой ред е. Но като военен изпитвам слабост към хората, които се подчиняват на заповеди.

Изглежда ме умоляващо.

— Какво искаш?

Нямахе да му кажа веднага, исках да се помъчи още малко.

— Защо французите? Разбирам за Хънт. Но защо си се продал на французите? Кажи ми истината, Роб.

Погледна надолу. Сигурно се чудеше как да обясни на простак като мен интересите на стратегическо ниво в политиката и нюансите на международното положение. Заговори назидателно. Като професор, въпреки кръвта по ризата и брадичката си. Оставих го да си дърдори. Горкото копеле можеше да говори само така.

— Англичаните... се отдръпват от евроинтеграцията. Заради единната валута. Франция ще поеме лидерството. Над цяла Европа. Германците имат пари. Но се страхуват. Франция... е нашият шанс. Трябваше да играем по свирката им. Ако искаме да запазим позициите

си в нова Европа. В търговията, въоръжаването. Близкоизточният въпрос.

Изсумтях.

— Дотук не си казал нищо смислено.

— Какво?

— Това е най-тъпият политически анализ, който съм чувал. Да не би да спиш с французойка?

— Франция ще...

— Я стига. Забъркал си се с французите, защото си глупав. А сега да поговорим за Ем. — Подхвърлих му пакетче носни кърпички от бюрото. — Не си хемофилик, нали?

— Не мога да ти кажа нищо за Ем.

Преди малко ми беше харесало и сега с удоволствие щях да го ударя пак. Но не исках да оставям следи по лицето му. Предстоеше му поява пред широката общественост.

— Глупости. Някога бил ли си в библиотеката на Хънт?

Роб поклати глава и опипа наранената си устна.

— И аз така си помислих — казах. — Хънт не дружи с кого да е. Така че да ти опиша библиотеката. Безвкусни картини, доста скъпи. Книги с кожени подвързии, които според мен Хънт наистина чете. И много спомени. Фотографии. Точно до едно от големите кожени кресла има кръгла махагонова масичка, обсипана със снимки. Някои от рамките сами по себе си са произведения на изкуството. — Погледнах към изложените в офиса на Роб снимки. — Подбира ги по-внимателно от теб. Но и обикновено знае кой ще го посети. Както и да е, там има една снимка на Хънт още като подполковник. Ухилен свиреп. Изтъпанен до твоя старец. От времето, когато татенцето прокарваше законите за подпомагане на армията. Не я забелязах първия път. Хънт е като дрезина, покрай него не ти остава време да се огледаш. Но вчера я видях. И всичко си дойде на мястото. Човече, трябвало е да останеш с Хънт. Само с него.

— Усмихнах се. Широко. — Имаш ли резервна риза? В някое чекмедже? Или в шкафа? Би било в твой стил.

Роб кимна.

— Добре. Защото ще ти потрябва. Но ще стигнем и дотам.

— Наведох се към него. — Не можех да разбера как направиха толкова бързо връзката с мен. Бяха прекалено добри, знаеха прекалено

много и действията прекалено бързо. Чаках ме със сапуна в ръка всеки път, щом решах да използвам банята. — Изглеждах изплашеното същество пред мен. Не беше дребен физически, но като дух беше нищожество. — Можех да си обясня французите. Но Хънт... с Хънт беше различно. *Не съм експерт по генеалогия.*

Но снимката обясни всичко. Истинският клуб „Хънт“ не са въоръжените горили, които патрулират около имението му. Не, там членуват само хора със синя кръв. По дяволите, семействата ви може наистина да са ходили заедно на лов. Навремето, преди поколенията да се изродят. Бях забравил един основен момент от кариерата на Пънчи Хънт. Хлапе от богато семейство постъпва в Уест Пойнт. Записва се доброволец за Виетнам. В моята служба го боготворяха заради това. За саможертвата. В миналото е правил велики неща за страната си.

— Още прави...

Обхванах лицето му с длани. Сякаш за целувка. Вместо това през бузата му забих пръст в новичката дупка между зъбите му.

— Спести ми забележките си. Изпитвам наложителна нужда да споделя с теб някои неща. Ето ви — Хънт, ти и Ем. Господ знае още кой. Нов шанс за отлежалите пари. Боб Нечестни ли е истинският шеф на „Макон-Болт“? Или е само подставено лице? Протежето ви, пробило си път от низшите класи. — Пуснах челюстта му.

— Боб е наивник. Не знае какво точно ти трябва в този град.

— Благодаря. Но да се върнем на историята ми. Пари, власт и семейства с традиции. Все нещата, направили Америка велика. Но съвестта на Ем заговорва. И прави непростимото. Омесва се с долните класи. Кажете ми, кое ви дразнеше повече — че Ем се опитва да изкара наяве далаверата ви за триста милиарда долара, или това, че го прави с черен генерал? Не е нужно да ми отговаряш. Алергичен съм към клишетата.

— Какво искаш?

Повдигнах вежда по възможно най-театрален начин.

— Какво искам? Може би да ме управляват свестни хора? Истина? Мир? Дадените за отбраната пари да отиват по предназначение? Пак ти потече кръв. Хей, моите нужди са простички. На този етап искам да си върна момичето.

— Не мога да ти помогна...

— Можеш. И ще го направиш. Ще правиш каквото ти кажа. Или ще кажа на жабарите, че си ги лъгал с Пънчи Хънт и сие. После ще кажа на Хънт, че си играл на още две места. Те ще те убият, Роб. И ще го направят така, че да боли.

Беше толкова изплашен, че не можеше да говори. Изведнъж нервите му не издържаха и се разтрепери.

— Ще си само статист. В 18,00 ще застанеш до Централното кафе на входа на „Юниън Стейшън“. Щом си тръгна, иди в банята и си наплискай устата със студена вода. Няма да боли много. И си сложи чиста риза. Ако нямаш друга вратовръзка, слез и си купи една от „Брук Брадърс“^[3]. Сигурен съм, че имате открит кредит от поне един век.

— Какво ще...

— Млъкни. Или ще ти размажа носа. Днес не съм в особено добро настроение.

— Ами ако не...

— Ще се обадя на две места. И ще започне съревнование кой да те убие първи. Шест часът. Нека да е шест без пет. Ако закъснееш, уговорката отпада.

— Какво ще трябва да правя?

— Да се правиш на голяма работа. Така че семейството ти да се гордее с теб.

Наистина исках да го ударя още веднъж. С всеки изминал час се харесвах все по-малко. Но със загубата на маниерите и съвестта идва и известна доза облекчение. Едновременно се мразиш и се чувстваш горд от това, което правиш.

На вратата се обърнах и за последен път изгледах страхливеца зад бюрото.

— Изпитвал ли си някога поне малко срам? Някога хората с твоето положение са се жертвали за тази страна. Първи са се записвали доброволци при война. Работили са за символични заплати в мирно време. Имали са чувство за дълг. За отговорност. Noblesse oblige^[4]. Били сте сред най-добрите.

— Не се самозалъгвай — беше отговорът му.

Оставах ми два часа до срещата с Кори. Реших да ги прекарам в Националната галерия. С другата жена, в която бях влюбен. Националната Галерия беше близо до „Юниън Стейшън“ и там щях да бъда в безопасност. Не се навъртах много биячи. Имаше обществени

телефони. А и се нуждаех от известна доза от плодовете на цивилизацията. Въпреки позьорството й. Трябваше да повярвам, че на този свят може и да остане нещо ценно. Че не всичко е грозно.

Момичето беше моята тайна. Предполагам, че през последните сто години я бях делил само с още един човек. Гимназистите, дошли на екскурзия, я подминаваха с отегчение, интелектуалките с посивели стегнати кокове й се възхищаваха по куп измислени причини. А моята червенокоска номер две само се усмихваше над кошничката си с американския еквивалент на усмивката на Мона Лиза. Уинслоу Хомър. Официалното име на картината беше „Есен“. Истинското — „Ела ме изяж“.

Не знам дали Хомър е разкрил тайната на някого, или я е запазил само за себе си. Тълпите изкуствоведи още не бяха разбрали какво е направил. Независимо че наскоро беше започнало второ, умопомрачително скучно преразглеждане на творчеството му.

Ние виждаме това, което очакваме да видим. Затова и не бях успял дори да се приближа до класата на Кори и компания.

Едно старо гадже ми беше казало, че гледам света през залепени за ретината ми розови контактни лещи. Но тя имаше докторат, обмисляше предварително всяка своя дума и не беше способна на емоционална връзка. Явно ми вървеше повече с червенокосите.

Климатикът в галерията не беше съвсем наред и туристите се носеха покрай мен като жертви на чумна епидемия. Стоях пред картината и се мъчех да успокоя нервите си. През зимата се появяваха костюмираните позьори и трябваше да слушам как някой глупак обяснява с прискърбие, че моята любима принадлежи на Норман-Рокуелския спад в творчеството на Хомър и е една от най-слабите му картини. Моето второ момиче беше облечено с плътно прилепващите странни дрехи мода 1877, черна шапка, тясно черно кадифено жакетче и тъмносива, падаща на тежки дипли пола. Стоеше наред влажна горска пътека, обградена от листа с цвета на косата на Тиш. С ръка, скрита в бяла ръкавица, придържаше към талията си волана на полата. В позата нямаше нищо неприлично, беше естествено да не иска да се изкаля. Но ако си имаш и малко понятие как точно изглеждат жените — ако познаваш допира, мириса, а и нещо от мислите им, — щеше да ти стане ясно, че Хомър си е направил най-голямата еротична шега в историята на изкуството.

От влажните гънки на полата и светлосенките се образува нещо толкова ясно, колкото можеш да го видиш по порнофилмите. Само дето това на картината беше показано с вкус. Моделът трябва да е бил страхотен. Сигурен съм, че Хомър никога не я е забравил. Усмивката ѝ — когато си я разтълкуваш — караше Кори Невърс да изглежда като гимназистка на купон.

Не бях казвал на никого за момичето от картината. Дори и на Тиш. Страхувах се, че ще се разчуе и някой блюстител на нравствеността от Хълма ще изпрати втората ми любов в изгнание в хранилището на Националната галерия, където никога повече няма да я видя.

Трябваше да прекъсна срещата си, за да се обадя от телефоните до мъжката тоалетна. Да уведомя участниците за „Юниън Стейшън“, шест часът, ако не искат да отпаднат от играта. Обаждах се на всеки така, че да му оставя време колкото да се оправи с уличното движение, паркирането и тълпата в главната чакалня. В промеждутъците между разговорите обикалях галерията. Трябваше да си налагам да не треперя.

Обадих се дори на полковник Мори, шефа ми в Пентагона. Оставих съобщение на телефонния му секретар. С обещание, че утре ще се явя на работа в редовното време. Не уточних: „Ако съм още жив.“ Никой не може наистина да си представи собствената си смърт. А и вече бях поел повече от нормалната си доза мелодраматизъм.

Всички бяха нетърпеливи. Искаха да участват. Хомър беше изиграл шегата си. Беше ред на моята.

Най-приятен беше разговорът с Али. Направо скимтеше от нетърпение да приключи със сделката. Щом разбра за „Юниън Стейшън“, реагира с „Какви номера се опитваш да играеш?“, последвано от подозрение в типично негов стил: „А, Джони? Да не си замислил да духнеш за някъде?“

От мъжкарската нотка в гласа му не беше останала и следа. Беше твърд колкото целофан. Нямахше търпение да ми пробута финансовите подробности.

— Джони, готов ли си да си запишеш? Трябва да позвъниш на едно място. За да ти потвърдят, че вече си богат. За да не би някой да те прецака в последната минута.

Престорих се, че имам лист и химикал. Гледах как бащи водят нетърпеливите си синчета към тоалетната. Али диктуваше числата. Телефонният код за Кайманите. Номерът на банковата сметка. Номерът на моята сметка. Още кодове за достъп до депозита. Нумерологията на финансовото дело.

— Да повторя ли?

— Записах ги.

Все пак ги повтори.

— Обади се, Джони. Ще бъде като телефонна игра с печалби. Обади се веднага. Не се доверявай на никого. Трябва да потвърдиш депозита.

Наближавахме момента на истината. Всичко, за което Али бе мечтал. Напрежението го правеше достоен претендент за титлата „Най-изнервен мъж на годината“.

Аз бях сред останалите състезатели. Изплашен до смърт. Дланите и краката ми се потяха, кожата по ръцете ми беше настръхнала. Безпокоях се за Тиш. И за себе си. Дики ме беше накарал да се чувствам отговорен и за евентуално клане на невинни пътници в пиковия час. В плана ми имаше няколко забележително глупави точки. Можех само да се надявам, че въпреки всичко е по-добър от плановете на останалите.

Имаше малка вероятност да е така. В армията научаваш няколко основни неща. Например, че битките не се печелят от най-добре подготвената, а от най-малко неподготвената армия. Човечеството се подчинява на законите на Мърфи. И няма бомба, по-нестабилна и избухлива от човешката психика.

Малко преди срещата с Кори отидох да разгледам Реноар. Мразя го. За няколко минути изпаднах в напълно подходящо за случая брутално настроение.

„Дъблинчанинът“ е един от баровете, имитиращи исторически места. Тъмно дърво и тъмна бира, малки прозорци и обширни помещения. Храната е ужасна, напълно в духа на ирландската кухня, но не знаят как се налива „Гинес“ или „Харп“. Вечер ирландци се изреждат да пеят едни и същи песни. Хлапетата от Хълма се отбиват

след работа и въздишат по миналото, което предците им навремето охотно са захвърлили. Но във Вашингтон има и по-лоши кръчми.

Кори стоеше в дъното, под литография на Истърското въстание^[5]. Пиеше чисто уиски. В ирландска кръчма. Наистина нямаше срам. При вида ми за момент замръзна на мястото си. Сякаш не беше вярвала, че ще дойда. Седнах и усетих миризмата на предишните й уискита.

— Коя поред ти я тая чаша?

Кори побутна голяма безформена чанта, с която спокойно можеше да отидеш на пикник. От типа, които избират жените без вкус. Премести я от другата страна на стола си, далече от мен. Даде ми да разбера колко държи на дискетите.

— Ти не разбираш — звучеше пияна. Почти достатъчно, за да докара чувството.

— Съвземи се. Трябва да си готова да действаме.

Тя се изсмя.

— Виж кой го казва. Ти кога си бил готов да действаш. С мен можеше да преживееш най-големия екшън в живота си.

Преместих чашата й към другия край на масата, но тя я върна обратно.

Исках да е изнервена. Не мъртвопияна.

— Кори... тези хора не се шегуват.

Лисна уискито в лицето ми.

— Мислиш си, че не съм достойна за теб. Майната ти, Джон.

Барът беше почти празен, но изведнъж привлякохме повече внимание, отколкото ми се искаше.

Избърсах лицето си с хартиена кърпичка. Нямаше как да спра смъденето в очите. Докато прекося няколко улици, делящи Националната галерия от бара, бях подгизнал в пот. Уискито прибави към потта и малко захар. Беше като лепило, което някой е размазал по ризата ми. И по косата.

С удоволствие бих я ударил, но си наложих да кажа спокойно:

— Кори, овладей се. Веднага. Или си тръгвам.

Беше прекалено подгряла. Почти не ме слушаше. В очите й имаше желание. И страх. Объркване. Грешник в деня на Страшния съд.

— Време е да тръгваме. Стегни се. Отиваме до „Юниън Стейшън“. Последна спирка.

— Трябва да се отбия до тоалетната. — Тя се надигна, избута шумно стола си назад и едва запази равновесие.

Знаеше посоката, явно не ѝ беше за първи път. Зачудих се от колко време чака и се налива.

Леко се клатеше. Беше с прилепнали панталони, бебешко синя блуза, тясна в раменете, леко набрана в талията. Добре подбрани за път дрехи.

Обърна се и ме изгледа точно преди да свърне зад ъгъла. Усмихна се, не беше нещо, което ти се ще да видиш на лицето на жена си. Или на гаджето си. Лицето ѝ не излъчваше и следа от доверие. Върна се на масата — от концентрацията вече не залиташе — и грабна чантата. С истинските, автентични фалшиви дискети.

Изира го страхотно.

Гледах как се отдалечава. Сигурно никога нямаше да я разбере напълно. Беше ли планирала да ме залее с уискито, за допълнителен ефект? Наистина ли беше толкова добра? Дали беше толкова пияна, на колкото се преструваше? Ако беше така, то парфюмът ѝ се състоеше основно от уиски. Способна ли беше и на капчица истинско чувство?

Вярвах единствено, че е изплашена. Май никога не съм можел да разпознавам любов, но различавам страха.

Беше въртяла всички ни на пръста си, но нещата бяха отишли прекалено далеч. Дори за нея.

Сервитьорката ми донесе вода с лед и пакетче носни кърпички. Без да ги поръчвам. Може на този свят и да бяха останали малко топлота и разбиране.

— Колко е изпила?

Сервитьорката се замисли за момент. Беше едра и руса, от типа, по който лудеят арабите. Гледаше изморено.

— Трябва да проверя на бара. Пет или шест.

Доста за дребна жена като Кори.

— Няма значение. Ще я разкарам оттук веднага, щом се върне. Колко ви дължа?

— Сега ще донеса сметката.

Отпихах от водата, бършех се и исках цялата последна седмица да е била просто кошмар. С изчезването на Кори момчетата на бара

бяха загубили интерес към масата ни, но барманът явно имаше нюх за неприятностите и продължаваше да ме наблюдава. Аз самият бих пийнал нещо, но вече няхаме време.

Платих и оставих голям бакшиш. Кори се върна. Вървеше отсечено като подъл дребен пехотинец. Повторих:

— Време е да тръгваме.

Изглежда ме с убийствените си сини очи.

— Не можем ли да поседнем за минутка?

Погледнах часовника си колкото за пред нея. Знаех, че закъсняваме.

— Трябва да тръгваме.

— Не е далеч оттук.

— Няма да минаваме през парадния вход.

— Само за минутка.

— Тръгваме, Кори. Сега или никога.

— Една минута с теб.

— Благодаря, вече ме почерпи.

Очите ѝ не трепнаха.

— Обичам те, Джон. Не разбираш ли?

— Ще ти мине.

[1] Вид коктейл. — Б.пр. ↑

[2] Откриването на Западния фронт през Втората световна война, една от най-масовите военни операции. — Б.пр. ↑

[3] Верига скъпи универсални магазини. — Б.пр. ↑

[4] Благородството задължава (фр.) — Б.пр. ↑

[5] Въстание в Дъблин през 1916. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зад „Юниън Стейшън“ се намира замислен да съсипе финансите на туристите многоетажен паркинг. Можеш да влезеш в гарата през моста на Х стрийт и да се вмъкнеш през депата. Както и направихме, за да избегнем официалните входи.

Влизането беше подвиг само по себе си. Кори се крепеше на крака и това беше всичко. А и не ми даваше да нося чантата с дискетите. Искаше ми се да притичам смело по широките колкото Великите прерии авенюта. Кори можеше да се движи най-много с погребална стъпка.

Наоколо смърдеше. Аз също смърдых. Дъхът на Кори ухаеше на уиски. Както и дрехите ми, към което се прибавяше и сладникавата миризма на пот. Подминахме някакъв навлечен като за януари скитник и личната му гвардия мухи го заряза заради мен. Така вървах към Армагедон. Придружен от облак мухи. И пияна красавица, която наистина мислеше, че човек се ражда с единствената цел да излъже себеподобните си.

В напоения с миризма на газ гараж беше няколко градуса по-хладно отколкото навън, но Кори реши, че няма да може да се изкатери по рампата. Още не ми беше поверила чантата с дискетите.

Писна ми и я оставих да се мъчи. Вече бяхме на етажа, където държаха колите на „Амтрак“^[1]. Последното място, откъдето феновете ни щяха да очакват да се появим. Внимателно се оглеждах за лошите момчета. Хънт трябваше да е поставил съгледвачи. Надявах се Дики да е направил същото. Евентуално и французите. Но никой в гаража не приличаше на човек, който би се забъркал в подобна история.

Бях се подгрят до необходимия градус. Всяка муха, опитала от плътта ми, изпаднаше в оргия от притока на адреналин. Не ми беше за пръв път, но и предишните няколко пъти не бяха приятни. В момента в съзнанието ми „Юниън Стейшън“ се размиваше ведно с половин дузина мръсни дупки по целия свят. Където армията на Съединените

щати вършеше тихо нещата, благодарение на които съгражданите ни си живееха мирно и щастливо в Обетованата земя.

Кори се приближи, тялото ѝ се беше изкривило под тежестта на чантата. Потта по лицето ѝ блестеше като скъпоценни камъни.

— Нещо не е наред ли?

Поклатих глава.

— Не изоставай.

— Не мога да вървя толкова бързо.

— Стегни се и върви с мен.

Знаех, че сега вече ще ме послуша. Изплашените хора се управляват по-лесно и от детска количка. Стига да си мислят, че теб не те е страх.

Избумтя карилъон^[2]. Шест. Бяхме закъснели, но другите щяха да почакаат. Нямах представа какво бяха намислили отделните играчи, но бях сигурен, че и последната мижитурка си беше изработила план.

Хънт. Жабарите. Дики. И Али. Може би дори г-н Мислител. И Кори, с все уискито, страха и алчността си. Всички планираха, поставяха капани. Мечтаеха.

Закъснението ме притесняваше. Първо внезапната пристрастеност на Кори към бутилката, а сега още една точка в плана ми не беше тръгнала, както я бях предвидил. Бях се постарал да изпипам всичко с точността, на която ни бяха учили в академията. Бях забравил, че правилата в учебника важат само в случай, че си имаш работа с идеални типове. Ако въобще действат.

— Вземи се в ръце. Слез на земята, малката.

— Не те лъжех — каза. — Тогава. За твоя дял от доларите.

— Спести си ги за зестра.

— Ще се върна. След шест месеца. Наистина.

— Мисли за следващите шест минути.

Стигнахме на нивото на мецанина, до същинския вход. На снабдените с фотоклетки врати не чакаха снайперисти или горили. От двете страни на коридора имаше бутици за подранилите за влака си пътници. Али трябваше да ме чака в сувенирния магазин на „Дисни“. Малка шега от моя страна. Али наистина приличаше на Мики Маус.

Спрях пред наследството на чичо Уолт.

— Чакай ме тук.

— Какво? — попита Кори.

— Стой тук. Ще вляза да взема възлюбения ти.

— Не ме оставяй сама.

— Прави каквото ти кажа. Стой тук, с гръб към стената. Далеч от витрините.

— Не е ли по-добре да сме заедно?

— Не. Може да е капан. Ако нещата се провалят, ще се върна веднага.

Всъщност исках да стои на видно място. В случай че Хънт и момчетата му решаха да ме прецакат и да започнат операцията по-рано. Нямах да се жертвам заради нея. Ако можех да го избягна, разбира се.

Али ме следеше иззад стойка вратовръзки с щампи на анимационни герои. Беше ги избрал за камуфлаж заради цветовете. Носеше подранило с около три месеца яке. Наполовина закопчано. Не се и съмнявах, че отдолу беше скрит пистолет.

— Обади ли се? — попита.

Кимнах.

— Добре ще е да вървим.

Въздъхна. После забеляза празните ми ръце.

В очите му засвятка паника.

— Къде е стоката, Джони?

— В жена ти.

Изглежда ме, пресмятайки нещо. И направи гримаса.

— Не бих й доверил и едноседмично лайно. Да вървим.

— Къде е Хънт?

— Долу. Ще видиш.

— Говориш прекалено много, ясно ли е? Всичко е, както го искаше малкият Джони. Подготвили сме се като за купон за рождения ти ден.

Опитваше се да не му личи, но трепереше. Като затворник под леден душ.

Всички се страхувахме.

— Да мърдаме, по дяволите.

Тръгнах напред.

— Дано онази кучка да е тук. Иначе... — Тогава я видя. На мястото, където я бях паркирал. Изсмя се. — Не е ли страхотна?

— Страхотна е.

Залитна към мен и задуши.

— Смърдиш ужасно. Да не си се натряскал? От страх, а?

— С жена ти си разделихме едно уиски.

Стигнахме до Кори и Али добре я подуши.

— Майната ти, Карин. Сега ли точно трябваше да се подредиш така?

— О, така ли? Я си покажи вените, проклета дрога такава. — Обърна се към мен: — Знаеше ли, че се боцка?

— Семейните клюки могат и да поизчакат. Имаме си друга работа. Окей?

Али ме сграбчи за рамото. Ръката му беше силна и пипаше подло. Ако наистина се друсаше, то беше с метадон, не хероин. Потиснах желанието си да го просна на мраморния под и го оставих да си стиска. Искях да е сигурен, че той ръководи парада.

— Значи наистина са били у него? — попита той Кори, или Карън, и за пореден път ме изненада с невежеството си.

Тя кимна.

— Провери ли ги?

— Случайно да имам компютър?

— Поне изглеждат ли истински? Може да ги е подменил.

— Приличат на истински.

Останалата част от света си живееше нормално. Подминаваха ни спокойно, предполагам, приличахме просто на трима тръгнали по магазините щастливци. Не виждах наемниците на Хънт. Кое то беше добър знак. Искаше да запази операцията в разумни граници. Да свърши бързо и веднъж завинаги.

Не виждах и никое от момчетата на Дики. Кое то беше особено обнадеждаващо. Липсваха ми съюзници.

Али насочи цялото си внимание към мен.

— Ще ти кажа нещо веднъж завинаги. Ролята ти се ограничава дотам да си държиш устата затворена. Ще вървиш между мен и Карин. Карин, дай ми чантата.

— Аз ще ги нося.

— Дай ми проклетото нещо. Пияна си като свиня.

Кори се остави да ѝ отнемат дискетите. Али провери тежестта на чантата.

— Окей. Тежат достатъчно. Е, да тръгваме, Джони. По онези стълби ей там. — Кимна към спираловидните стъпала, които водеха към главната чакалня на приземния етаж. — Ако ти се изпречат някакви туристи, им тегли по една. Ще вървим заедно. През цялото време. Долу тръгваме към чакалнята. Хънт ще бъде на мястото, което ти избра. С генерал Гъзолизец в пълна униформа. И червенокосата ти кучка.

— Махни ръцете си от рамото ми.

Пусна ме и кратко се изсмя.

— О! Сега ме чуй. Последни инструкции. Държиш си устата затворена. Ти си само за фон. Направи нещо глупаво и край на всичко. Червенокоска получава първия куршум.

— Майната ти, Али. Трепериш толкова силно, че няма да можеш да измъкнеш пистолета от якето си, без да си простреляш крака.

Тръгнахме. Надолу по пътя към Тумбстоун^[3]. Без да откъсва поглед от стълбите, Кори незабелязано стисна ръката ми. Щеше ми се да не го беше правила. В жеста имаше прекалено много човечност, а не исках да приемам Кори за истинска.

— Спокойно и бавно — прошепна дрезгаво Али.

Бяхме почти на стълбите. Огледах се за нещо или някого, които да изглеждат не намясто. За нещо, което да не се връзва с интериора. Някой чифт очи, които да ни наблюдават с прекален интерес.

Исках планът ми да успее. Поне веднъж някой мой план да успее. Просто да успея да разменя фалшивите дискети и нелегалната помощ на Хънт срещу Тиш. Да ни пуснат да си вървим. Останалите можеха да се изтрепят за най-тлъстия дял от несъществуващото богатство и в изясняване на това кой кого е лъгал най-много. Аз исках само да ме оставят да изляза с Тиш през охраняваните врати на изхода.

Бях предупредил жабарите, че могат да ги разпознаят, със съвет да поогладят малко недостатъците във външния си вид. Явно ме бяха взели насериозно. Това, че се държаха в сянка, ме радваше. Можеха да се включат и след като двамата с Тиш напуснем сцената.

Хънт трябваше да чака до Централното кафе в главната чакалня. Заедно с приятелчето ми Мислителя, пристигналият в последния момент почетен гост на шоуто.

Исках Хънт да се изнерви от неочакваното присъствие на Робърт Мейхю Бърнс. Да му каже какво точно мисли за него и да остави

французите да си направят сами изводите и да зареже г-н Стара вашингтонска фамилия да се оправя сам. Или да му припомни колко много е допринесло семейството му за могъществото на Америка.

Щях да се чувствам много по-добре, ако отнякъде ми се покажеше вкиснатата физиономия на Дики.

На горното стъпало се огледах наоколо за последен път. Али може и да познаваше триковете на уличните гамени, но не и цялата тактическа схема за оцеляване. Стълбите, ескалаторите и елеваторите бяха смъртоносни капани. На долния етаж, вляво от извитото стълбище, стените бяха облицовани с мрамор, два етажа по-долу вдясно се падаше отбивката към ресторантите. Веднъж стъпили на стълбите, нямаше как да се измъкнем, преди да стигнем до долу.

— Какво има? — попита Али.

— Нищо.

Кори залитна и аз я подхванах. Усетих как леко притисна гърди към рамото ми. Изправих я на крака и тя ме погледна със страхотните си холивудски очи.

Поклати глава и замислено измърмори:

— Ти нищо не разбираш.

— За бога — каза Али, — да не би да съм пропуснал някоя любовна история. Мърдайте.

Засмъквахме се надолу. Равните подметки на Кори потупваха по мрамора. Усещах как нервните окончания на Али си пробиват път към кожата му. На мен ми се гадеше.

Видях как стана. Мисля, че знаех, че ще се случи, още преди да го видя. Наречете го шесто чувство. Горе се бях дърпал като подплашен кон. Ако Кори не беше залитнала, щях да се бавя, докато някой не ме повлече надолу със сила.

Двама мъже, дегизирани като хлапета. Явно пазаруваха от магазин „Гигант“. Селяндури с провиснали дънки. Обици и емблеми на отбори. Не изглеждаха подозрително. Ако не се вгледаш внимателно в очите им, можеха и да минат за излежаващи шестгодишна присъда в Лортън малолетни. Но по лицата им беше изписан истински професионализъм.

Майтапеха се за нещо в основата на стълбите. Изчакаха, докато стигнем почти до средата. Тогава по-високият усети, че го гледам, и пристъпи към действие.

Оръжията им се материализираха изпод слоевете тениски. Пистолети с размер на гаубици. Ударната група се заизкачва към нас.

Опитах се да се прикрия. Свих се долу като дете, което знае, че всеки момент ще го напляскат за нещо. Реакцията ми беше глупава, безполезна и абсолютно естествена.

Мраморният храм се разтресе от изстрели. Около мен се сипеха светкавици. Оръжията им бяха автоматични и изстрелите следваха много бързо един след друг, без да спазват някакъв ритъм.

Дори професионалистите се издават. По очите. Убийството ги напомпва. Дишат като ранени хрътки и ще се потят и на Северния полюс. Видях лицето само на единия. За стотни от секундата. Убийството беше неговият наркотик. И в момента се беше изстрелял нависоко.

Мислех си, че ще е последното човешко лице, писано ми да видя.

До мен Кори танцуваше. Още се държеше на крака, но се кълчеше като танцьор от 60-те. Някаква ръка ме цапна през рамото.

От гърба ѝ избухнаха фонтани кръв и парчета тъмночервено месо.

Миг преди да се строполи на пода, видях лицето ѝ. Светът губеше една наистина красива жена.

Али каза за последен път „майната му“ и се строполи до мен. От удара залитнах и се ударих в ръба на едно стъпало.

В краката ми Кори се гърчеше като змия с пречупен гръбнак. По стълбите се беше разплискало повече, отколкото беше останало в тялото ѝ.

Светът застина в мъртва тишина.

Единият от нападателите грабна чантата с дискетите и двамата побягнаха с бързината на спринтьори на Олимпийските игри. Бяха се справили страхотно. Бързо, неочаквано и точно толкова мръсно, че да не ги вземат за професионалисти.

Моят живот не беше от значение.

Около мен крещяха хора. Суетяха се. До съзнанието ми достигна писъкът на полицейска свирка и откъслечни думи.

Изправих се на крака. Сякаш бях възкръснал. Побягнах след убийците. Създание с подвластни на шока инстинкти, напълно погрешно обучено за истинския живот.

Трябва да съм изглеждал като побъркан. Покритият с чужда кръв невъоръжен преследвач на убийци.

Не бях особена заплаха за професионалистите. Докато стигна подножието на стълбите, вече бяха изчезнали в тълпата. Възвърнах разсъдъка си. Не бях видял живота си на забавен кадър. Но бях видял достатъчно. Стрелците се насочиха към страничния изход. Аз свих наляво. Към главната чакалня.

Чудех се дали Тиш ще е там. И къде, по дяволите, са момчетата на Дики. Бях прекалено тъп да ми дойде наум, че всеки служител на реда има право да стреля по облян в кървища бягащ мъж.

Вмъкнах се между две бабки с тежки пазарски чанти и избелени очи. Нямаха си и представа какво точно става. Пътьом блъснах едната и другата изписка: „Люсил!“

Минах през портала покрай щанда на шоколадите „Годива“. Ехото от изстрелите още не беше отмряло и струпаните пътници приличаха на сборище хлебарки, изненадани от светлината на нощната лампа.

Главната чакалня. Беше огромна. Пазена от накачени по балконите каменни легионери. Този път бих предпочел да бяха истински ченгета.

Хънт беше там. Както се бяхме разбрали. Изпънат като струна. Изглеждаше спокоен. Просто изчакваше. Но до него Габриели нервничеше.

На няколко крачки зад тях стоеше Роб, приятелчето ми — мислител. С подута челюст. Трепереше.

Поне така ми се стори.

Тиш не беше с тях.

И Дики се беше представил по-зле от очакваното.

Спрях на около три метра от Хънт. Сякаш участвахме в уестърн и беше време да извадим пистолетите. Но единственият пистолет, който имаше някакво значение, беше този, чието дуло усещах в основата на гърба си.

— Не вдигай ръце, войниче — заповяда Дики. — Продължавай да вървиш. Право напред.

Подчиних се. Без да се колебаю.

Гласът на Дики беше рязък и доволен.

— Може и да започна да си купувам по-хубави костюми, а, умнико?

Сблъсквал съм се с достатъчно насилие, за да знам, че то заслепява новациите. Ако някой твърди, че може да опише с подробности сцената на престъплението, то той е или покрит с белези ветеран или лъжец. Малкото театро, което разиграхме с Дики, дори не направи впечатление на овчата тълпа около нас.

Бях повече вбесен, отколкото изплашен. Искях да отвърна на предизвикателството, но не знаех как опряният в гърба ми пистолет беше пределно красноречив. Достатъчно да възпре гнева ми от всяка по-нататъшна глупост.

Искях да раздавам юмруци, а вървах като послушно дете.

С приближаването ни Хънт ме разгледа от долу до горе. После се обърна и спокойно пое към изхода. Габриели също ме изглежда, но той приличаше повече на изплашен герой от комиксите, отколкото на истински човек. Робърт Бърнс се оглеждаше изненадано, явно учуден, че никои не се е намесил. Все още не беше схванал как точно е устроен светът.

— Продължавай да вървиш — каза Дики.

Пистолетът беше изчезнал, но продължавах да усещам Дики точно зад себе си.

Над залата се понесе глас толкова спокоен, че звучеше като автомат: „В главната чакалня се е случило произшествие. Моля, използвайте страничните коридори. В главната чакалня се е случило произшествие...“

Излязохме от сградата през автоматичните врати. До тротоара беше паркиран линкълн, любимата вашингтонска кола. Перфектно анонимна. Наобиколена от костюмирани мъже със слънчеви очила. Приличаха на федерални съдии изпълнители. Най-доброто прикритие за Вашингтон.

Хънт посочи на Робърт Бърнс мястото до шофьора. Проблясвайки на слънцето с медта си, Габриели се вмъкна на задната седалка. Хънт чакаше да последвам примера му. Лицето му беше абсолютно лишено от всякакво чувство. Справял се беше и с по-сериозни неща. Преди закуска.

— Добър опит — каза. — А сега влизай в колата.

Влязох. Но първо се обърнах и изгледах Дики. Искаше ми се да се почувства поне малко неудобно.

— Страхотно ценге си — му казах.

Хънт се вмъкна след мен и ме накара да се притисна до Габриели. На задната седалка на линкълн можеха да се поберат по трима честни труженици. Кое то е доста тесничко за трима военни.

Не ни ескортираха полицейски коли, просто се включихме в движението зад едно такси. Карахме по улици, които познавах. Бях бягал, вървял, минавал по тях с кола. Вашингтон ми беше станал като роден град. Без да мога да се възползвам от това. Сега се превръщаше в последния град, в който някога щях да живея. Обхвана ме желанието на туриста да видя всичко, всяка статуя и паметник, всеки признак на живот. Единственото ми предимство пред вече мъртвите беше, че щях да си отида по живописен маршрут.

Сега вече наистина ме беше страх.

Габриели смърдеше като градска тоалетна. Хънт мълчеше. Роб Бърнс гледаше право пред себе си. Той и Хънт официално още бяха партньори. Французите ме бяха предали. Но Роб продължаваше да нервничи. Като дребен джебчия, който по погрешка е влязъл да си изпие кафето в барчето на полицията. Наистина бях порботил добре върху лицето му.

Най-малкото, което можех да направя, беше да го повлека със себе си.

Навлязохме в тунела на 8-ма улица и подкарахме към шосе 395. Шофьорът се справяше отлично въпреки задръстванията на пиковия час.

Казах:

— А къде са приятелчетата на Роб? Жабарите. Не е ли уведомил Дьо ла Вер?

— Затваряй си проклетата уста! — изкряка Роб. Съвсем като момиче.

— Розенкранц и Гилденстърн са мъртви — обясни спокойно Хънт. — Катастрофираха на път за „Юниън Стейшън“. — След малко добави: — Мисля, че трябва да ограничиш притесненията си до съдбата на младия принц Хамлет. Вече сме в последно действие.

Колата излезе от тунела и се върна в убийствено ярката светлина. Влязохме в някаква дупка и линкълнът подскочи. Смъртта ми

добиваше все по-реални очертания.

Но не можеш просто да се свиеш в себе си. Правилото е никога да не се предаваш. Да не губиш надежда. Ако палачите ти решат, че си приел съдбата си, само улесняваш работата им.

— А Тиш? — попитах Хънт. — Жива ли е?

Накарах го да се поусмихне.

— Имаш викторианска психика. Наистина рядко явление в наши дни. Но мисля, че е по-добре да мълчиш. — Падаше си по ролята на образован и възприемчив към културата воин. А и знаеше, че разбирам остроумията му, така че каза: — Офелия е без значение. Този път ще изиграем сцената със смъртта по друг начин. — Усетих как масивното му бедро се допира до моето. В охладената от климатика катафалка. — Знаеш ли защо ми напомняш за Хамлет, Джон? Защото и двамата сте едни любопитни копелета, които обичат скандалите и накрая засират всичко. Не можете да сте щастливи сами със себе си. Не и преди да провалите всичко останало. Кралят е трябвало да се разправи с Хамлет още в първо действие. В името на страната си. А сега си затваряй устата.

Минахме по мостовете над реката, като забавяхме на местата, където колите подскачаха от една рампа на друга. И най-добрият шофьор не може да прави чудеса.

Роб обърна към Хънт подутото си лице.

— Той — опитваше се да говори спокойно — има доста развито въображение. Имам предвид, ти разбираш постъпката ми, нали, Пънчи? Защо се наложи да действам така? Нали ти обясних за французите.

— Разбирам те — каза Хънт.

Слязохме по рампата при Мемориала на Линкълн и се отправихме на север. На излизане едва не се блъснахме в пикап, натоварен с градински косачки. Ако ни беше ударил, може би щеше да ми се удаде възможност да избягам. Дори болничното легло беше по-приемлива перспектива от каквото и да ме очакваше.

Шофьорът на Хънт избра дясното платно. Гледах към реката. И града долу. Не можех да повярвам, че никога повече няма да го видя. Че няма да видя нищо повече. Паметниците изглеждаха бели и красиви.

— Тиш не е виновна за нищо. — Гласът ми трепереше. Вече нямаше смисъл да прикривам страха си.

— Вината — отговори Хънт — е абстрактно понятие, което намирам за неприложимо в живота. Казах ти да мълчиш.

За него това беше досадното приключване на случая. Смъртта ми не представляваше кой знае какво.

Отпред изникнаха хълмовете на Розлин. Габриели се обади за пръв път.

— Знаеш ли, Пънчи, страшно съм зает. Ако нещата вече са под контрол... можеш да ме свалиш някъде наоколо. Ще се оправя сам до спирката на метрото. Трябва да се връщам в службата.

— Имаш време — каза Хънт. Тонът му не търпеше възражения.

Изпревари ни спортна кола, чийто собственик изглеждаше така, сякаш никога не е излизал с жена. Шофьорът на Хънт скочи на спирачките, премълча си и пак даде газ.

Реката и отвесните скали покрай бордюра изглеждаха красиви. Красиви, красиви, красиви. Бях ужасно изплашен. Парализиран от красотата на движението по магистралата вечер. Борех се с чувствата си, исках да запазя поне малко достойнство. Сякаш това имаше някакво значение. Усетих, че се просълзявам, и отклоних поглед от пейзажа. За да не се побъркам, си наложих да си спомня сметките, които кредитната ми карта нямаше да може да покрие. Исках да се насладя на всяка минута от живота си. Съзнанието ми обаче още не вярваше, че ще умра.

Мисълта за смъртта ме изкарваше от релси. Беше реална и едновременно фантастична. А и до Мидълбърг и частното място за екзекуции на Хънт имаше още много път.

Бях сгрешил. Времето ми свърши много бързо. Няколко мили след паркинга шофьорът се отдели от потока коли и свърна встрани. Към черния път, който водеше обратно към дърветата.

Форт Марси. Останки от окопи от Гражданската война. Бях спирал да ги разгледам веднъж. Нищо освен няколко големи пръстени могили. И дървета. Две оставени от службата по поддръжка на парковете табели и насочен към нищото безпризорен топ.

Любимото място за самоубийство на вашингтонските политици. Всички останали просто го подминаваха.

Шофьорът явно беше получил инструкции предварително. Спря колата в отдалечения край на една поляна. Така, че да не се вижда от околните пътища.

Всички бяхме учудващо спокойни. Роб Бърнс почти се беше овладял. Габриели се беше примирил със съдбата си. Шофьорът беше като издялан от камък. Хънт си беше Хънт.

Нямаше и следа от дребнавата припряност и объркването, които се предполага, че съпътстват убийствата. Шофьорът изключи двигателя, излезе навън и се върна към основната си професия. На екзекутор. Тръгна към храстите.

Последвахме го. Краката ми го сториха с нежелание.

Може би трябваше да се заслушам в песента на птиците. В шума на листата. Но боботенето на преминаващите коли заглушаваше всички останали звуци. Щеше да погълне и изстрелите. На по-малко от няколко метра от нас хората се прибираха по домовете си в предградията. Слушаха някаква станция с лек рок, по която течаха игри с награди. Пътуването беше доста скучно.

Част от мен все още не вярваше, че ще умра. Не можех да умра.

Някой беше захвърлил в храстите опаковка от „Биг Мак“. Повдигнах очи и видях надвиснала над реката платформа.

Заговорих, преди да бъда готов с думите.

— Добре... прави с мен каквото искаш... но няма защо да нараняваш Тиш. — Загубих връзката. Поне донякъде. — *Моля те. Умолявам те.* Пусни я. Ако още е жива.

Хънт изсумтя.

— Като малък трябва да си прекалил с четенето на Уолтър Скот.

Шофьорът спря малко преди някакъв пръстен бруствер, който сто и трийсетте години дъждове не бяха успели да отмият. Фортът беше пазил града от Лий и Джаксън^[4]. Може би нямаше да съм първият умрял тук войник. При форта не бяха водени битки, но сигурно е имало някоя кратка престрелка, за която са докладвали набързо и после са забравили да включат в анализите на историята. Както щяха да забравят и мен.

— Тук — каза шофьорът. — Тук е добре.

Мястото беше избрано професионално. Скрито от случайни свидетели. Можеше да чуеш суетата на света, но не и да я видиш.

Някой горски щеше да открие тялото ми, когато се отбие да се изпикае в храстите.

Роб застана до шофьора. Отбягваше погледа ми.

Отказах да продължа напред. Какъвто си беше грубиян, Габриели ме побутна изотзад.

Сърцето ми биеше толкова бързо, че вече не усещах паузите между ударите.

Трябваше да направя нещо. Каквото и да е. Но от едната страна ме пазеше Габриели, от другата — Пънчи Хънт. Пред мен бяха шофьорът и Роб.

Застинахме неподвижно.

Опитах се да измисля как да им се измъкна. Щяха да ме застрелят, но поне нямаше да умра като жертвено животно. А можеше и да стане чудо. Можеше някак да успея да избягам. Вярвах в чудеса. Никога не бях ги виждал, но в момента вярвах в тях.

В следващия момент знаех, че няма да побягна. Не исках да ме застрелят в гръб. Това изведнъж стана много важно. Смешно важно. И без това, за да бягам, ми беше необходима повече енергия, отколкото разполагах в момента.

Реших, че поне мога да ударя някого, да им покажа, че не съм се предал.

Зачудих се дали крайниците ми ще ми се подчинят.

Накрая реших. Щях да ударя Хънт. Нищо че не той държеше пистолета. Останалите бяха без значение.

Бяха ме обградили. Шофьорът пристъпи по-близо до Роб. Габриели ме побутна между плешките и ме вкара в кръга.

Заинатих се. Габриели ме бутна пак и ме повлече за рамото. Освободих се. Но бях обграден. Виждах всяко прераснало графитеночерно косъмче по брадата на Габриели, усещах миризмата на лекарство в дъха му.

Роб отстъпи назад. Сякаш носех зараза. Застана до шофьора и премигна.

Почти физически усещах Хънт зад себе си.

Откъм магистралата възнегодува клаксон. Затворих очи, но веднага ги отворих пак. Страх ме беше, че някой ще натисне спусъка, преди да успея да погледна света за последен път. Да вдъхна мириса му. Да го усетя.

През дърветата се процеждаше синьото на небето.

Предпазителят на полуавтоматичното оръжие на шофьора изщрака. После се обади втори пистолет. На Хънт.

Започнах да се моля. Като ужасено дете. Без думи.

Не можех да помръдна. Искях да окажа съпротива. Да се бия. Но не виждах как. Ръцете ми бяха в състояние само да треперят.

На Хънт трябваше да му се признае, че не очакваше други да вършат мръсната работа вместо него. А може и да му харесваше да убива. Някои хора обожават да го правят.

Пристъпи между мен и Робърт Бърнс и надигна пистолета. Беше си сложил черни ръкавици.

Застреля Роб между очите.

Не приличаше на смъртта на Кори. Стана много по-бързо. Главата на Роб отхвъркна рязко назад. От тила му се разхвърчаха парчета мозък. После главата клюмна напред и той падна мъртъв.

Някъде изпуфтя двигател на кола.

Шофьорът направи плавно движение в стил Фред Астер и насочи пистолета си към тила на Габриели.

Хънт хвана пистолета си за дулото и го подаде на генерала. Лицето на когото изразяваше най-голямото учудване в историята на човечеството.

— Вземи го — каза Хънт. Делово.

Габриели се подчини. За момент очите му се спряха върху мен, после пак се върнаха към Хънт. Габриели държеше пистолета с дулото надолу и го гледаше така, сякаш нямаше и най-малката представа за какво може да служи. Просто някаква странна машинария.

— *Насочи го към слепоочието си* — му каза Хънт. — Давам ти трийсет секунди да вземеш най-важното решение в живота си.

Габриели помръдна ръката с пистолета няколко сантиметра по-нагоре. Беше обучен да се подчинява. Но не го допря до челото си.

— *Насочи проклетия пистолет към главата си* — излая Хънт.

Габриели го повдигна бавно, докато дулото не докосна кожата между ухото и неговата представа за бакенбард. После рязко го отдръпна. Още пареше от първия изстрел. Но не го свали много надолу.

— Пънчи, аз... какво...

— Млъквай. Нямах време за приказки. — Хънт повдигна китката с часовника си. Голям златен ролекс. — Ето какво ти предлагам, Гейб. След трийсет секунди най-късно ти ще натиснеш този спусък. — Дори не погледна към него. — В противен случай ще убия жена ти, сина ти, както си играе футбол, дъщеря ти в колежа, майка ти, която си зарязал в проклетия старчески дом. Както и теб. Имаш още дваайсет секунди.

— Пънчи, аз...

— *Затваряй си устата.* — Хънт доближи лице до неговото. Беше създаден за старшина. — *Мръсно копеле. Ще ви избия до крак. И ще го направя така, че да боли.*

Също толкова внезапно, колкото беше избухнал, му обърна гръб. И пак погледна часовника си.

— Осем секунди. Помисли за семейството си, човече.

Като захласнат гледах лицето на Габриели.

Плачеше. Тежки, неочаквани сълзи. Стичаха се надолу като дъждовни капки. Лицето му приличаше на клоунска маска. За секунди по него премина ужасно много, всяко възможно чувство или мисъл. Страх. Гняв. Много омраза. Искрица сантиментални спомени. Времето невинаги тече еднакво бързо. Но никога не прощава.

— Три секунди — каза Хънт. — Две...

Не мисля, че Габриели въобще помисли да насочи пистолета към Хънт. Дулото дори не помръдна в тази посока. Ръката му трепереше.

— Една...

Знаех, че ще изпълни заповедта. А, изглежда, щеше и да оплеска задачата. Да засегне само черепа. Или да се ослепи. Но не и да стреля право в мозъка.

В последния момент Габриели притисна пистолета към ухото си и натисна спусъка.

Затворих очи.

Изстрелът отекна в ушите ми. Всичко бучеше. Мъртвото месо изтупа глухо в пръстта.

Хънт стисна здраво рамото ми. Отворих очи. По някаква странна игра на лицевите мускули по лицето на Габриели беше застинала усмивка. Главата му беше леко вдлъбната от едната страна.

Денят заприличваше на кошмарен урок по анатомия.

— Да вървим — ми каза Хънт. — Имам да ти покажа нещо.

Шофьорът се наведе и докосна вратовете на труповете.

По целите храсти се беше разпръснал мозък, но той трябваше да провери пулса. Момчетата на Хънт си изпипваха работата.

Преди да тръгнем, Хънт погледна за последен път към телата. И изсумтя:

— Приятелчето ти Бърнс... знаеш ли, че беше прочут сред вашингтонските гей среди? Не че ме засяга. Най-смелото човешко същество, което съм познавал някога, беше обратно.

Не. Не знаех. Вашингтон пази добре тайните си.

— Габриели си го просеше — продължи Хънт. — Позореше проклетата униформа. Мръсна маймуна. Това копеле уби Мики Фарнсуърт. Абсолютно ненужно. А аз харесвах Мики. Нищо че беше безмозъчен идеалист. — Побутна с върха на обувката си черните кантове по крачола на Габриели. — Гейб и онова копеле Фауст играеха заедно. Опитаха се да ми откраднат операцията. Жабарите ми направиха голяма услуга, като очистиха оня надут кучи син. Спестиха ми усилието.

Погледна към тялото на Роб.

— Приличат ли ти на любовници? Хората ще си помислят, че поредната любовна афера се е размирисала. Гейб го е застрелял, после се е самоубил. „Мълчанието е злато“, нали така? — Закачливо заби лакът в ребрата ми, толкова силно, че изпитах болка. — Разбираш ли, Джон? На този свят наистина има справедливост. Понякога.

— Добре ли е Тиш?

Потупа ме по рамото. Щастливо. Беше харесал малката си театрална постановка. Успя да удържи всички ни в напрежение до самия край.

— Нашият бял рицар — каза. — Май няма много като тебе. — Доброто му настроение се изпари. Приблужи се към мен и видях, че е потен. Миришеше силно, на убиец. — Влизай в колата. И си помисли колко тленен е човешкият живот. Отиваме да погледаме малко телевизия.

[1] Верига за коли под наем. — Б.пр. ↑

[2] Система от звънци или камбани. — Б.пр. ↑

[3] Легендарен град от американските уестърни. Буквално името означава Гробищен град. — Б.пр. ↑

[4] Робърт Е. Лий и Стоунуол Джаксън, генерали на Юга по време на Гражданската война. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не се шегуваше за телевизията. Шофьорът му плавно подкара към имението. Покрай нас се гонеха предградията. От двете страни на магистралата бяха скупчени така и неуспели да се съвземат след Гражданската война градчета. Започнаха да се появяват развъдниците на коне. Мидълбърг кротко дремеше в знойната вечер. Аз се бях подчинил на заповедта и размишлявах върху тленността на човешкия живот.

Насилствената смърт разтърсва из основи представата ти за света. Като при земетресение. По главата ти започва да се сипе мазилка. Тръбите се изтръгват от стените. А аз се бях сблъскал с много смърт. Лично. Беше грозна смърт, грозна като крайпътна тоалетна. И най-интересното е, че все още се надявах да оцелея. Повтарях си, че ако Хънт е мислел да ме убие, щеше вече да го е направил. При Форт Марси. И да го нагласи да изглежда като любовен триъгълник.

Религията е само обвивка. Като идеалите. Истинският опиум на народите е надеждата. В момента вярата ми се беше поразмила, а философията ми — напълно изчезнала. Но продължавах да се надявам, противно на всякакъв разум. Надявах се да оживея, надявах се Тиш да е жива. Надявах се с целия плам на екзалтиран петдесетник.

Хънт беше прав. Аз бях човек от миналото, с фатална грешка някъде из възприятията. Не просто защото вярвах в погрешните неща, а защото вярвах. Хънт беше човекът на утрешния ден.

Но дори неговото самочувствие си имаше граници. Още с отварянето на вратите на имението му забелязах авангарда на личната му гвардия. Излязла в пълно бойно снаряжение. Бяха истински професионалисти и цивилният нямаше да ги различи сред дърветата. Но камуфлажните им дрехи не бяха с точния оттенък. А и няма човек, който да стои съвсем неподвижно. Виждаха се, но само ако очакваш да бъдат там.

Най-малко петдесет въоръжени мъжаги. Може и повече. Разделени на малки отряди. В закътана от пътя малка низина забелязах

един клекнал под преносима противосамолетна ракета. Хънт беше взел всички мерки за сигурност.

Операцията беше преминала напълно гладко, но може би не всичко е било съвсем сигурно. Може французите да бяха представлявали действителна заплаха. А може да имаше и други страни, на които не бях имал честта да налетя. Може двамата с Тиш да не бяхме нищо повече от случайна бележка под линия, добавена набързо към цялата история.

Хънт улови погледа ми.

— Трябва да свиря отбой — каза. — „Играта свърши.“ Почти. — Изсумтя по начина, по който предизвестяваше промените в настроението си. Този път то се повиши. — Ще ми простиш, че не те приемам за сериозна заплаха, нали, Джон?

Паркирахме и тръгнахме към импозантния му дом. Латиноамериканската прислужница ни чакаше на вратата като вярна домакиня от 50-те.

— Донеси нещо за пиене, Магдалена — й каза Хънт. — Ще бъдем в библиотеката.

За момент си помислих, че от любов към театъра може да е оставил Тиш там и тя ме чака, с леко разтворени от нетърпение устни под водопадите разкошна коса. Представих си как разцъфва усмивката ѝ, начинът, по който ще се надигне от креслото.

В библиотеката нямаше никой.

— Сядай — ми каза Хънт. — Този път там. — Погледна часовника си и отвори една преграда в библиотеката, зад която имаше телевизор. Усмихна се, взе дистанционното и се тръшна в едно от страхотните кожени кресла.

— Предполагам, че дори ти ще си впечатлен. По дяволите, аз съм. Боб Нечестни е единственият бизнесмен в Америка, който може да уреди да се появи по Си Ен Ен, когато си поиска.

На черния екран изкристализира познато лице. Едно от момичетата на Тед Търнър, внимателно подбрано така, че да бъде представително, без да е особено красиво. Пристигнаха напитките. Поех чашата си с трепереща ръка. Зад говорителката като фон вървяха кадри за обстрела на някаква телевизионна кула в Босна. Където на американската армия ѝ беше съдено да остане през следващите няколко века.

Репортажът свърши и тя каза:

— Оставаме на темата за проблемите на армията ни. Току-що получихме известие за значителен напредък в нашия отбранителен сектор. Кърт Ласткригът от Вашингтон.

Екранът изпълни честно лице, изправено пред огромна сграда, явно център на някаква корпорация.

— Да, Барби, изминалият ден разтърси из основи традиционния начин, по който се вършат нещата тук. Робърт Нечестни, глава на компанията „Макон-Болт“, извърши стъпка, която специалистите в тази сфера наричат революционна и която ще постави нови стандарти за публичност при оръжейните покупки на страната ни.

Зад подиум, дегизиран като обикновен простосмъртен в идеално скроен костюм и яркочервена вратовръзка, стоеше самият всемогъщ Бог на корпорацията. Четеше. Имаше уверен и като изключим добре премерената топлота, предполагаща честност, напълно лишен от всякакво чувство глас. Носеше очила, които явно бяха само за тежест.

— Дами и господа, изправям се пред вас като човек, допуснал непростима грешка. В процеса на интензивните изпитания нашите учени откриха недостатъци в схемите на наложения като основен прототип на самолетите на бъдещето боен бомбардировач на следващото поколение. Тези недостатъци се дължат единствено на недоглеждане от страна на нашата компания и ще бъдат изправени без допълнително обременяване на данъкоплатеца. Предвид неизбежното забавяне на приложението на цялата система, „Макон-Болт“ ще намали с почти 12 милиарда долара договорената сума, която Министерството на отбраната ще трябва да изплати за следващите пет години. Служителите на „Макон-Болт“ се гордеят, че служат на страната си и на нейните храбри мъже и жени в униформи, чиито интереси винаги сме и ще продължаваме да поставяме на първо място.

Картината се върна към кореспондента.

— Барби, днешният ден беше наистина изпълнен с изненади и промени. Господин Нечестни заяви, че на нашите френски съюзници ще бъде дадена водеща роля в по-нататъшните разработки и производството на бойния бомбардировач на следващото поколение, който по този начин ще се превърне във водещото военно съоръжение не само на САЩ, но и на НАТО. Съобщението изненада специалистите, тъй като френската авиоиндустрия се смяташе за

последния останал конкурент на „Макон-Болт“. Изправени сме пред нова ера на международно коопериране в сферата на оръжейната индустрия. Но да се върнем на основната за зрителите ни тема — намаляването на стойността на самолета с 12 милиарда долара, което „Макон-Болт“ обяви веднага след публичното изявление на директора си. В Белия дом днес се проведе конференция, на която беше изказана похвала към честността на компанията и приноса ѝ към националната ни отбрана. Ти си, Барби.

Образът на говорителката се завърна и ни съобщи, че повече по речта на Боб Нечестни и нестабилността на „Уолстрийт“ ще научим от бизнес бюлетина след малко.

Хънт се изсмя гръмко, изключи телевизора и пак се изсмя.

— Страшно добре изиграно. Направо красиво. А красивите неща носят безкрайна радост. — Отпи и стаята се изпълни с болничната миризма на джин. — Нечестни е истински гений. Жабарите въобще няма да се усетят. Той ще прилапа Айфеловата кула, ще изчука жените и дъщерите им, а те ще продължат да му подаряват найлонови чорапи и шоколад. — Дари ме с доброжелателна усмивка. — Няма защо да се страхуваш от него, аз ще уредя нещата. Боб няма скоро да стигне до просешка тояга. Акциите на „Макон-Болт“ паднаха с 12% след изявлението му. Нечестни надуши възможността и започна да купува. До затварянето на борсата се бяха качили с 2,5 пункта над началната си цена. Аз самият трябва да съм понатрупал доста пари, стига брокерът ми да не е сгафил някъде. Още джин, Джон?

Не. Днес ме хващаше от много малко. Жадувах за вода. По тялото ми имаше поне шест напластени слоя пот. Плюс един уиски. Усещах по кожата си отровните ласки на климатика.

— А, и не се безпокой за „намалението на договорената стойност“ — продължи Хънт. — Старият Боб ще намести тия пари към производствените разходи. „Макон-Болт“ няма да загуби нито цент. А поръчката на НАТО ще е наистина голяма. — Сложи ръка на коляното си и се наведе напред. — Схвана ли мисълта ми, Джон?

Да. Бях я схванал.

— Знаеш ли на какво ми приличаш? На един заклет, неизлечимо тъп идеалист. Напомняш ми за Мики Фарнсуърт.

— За мен това е комплимент.

— Да. Може да се приеме и като комплимент. Макар и не много ласкателен. Но да си спомним, че горкият Мики е мъртъв. — Разклати чашата си и ледчетата в нея изтракаха. — Времето на идеалистите отмина, синко. Ако някога въобще го е имало. Единственото, на което са способни идеалистите, е да серат по улиците и да наричат това изкуство. Кое то е все едно да си хвърляш таланта на вятъра. Поне в твоя случай е така. Ти имаш заложби.

— Благодаря.

Размаха лапа към мен.

— Стига си се мусил. Искам, когато нещата се поуталожат, да помислиш. На чиста глава. Отстъпи назад и виж цялата картина. Казвам ти, Джон, че само съюзът между отбранителната ни индустрия, армията и Конгреса може да запази страната ни на челната позиция през следващите петдесет, а може би сто години. Всичко, което се случи през последната седмица, беше... дребна далавера за аматьори. Маловажна добавка към едно маловажно събитие. Е, водачите хвърлят по едно око назад, но се концентрират върху събитията в челната десетка.

Знаех, че е прав. Но *продължавах* да вярвам в по-добрия свят. Въпреки че не го бях виждал, не можех да го опиша и дори да си го представя.

— Знаеш ли какво — каза Хънт. — Мисля, че приключихме. Поне аз приключих с теб. „Останалото е мълчание.“ Искам да се прибереш вкъщи. И не си губи времето с дискетите, които Мери Фарнсуърт е скрила в онзи стар компютър. — Разчете изражението на лицето ми. — О, това са истинските дискети. По дяволите, можеш да си ги запазиш. За сувенир. И не се безпокой за Мери. Никой няма да я докосне. Обещавам.

Минотавърът се изправи и възвести края на аудиенцията.

— А Тиш?

Изгледа ме, сякаш вече бях преминал границата на търпението му.

— Джон... ти дойде при мен — или поне така каза, — защото съм човек, който изплаща дълговете си. Тръгваш си жив. Джордж ще те откара до вас. Но с това кредитът ти се изчерпва. — Скръсти ръце. — Време е да вървиш.

Значи така трябваше да свърши всичко. Тиш беше мъртва. Завинаги. Ако наистина бях идеалист или въобще струвах нещо, щях да го ударя. Да го предизвикам. Дори това да беше последното, което щях да направя в живота си. Вместо това просто излязох от библиотеката. Никога не съм се чувствал по-празен.

Отначало Хънт вървеше след мен, но на вратата ме изпревари. През кордон бодигардове заобиколихме къщата. Линкълнът ни чакаше на осветената с прожектори алея за паркиране.

На задната седалка имаше някой.

Тиш.

— Следващия път, когато пътищата ни се пресекат — ми каза Хънт, — искам да сме съюзници от самото начало.

Но на мен вече не ми пукаше за разни бивши генерали. Не ми пукаше за нищо освен за няколкото метра, които ме делиха от колата.

Срещата ни не беше от най-добре изиграните. Тиш се опита да излезе. Аз — да вляза. Изглеждаше изненадана и изплашена. И божествено красива. Сблъскахме се на вратата, тя покри с целувки лицето ми и се разплака. На задната седалка бяха натъпкани и китарата ѝ, и някакъв спортен сак. Почти нямаше място за нас, но въпреки всичко беше страхотно. Не си спомням кога колата тръгна или как излязохме на магистралата. Помня само, че прегръщах Тиш толкова силно, че трябваше да ме помоли да ѝ позволя да си поеме дъх.

Устните ни бяха пресъхнали и миришехме като диви животни, но от входната врата се отправихме направо нагоре. И почти стигнахме до спалнята. Започнахме на стъпалата и след няколко акробатични изпълнения се добрахме до леглото. Така и не бях сменил чаршафите, но това вече нямаше значение.

Никой от двамата ни не беше проговорил. И не говорихме. Имаше прекалено много за разказване и предполагам, и двамата се страхувахме отчасти от това, което ни се беше случило. И без това в момента думите не значеха нищо.

Но пък вдигнахме доста шум.

Някъде към полунощ в кадифената тишина се разнесе звънецът на входната врата. Оставих го да звънне отново. И още веднъж. Докато се поутоложи ужасът ми.

Ако ония се бяха върнали, не исках да се качват горе при Тиш. Скочих от леглото, мъчейки се да си спомня къде може да съм захвърлил панталоните си.

— Не отваряй — каза Тиш.

— Само за минутка — казах й. Не бях сигурен дали някога ще я видя отново. Досега съдбата беше прекалено благосклонна към мен.

Започнаха да думкат по вратата. Слязох тичешком.

Беше Дики. Прегърнал няколко папки.

Веднага забеляза, че съм полугол.

— Съжалявам за неподходящото време.

— Какво искаш?

— Може ли да вляза за минута?

— Имам ли избор?

Изглежда ме с очите си на ченге.

— Ъхъ — каза. — Този път имаш избор.

Огледах го. Костюмът му не изглеждаше по-добре от обикновено. А обувките му бяха служили вярно в продължение на много години.

— Влизай.

Вмъкна се ведно с *последните остатъци от дневната жегга*.

Затръшнах вратата под носа на нощта. Стояхме в коридора и изчакахме климатикът да си свърши работата.

— Не ти дължа никакви извинения — каза Дики.

— Не съм искал да ми се извиняваш.

Вдигна ръка.

— Не съм дошъл да се ебавам, ясно? Не ти дължа никакви проклети извинения. Или обяснения. Но искам да погледнеш на нещата и от моята гледна точка. Бях заклещен между двама мъже, които искаха едно и също, но бяха решили да го постигнат по различни начини. — На лицето му се беше изписало поражение. Трупано с години. Десетилетия. — Някой решава да бъде добро ченге. Да действа според уроците на академията и т.н. Според свещените правила на закона. Но нещата се изплъзват от контрола ти прекалено бързо. Ами погледни този град — посочи към стената. — Само го погледни. Толкова сме далеч от закона, че единственото, което едно ченге може да се опита да направи, е поне да предотврати донякъде беззаконието. И имай предвид, че не всяко ченге иска да направи и толкова.

Погледна ме със загрубялото си от работата лице.

— Мислиш ли, че някога въобще щяхме да успеем да ги натопим за нещо? Да не говорим за френските ти аверчета с дипломатическите паспорти, дето убиха американски сенатор.

Не, мой човек. Виж какво постигнахме. Справихме се горе-долу добре. Може и да не заловихме всичките. Но... по работните ми стандарти... свършихме доста добра работа.

— Искам да забравя за всичко — казах.

Едното ъгълче на устната се повдигна нагоре, сякаш се беше закачило на невидима въдица.

— Да. Но няма да можеш да спреш да мислиш за това. Познавам тия като теб. Ще мислиш за това, докато си жив, войниче. — Стегна безформеното си тяло. Набираше сили да излезе и отново да се изправи срещу улицата. — Не исках да ти се придрайфва всеки път, като си спомниш за мен.

Подаде ми папките, които беше донесъл.

— Вземи ги. Подарък са. В управлението няма да усетят особено тежко липсата им.

Светлината в коридора беше слаба. Приблжих папките до очите си. Бяха полицейски досиета. Едно за Тиш, едно за мен. Нейното беше доста по-дебело.

— Аз ще се ожения за нея.

Сви рамене.

— Можеше и да е по-зле. Така или иначе в брака не можеш да спечелиш.

С което си тръгна.

Превъртях ключа два пъти и останах тъпо загледан в папките, без наистина да ги виждам. Щях да наваксам умората с дни. Не беше време да изпадам в дълбоки размишления. Тръгнах нагоре. Чак тогава видях калъфа на китарата и огромния сак, с който Тиш се беше сдобила отнякъде. Изтощен се върнах, оставих папките на видеото и нарахих багажа й. Преди да заспи, исках най-послед да чуя как свири на китарата. Гола.

Когато влязох в спалнята — нашата стая, нашата крепост, — Тиш се надигна от чаршафите. Беше от гледките, които ти се иска да нарисуваш.

— Всичко наред ли е?

— По-добре, отколкото някога съм си мислел, че ще бъде. Качих ти нещата. Ще...

— О, Джон, забравих. Онази чанта. Той каза, че е за теб. Онзи с белезите, дето прилича на бик.

Сакът изведнъж натежа в ръцете ми.

Разчленени тела? Бомба? Бях изморен и не бях взел нужните мерки. Бях бързал да приключа с всичко. Оставих на пода китарата и рязко дръпнах ципа на сака. Очаквах да се озова в божията обител. Дано поне бяха нагласили брояча добре, та да си отида сред облаци екстаз.

Сакът беше пълен с пари. Повече, отколкото дори bankerите виждат в брой.

Тиш затаи дъх.

— Господи — каза. — Той ми каза... каза, че е нещо, което ти дължал. Не знаех, че...

Заграбих две шепи пачки от по сто долара. Недоумявах. После на лицето ми бавно разцъфна усмивката, която неизменно се появява, когато разбереш, че някой ти е изиграл номер.

— Той е луд — казах. — Мисли като побърканите викторианци.

Тиш не ме чу. Изскочи от леглото и както си беше гола, се наведе над парите.

Никога не е била алчна. Като изключим секса. Но купчина пари като тази е в състояние да завърти главата и на светец.

— Ами — каза накрая — мислиш ли, че трябва да ги обявяваш, като си плащаш данъците следващия път.

Взех дискетите от Мери Фарнсуърт и ги изпратих на Централните счетоводни служби. Придружени с анонимно писмо. Повече така и не чух за тях.

Парите в сака бяха точно петстотин хиляди долара. Комисионата ми от тлъстата сума, която Хънт беше измъкнал от Нечестни като компенсация за фалшивите дискети. Сигурно е завлякъл „Макон-Болт“ с двайсет или трийсет, не с десет милиона. Плюс разходите. Французите, Али и Кори, Фауст, Габриели и Роб Бърнс бяха решени да провалят сделката му, всеки по свой си начин. Хънт ме беше използвал за примамка и ги беше накарал да излязат от прикритията си. Не бях спасил страната си или бюджета за отбраната. Но бях свършил страхотна услуга на стария Пънчи. По закона за случайните резултати.

Бях достатъчно умен, за да разбера, че парите са награда, не подкуп. Не бях чак толкова важен, че да си струва да ме купува.

Предполагам, че ако наистина бях идеалист, щях да върна парите на Хънт. Не го направих. Използвах връзките си — от типа, които неминуемо си създаваш с годините в моите среди, — за да ги прикрия. Знаех, че Мери Фарнсуърт не би приела и цент от тях, така че с четвърт милион долара анонимно основах на името на генерал Фарнсуърт стипендия за деца от малцинствата. Постъпих добре — Мери плачеше от гордост, когато ми съобщи. Другата половина е депозирана в чуждестранна банка на името на Тиш. С едно условие — докато сме заедно, да не тегли нито долар от тях. Но парите са на нейно разположение, ако застоялият живот ѝ омръзне. Не искам никога повече да ѝ се налага да се свива в мизерна стаичка и да брои центове.

Сватбата ни е следващия юни. Мери Фарнсуърт ще е домакиня на приема. Тя се превърна в майката, която Тиш никога не е имала.

Аз се върнах на работа. Никой не посмя да прояви особено любопитство към случилото се. По мой адрес се пускаха невинни шеги, после всичко се забрави. Колегите ми си нямаха и представа, а и не искаха да знаят.

Веднага щом се поосвободих, си взех още една седмица отпускат и отлетях към Масачузетс. Да изкажа последни почести на един другар. Положих цветята си на гроба на Емерсън Карол и отдадох чест. Все пак от него беше излязъл добър войник. Без късмет, но добър.

Продължих да ходя на гроба на Фарнсуърт. Редовно. Говоря на надгробната му плоча, както вдовица споделя с непрежалимия си съпруг. Фарнсуърт си остава моят герой. Но беше примесена и известна доза суета, която този път беше решила да прояви ексцентричност. Трябваше да намеря работника, с когото разговарях в деня на погребението на Фарнсуърт. Да му докажа, че греши. Че по света още се среща лоялност. Че някои наистина се връщат.

Бях сигурен, че все някога ще го видя. Когато това не стана, отидох в администрацията на гробището и попитах за него. Дори си опомних името му. Ричи Йорк. Най-вероятно Ричард Йорк.

След като прегледа документацията си, завеждащият личен състав ми каза, че в Арлингтън никога не са наемали човек с такова име.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Това е литературна творба и като такава е много по-безинтересна от истинския живот. Но, от друга страна, е много по-кратка и лесна за преглъщане. Ако един роман е написан добре, той неминуемо създава илюзията, плод на различните похвати на автора, на непосредственост. Кара ни да виждаме нещата с невероятна яснота. Ако авторът извади късмета да бъде разбран.

Писателят на романи е възрастният еквивалент на детето, което се прибира вкъщи, пълно с опашати лъжи. Самата литература е един вид лъжа. Но в ръцете на великите майстори тя разкрива вечните истини. В по-незаслужилите ръце — каквито са моите — тази форма на развлечение все още служи за благородни цели — или поне така се мъча да убедя сам себе си.

С романа, който току-що сте прочели, целях две неща. Първото беше той да стане достатъчно интересен, за да се продава и да ощастливи литературния ми агент. Второто — да хвърля малко светлина върху наболели за страната ни проблеми.

Героите в „Изменникът“ са измислени. (Идеята за Тиш например ми хрумна, докато карах в дъжда и слушах прекрасния диск на Ейми Ман „Каквото и да е“.) Но проблемът с корупцията в отбранителната ни индустрия наистина съществува. Като бивш военен съм ужасен от този факт; като гражданин се чувствам вбесен от измамата. Това, че в повечето случаи тази корупция поне технически е напълно легална, ме отвращава. Предполагам, че и вие ще изпитате подобни чувства.

Всяка година страната ни харчи милиарди долари за оръжия, които не са толкова ефективни, колкото е убило обещано и не са подходящи за нуждите ни. Няма как да се прекратят тези програми, заложено е прекалено много. Докато сключилите договорите смирено обясняват, че нашите мъже и жени в униформи трябва да получат „най-доброто“, покупката на оръжия всъщност е част от непоставена на сериозна проверка система, носеща огромни печалби. Във Вашингтон хората с власт знаят, че системата не действа нито морално, нито

етично, нито на практика. Производителите на оръжие отпускат много средства за политически кампании и основаване на комитети и са основен източник на рекламен капитал за медиите; същите тези производители наемат генерали и адмирали пред пенсия срещу щедро заплащане, така че тия служители да се въздържат от реформа поне докато са още на служба. Идеите ми в общи линии съвпадат с тези на Джон Рейнолдс — сюжетът на книгата може да е измислен, но останалото е истина.

Не се самозалъгвам, че протестът на един човек — замаскиран под формата на трилър — ще промени нещо. Но това е всичко, което мога да направя. Надявам се, че след като прочетат тази книга, и други хора ще помислят върху проблема. Сам човек е почти безсилен, но с годините с общи усилия можем да постигнем много. Реформа в сферата на закупуване на средствата за отбрана е идея, която с времето ще си прокара път. Да се надяваме, че това ще стане преди началото на нова война.

Настоящата система не допринася особено нито за войниците, нито за гражданите ни. Ние, американците, може и да представляваме най-развитата нация в света, което не значи, че можем да си позволим средствата ни да изтичат за безполезни придобивки. Имаме нужда от отбрана — но не я получаваме по правилния начин. Във всеки случай отбраната на страната ни трябва да започне в класните ни стаи, не в кабинетите на шефовете на оръжейните компании. Предвид размера на залозите в отбранителната ни индустрия и гения на адвокатите ѝ, за изчистването на порочната и доходоносна за някои система ще е необходимо време. Но аз вярвам, че това все някога ще стане. В тази страна все още могат да спечелят честните мъже и жени. Стига да не станат жертва на *цинизма, който е най-големият съюзник на корупцията*.

Разбира се, книгата ми има и развлекателната си страна. Като дете външният свят проникваше в родните ми рудодобивни райони на Пенсилвания под формата на евтини книжлета и черно-бяла телевизия. Оттогава обичам старите криминални романи и филми. В тях се описваше един див живот, изпълнен с изстрели и игри на прелъстяване, в който жените повдигаха вежди като Лорийн Бъкол^[1], а мъжете бяха мъже докрай.

Героите говореха така, както ми се струваше, че трябва да говорят истинските хора, и бяха подменими, а все същият стар сюжет никога не се изтъркваше.

Авторите им винаги имаше какво да кажат и се усещаше, че ценностната им система — която макар и скрита зад мрачния сюжет се отличаваше с истинска строгост — е по-близо до реалния живот от забавните програми, с които през ония дни се мислеше, че трябва да се възпитават децата. Хамет, Чандлър, Кейн и всички от Холивуд, чак до пропития с алкохол сценарист на име Фолкнър ми помогнаха да прогоня скуката от детството си. Този роман е една недостойна имитация на създаденото от тях, с която искам да им благодаря.

Бих искал да се забавлявам така и докато пиша следващите си книги. Дори предложенията на редактора ми бяха примамливи като усмивката на Вероника Лейк^[2]. Сигурен съм, че ако майсторите на жанра все още бяха сред нас, невиджаните скандали, свързани с отбранителната ни индустрия, щяха да ги вдъхновят за нови шедеври. Но те са мъртви, така че на читателя не му остава нищо друго, освен да се задоволи с това разпростряло се на 300 страници писмо на един техен верен фен.

Надявам се то да ви хареса.

[1] Американска актриса, известна през 30-те и началото на 40-те години. Б.пр. ↑

[2] Сексимвол от 30-те. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.